101

[illegible]

808

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞாநஸம்பந்தகுருப்யோநம:.

சித்தாந்தஞானபோதம்.

வேதாந்தமதவிசாரம்.

இது

"வைதிகசைவசித்தாந்தசண்டமாருதம்"

ஸ்ரீலஸ்ரீ

சோமசுந்தரநாயகரவர்கள்

மாணுக்கரும்,

சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலீஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதரும்

ஆகிய

நாகபட்டினம்

வேதாசலம்பிள்ளையவர்களால்

வெளியிடப்பட்டது.

Madras:

PRINTED AT THE C. N. PRESS.

1899.

உ

சிவமயம்.

விஷயஅட்டவணை.

பக்கம். விஷயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

முகவுரை.

சித்தாந்தஞானபோதம் என்பது, சித்தாந்தமாகிய ஞானத்தை யுணர்த்துவதென்று பொருள்படும். ஏனைச் சமயங்களெல்லாம் பூருவபக்கப்பொருள் போதித்தலானும், சித்தாந்தசைவமொன்றே இச்சமயப் பொருளெல்லாந் தன்வயிற்காண அவைகளாற் கூறப்படாத பொருளைக் கூறுதலானும், சித்தாந்தசைவப்பொருளைநோக்க ஏனைச் சமயப் பொருள்களெல்லாம் பூருவபக்கமாய் முடிதலானும் வேதசிவாகமங்களில் தொகுத்தும் விரித்தும் விளக்கப்படும் சைவசமயம் ஒன்றுமே சித்தாந்தமெனப்படும். இனி, அளவையான் அளந்து காட்டப்படும் முடிபொருள் சித்தாந்தமெனப்படுதலின்; அச்சித்தாந்தம் இலக்கணையால் உண்மையெனவும் பொருடந்து சித்தாந்தஞானம் உண்மைஞானமெனவும் பொருளாம். பொய்த்திறம் விளைக்கும் பொய்ச்சமயங்கள்போலாது மெய்த்திறமாகிய விழுமியபொருளைப் பயந்தேவிடுந் துணிவுதோன்றச் சைவசித்தாந்தம் ஒன்றுமே உண்மைஞானமெனப் படுவதாம். மாயாவாதசித்தாந்தாம், வைணவசித்தாந்தம், பௌத்தசித்தாந்தம், சமணசித்தாந்தம் என்றற்றொடக்கத்தனவாக நிலவும் வழக்குக்களில் சித்தாந்தமெனுஞ் சொல் ஏனைச் சமயங்களோடுங் கூட்டி யுரைக்கப்படுவதேனும், ஆண்டது மாயாவாதத்தினுடையமுடிவு, வைணவத்தினது முடிவு, பௌத்தசமயத்தினது முடிவு, சமணசமயத்தினது முடிவெனப் பொருடருவதன்றி வேறுபொருடரக் காணுமையானும், சித்தாந்தசைவமென அச்சொல் சைவத்தின்முதலிற்கூட்டிச் சித்தாந்தம் (முடிவு) ஆக உள்ளதுசைவம் எனப் பொருளுரைக்கப் படுதல்போலச் சித்தாந்தமாயாவாதம், சித்தாந்தவைணவம், சித்தாந்தபௌத்தம், சித்தாந்தசமணம் என அவ்வச்சமயப்பெயர்களின் முதற்கூட்டி அச்சொல் பொருள்படுத்தக் காணுமையானும், அங்ஙனமோர்வழக்கு யாண்டேனுங் காணப்படாமையானும் சித்தாந்தமென்றற்குச் சிறப்புடையது சைவசமயமொன்றேயென்பது துணிவாம். எனவே, சித்தாந்தஞானமென்பது சைவசமய ஞானமென்னும் பொருட்டாம். இனிச் சைவசமயஞானம் என்பது சைவசமயமாகிய ஞானமோ, சைவசமயத்தாற் பெறப்படுஞானமோ

வென்பார்க்குச் சைவசமயத்தாற் பெறப்படுஞானம் சிவானந்தவிளைவிற் கேதுவாகலான், அந்தஞானத்தின்றன்மையீண்டுணர்த்த வமையாதாம்; மற்றச் சைவசமயமாகிய ஞானமே பிறர்க்கின்னதென்று சுட்டுணர்வுகூட்டிக் கூறுதற் கேற்பதாமென்பது. இங்ஙனஞ் சிறந்தநிலைக்கண்ணதாய் உயிர்க்குறுதிபயக்கும் சைவசமயஞானம் வேதசிவாகமங்களாகிய வடநூல்களினும், சிவஞானபோதம், சித்தியார், திருக்குறள்முதலான தமிழ்நூல்களினும் நிரம்பக் கூறப்படுவதாயினும், அவ்வப் பாடைகளினுமுள்ள கருவிநூல்களை வரலாற்றுமுறையானே பயின்றுதெளிந்து ஞானாசிரியனையடுத் துணர்வார்க்கே அவை விளங்குமுறைமைநோக்கி, அதனைப்பெறுதற்கேற்ற ஊழின்மையாற் றத்தமக்குத் தோன்றியவாறேபற்றிச் சிலர் பலர் உலகாயதமுதலிய சமயங்களை யுலகில் நிலவக்கட்டியுரைத்துப்போயினர். அதுகண்டபிறருங் கெதானுகெதிக நயம் பற்றித் தம்மறிவுமயங்கி யவற்றை மெய்யெனக்கொண்டு தம்மிலே நலங்கொள்ளுவார்போற் பிதற்றுவர். அங்ஙனம் பிதற்றுவாரொழியச் சித்தாந்தசைவப்பொருளைப் பொதுவகையானுணர்ந்து சிறப்புவகையா னுணரப்பெறுதாருணர்ந்து உண்மைஞானந் தலைக்கூடவும், அதனைச்சிறப்புவகையா னுணர்ந்தபெரியார் கண்டுகளிக்கவும், புறச்சமயத்தாரிற் பக்குவமுடையா ரிப்பொருளுணர்ந்து உய்யுநெறிகாணவும் அப்பொருள் போதித்தலைக் கருதினமையின் இதற்குச் “சித்தாந்தஞானபோதம்” எனப்பெயர்போந்தவாறும். தமிழிற் சித்தாந்தஞானபோதம் பெறுதற்குமுன் ஒருதலையான் உணர்தற்பாலனவாயுள்ள இலக்கண இலக்கியதருக்கங்களும், அவற்றின்வரலாறுகளும் ஆண்டாண்டிதனுள் விளக்கவும்படும். அகம், புறம் என்னுஞ் சமயக்கூறுபாடுகளும், அவ்வச்சமயக்கோளும் விரித்தலும் விரித்துமறுத்தலும் ஆங்காங்கு நிகழ்த்தவும்படும்; ஒருபொருளுக்குத் தான்கூறுமிலக்கணம் பொருந்துதலும் பிறர் கூறுவது பொருந்தாமையுங் காட்டினல்லது அப்பொருளினிலக்கணஞ் சிறந்து காட்டாமையானென்பது. இங்ஙனங் கூறியவாற்றுற் சித்தாந்தசைவக்கோளும் அதன் நுட்பப்பொருளும் விளக்குதன்மாத்திரைக்கே இது பிரயோஜனப்பட்டவாறறிக. விரிக்கிற்பெருகும். சுபம்!

திருச்சிற்றம்பலம்.

185

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுருப்யோநம:.

சித்தாந்தஞானபோதம்.

வேதாந்தமதவிசாரம்.

காப்பு.

" தன்றே ணன்கி ஞென்று கைம்மிகூஉங்
களிறு வளர் பெருங் காடாயினு
மொளி பெரிது சிறந்தன் றளியவென் னெஞ்சே."

நூல்.

"வேதாந்தம் என்பது வேதத்தின் முடிவு என்று பொருள்படும். இவ்வேதமுடிவு உபநிடதங்களாம். இவை ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோபநிடத மீறுக நூற்றெட்டாம். வேத வேதாந்தங்களைப் பிரமாணமாகத் தழுவிய சமயிகளொவ்வொருவரும் இந்நூற்றெட்டுபநிடதங்களுந் தஞ்சமயத்தையே பிரதிபாதிப்பனவாகப் புகலாநிற்பர். இவ்வெல்லாருடைய கருத்துகளும் அவற்றினது ஹ்ருதயமாகா. இவற்றுளொன்றே அவற்றின் ஹ்ருதயமாம். அதுவே மூலத்தோடொத்தவேதாந்தமாம். மூலமும்வேதாந்தம் அதன்பொருளும் வேதாந்தம் என்று நிராடங்கமாய்ப் புகழத்தக்க வாய்மை எச்சமயத்துக்குரித்தெனின், ஒவ்வொருசமயியுந் தனக்கேயுரித்தென்று கூறுவன். அதற்கேற்ற நியாயங்களையும் விவகரிப்பன். இவருள், அநேகடவுள் என்று சொல்லுகிறசமயியே அதற்கு

அதிக பாத்யதையுடையனுக ஆடம்பரங்காட்டித் தன்னுடையமதம் வேதாந்தமதம் என்று சொல்லித்திரிகுவன். இவனுக்கும் வேதவேதாந்தங்களுக்கும் வெகுதூரம். வேதாந்தத்தில் முதலுபநிஷத்து ஈசாவாஸ்யம். இதில், முதற்கட்போந்த ஈசபதத்திற்கு ஆத்மா என்று பொருளுரைத்தனர் சங்கராசாரியர். ஆத்மா என்பது ஜீவனைப் பிரதிபாதிக்கும் பதம். ஈசபதத்தை ஜீவவாசகமாகப் போதிப்பது என்ன மதம்? நானேகடவுள் என்னும் அஸங்காத்மவாதமாகத் தட்டில்லையன்றோ? இப்படியே வைஷ்ணவர்கள் ஈசபதத்தை விஷ்ணுவாசகமாகப் போதித்திடுவர். பிறருந் தத்தமக்கியைந்தவாறே போதியாநிற்பர். சித்தாந்தசைவர்கள் (எம்மவர்) ஈசபதத்தை ஈசவாசகமாகவே யுபதேசித்திடுவர், "𑌶𑌂𑌭𑍁𑌰𑍀𑌶𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌶𑍂𑌲𑍀 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥" என்னு நிகண்டுவசனத்தால் ஈசபதம் சிவவாசகமென்பது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாம். இதனுல் ஈசாவாஸ்யமுத லெல்லாவுபநிஷத்துக்களுஞ் சிவைகநிஷ்டமென்பது சொல்லாமே யமையும். இவ்வுண்மைதெளிந்தார் வேதாந்தம் யாருடைய சொத்து? அது யாருக்குச் சொந்தம்? என்பதை அறியாமற் போகார்? சொந்தக்காரராகிய யாம் (சைவர்கள்) எமதுமதம் வேதாந்தம்,யாம் வேதாந்திகள் என்றுசொல்லிக்கொண்டு திரிவதில்லை. "எல்லாம் பொய் நான்மாத்திரமே மெய்" என்று பித்தேறியுரைத்து "வேதமுமித்தை கீதமுமித்தை வேதாந்தமுமித்தை" என்று சூனியவாதம்பேசு மிச்சாவாதிகண் மதம் வேதாந்தமாதலும், அன்னோர் வேதாந்திகளாயிடுதலும் யாங்ஙனம்? இன்னோரது அமங்கலங்களைக்கண்ட எம்பெரியார் "மாயாவாதிகள்" என்று இவர்களைச் சுட்டி விவகரித்திடுவர். அப்படியே யாமும் விவகரிப்பாம்.

இம் மாயாவாதிமதத்தில் பிரமமொன்றே சத்தியமென்றும், ஜகஜீவபரங்கள் மிச்சையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஜகமென்பதுதேகேந்திரியாதிகள். ஜீவ

னென்பது அத்தேகேந்திரியாதிகளைத்தாங்கிய சேதனன். பரம் என்பது அந்தச்சீவனுக்குத் தேகேந்திரியாதிகளைக் கொடுத்த சேதனன். பொய்யாகிய இம்மூன்றனுள், ஜீவனே ஜநநமரணப்பட்டு வருந்துகின்றான் என்று அம்மதத்தினர் கூறுகின்றனர். இந்த ஜீவன் ஜலசந்திரனாக வுவமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனன். ஆகாயத்திலுலாவுஞ் சந்திரன் ஒரு கடத்தினிறைந்த நீரிற் பிரதிபிம்பித்தபோது, அந்தநீரிற் றோன்றிய சாயையே சந்திர பிரதிபிம்பமென்பதாம். இந்தச் சந்திரபிரதிபிம்பம் கடத்தில் சத்தியமானதன்று. இது அந்தக்கடத்தினின்றுந் தாண்டி வேறு கடத்திற் புகுதமாட்டாது. அந்தக்கட முடைந்தவழி அத்தோடே போய்விடுவதாம். வேறு கடமொன்று ஆண்டுக்கொணர்ந்திடின் அந்தச் சந்திரபிம்ப மதிற்றோன்றுமெனின், வேறு கடத்திற்றோன்றிய சந்திரபிம்பம் மூலசந்திரனுடையதேயன்றி உடைந்த கடப்பிரதிபிம்ப சந்திரனுடையதன்று. இதனைப் பரியாலோசிக்கையில், மாயாவாதஞானிகள் மறுபிறப்பையெர்ப்புதற் கிடமேயில்லை.

இனி ஒரு புருஷனிறந்ததாகக்கொள்வோம். இவனை ஜலசந்திரன் கடத்வம்ஸத்தி லழிந்துபோயினதற்கேயொப்பிடுவர் விவேகிகள். அதனால் அழிந்துபோன ஜலசந்திரன் மற்றொருகடத்திற் புகுதமாட்டாதவாறுபோலத் தேகமழிந்த புருஷன் வேறுதேகத்திற் புக்கு மறுபிறப்பெய்தினனெனல் கூடாது. அன்றியு மிவன் சொர்க்கநரகங்களை யடைவதுங்கூடாது. ஜநநமரணங்களையும், சொர்க்கநரகங்களையும் ஜீவனுக்கொப்பிய வேதமுதலிய கலைகளை மாயாவாதி களவாடினமையால், அக்கலைகள் தனக்குபகாரஞ்செய்வதும், அல்லது அபகாரஞ்செய்வது மறியாமல் வெளிவந்து கெடுகின்றான். இவன் குடாகாய மகாகாயமுதலிய வுவமைகள் தேடுவதும் இவ்வாறேயழிகின்றனவென்க.

இனி அதிஷ்டான சந்திரனேடுவமித்த பிரமத்தைச் சிறிது விசாரிப்பாம். சந்திரன் கடநீரிற் பிரதிபலித்தது போல் பிரமம் தேகாந்தர்க்கதமாகிய அந்தக்கரணத்திற் பிரதி பலித்ததெனின், சந்திரன் கண்டரூபி. கடநீர்முதலியன அந்தச்சந்திரனுக்கு வேறாயுள்ளவை. பிரமம் அகண்டமாயுள்ளது. உருவமற்றது. அதற்குவேறு யொரு பொருளுமின்று. இவற்றை யுணர்ந்திடுவோர் பிரமம் அந்தக்கரணத்திற் பிரதிபலித்தது என்பதை யொப்புவதெங்ஙனம்? இவரிம்மட்டிலமையாமல் அகம்பிரமம் என்று கூறுவர். இவ்வாறுகூறும் ஒவ்வொரு மாயாவாதியும் தேகச்சுமை சுமந்திருக்கக் கண்டோம். பிரமமோ தேகச்சுமையற்றது. தேகச்சுமைதாங்கிய மாயாவாதி பிரதிபலநப் பிரமமேயன்றி அதிஷ்டானப் பிரமமன்று. அதிஷ்டானப் பிரமமல்லாத தான் அகம் பிரமமென்பதுகூடாது. பிரமம் தன்னை அகம்பிரமம் என்று கூறிக்கொள்ளவுமாட்டாது. அவ்வாறு அது கூறிக்கொள்வதற்கு அதற்கு வாக்குமுதலிய கரணங்களுமில்லை. இதுநிற்க.

பிரமம் பரிபூரணப் பொருளாகையால், தேகச்சுமை தாங்கிய யாமும் பிரமமாயிடுதல் கூடுமென்று அவர் வாதிக்கலாம். பிரமம் பரிபூரணமாயின், தம்மை அவர் பிரதிபலநப்பிரமமென்றது பிழையாம். தமக்குத் தேகச்சுமையை யொப்பியதும், ஜநநமரணங்கள் கூறியதும் மிகையாம். ஜநநம் என்பது ஆன்மா ஒரு தேகத்தை யடைதலும், மரணம் என்பது அது அந்தத்தேகத்தை விடுதலுமேயாம். அவ்வாறு கொள்ளுங்கால், அவ்வான்மாவுக்குப் போக்குவரத்துக்கூறப்படும். இவ்வான்மாவைப் பிரமமாகக் கொள்ளுங்கால், பிரமம் போக்குவரத்தில்லாதது என்னுஞ் சுருதி பொய்ப்பட்டுப்போம். அன்றியும், ஆன்மா வொருதேகத்திலிருந்து ஒன்றை யறிகையில், கண்ணின்வழியாக வறிந்தபோது காதின்வழியாகவும், காதின் வழியாக வறிந்தபோது கண்ணின்வழியாகவும் அறியாது

இரண்டிந்திரியங்களி லொரேகாலத்தில் வியாபியாது என்பது முடிவு. இரண்டிந்திரியங்களில் வியாபித்து ஏககாலத்தி லிரண்டு விஷயங்களை யறியமாட்டாத ஆன்மா எல்லா விந்திரியங்களிலு மொக்கவியாபித்து எல்லாவிஷயங்களையு மேககாலத்தி லறியுமென்பது கூடாதாகையால், ஆன்மாவைப் பரிபூரணமென்றும், அதுதான் பிரமமென்றுங் கூறுவது அபசித்தாந்தமாய் முடிந்தது. அன்றியும், அவ்வான்மா வொன்றினையறிகையில் இந்திரியங்களின் சம்பந்தங் கேட்கப்படுகின்றது. இந்திரியங்களின் சேர்க்கையின்றி யொன்றினை யறியமாட்டாத வதனைச் சுதந்திர வறிவாகிய பிரமம், அல்லது சிவம் என்றிடலுந் தவறுடைத்தாம். ஒரு தேகத்திலேயே முழுதும் ஏககாலத்தில் ஆன்மா வியாபியாமையால், அது உலகமுழுதும் வியாபித்தது என்று கூறுதற்கிடமேயில்லை. ஆகையால், ஆன்மா வியாபக முடையதென்பது அழிந்தது.

இனி வியாபகம் அல்லது பூரணம் என்பது ஒன்ருயிருந்தபிரமம் பலவாக விரிந்தநிலைமையென்று அவர் பொருள் விரிக்கின்றனர். அங்ஙனமாயின், அது இப்போது விரிந்தநிலைமையினின்றும் இன்னு மதிகமாய் விரிதலுங் கூடும். அன்றியும் ஒன்ருயிருந்த அது பலவான காரணம் யாதென்னு மாசங்கையுமுண்டாம். பலவென்னும் பிரசங்கமுண்டாகுகையில், ஒன்றுகெடுதலும் அவர்மதத்துக்கிடர்தேடியதாம். ஒன்ருயிருந்தவதனை ஒன்று என்று சுட்டியது யாவர்? அதற்கு வேருயொரு பொருளில்லாத போது அதனை ஒன்று என்று சுட்டுதற்கிடமேது? சுட்டிய பொருளுண்மையால் அவ்வாறு சுட்டியபொருளும், சுட்டப்பட்ட பொருளும் ஒன்ருயிடுதல் யாங்ஙனம்? அன்றியும் ஒன்ருயிருந்தது பலவாகியதெனின், ஒன்ருயிருந்தது கண்டமும், பலவாய்விரிந்தது அகண்டமுமாம். அதனுல் அவ்வொன்று பலவாயிடுதற்குப்பூர்வம் அதற்குப் பூரணத்துவமில்லையாம். இம்மட்டோ, அவ்வொன்று பலவாய்

விரிந்ததென்னுங்கால், அது முன்னர் வியாபித்திராத விடத்திலேயே பின்னர் வியாபித்திடல்வேண்டும். ஒருவித்து அங்குரித்து விருக்ஷமாகுகையில், அதனது சாகோப சாகைகள் தழைக்கின்றன. அவ்வாறு தழைத்து வியாபிப்பது அது முன்னரில்லாத இடத்திலேயேயாம். அந்த இடம் ஆகாயமேயாம். அவ்வாகாயத்தில் வியாபிப்பதெல்லாங் கண்டப்பொருள்களாம். அகண்டமாகிய ஆகாயம் தனக்குவேறுயுள்ளவோரிடத்திற் புதுசாய்ச்சென்று வியாபியாது; வேறு இடமில்லாமையால். அன்றியு மவ்வாகாயம் அதற்கு விஜாதியான பலபொருள்களாக விரிந்ததுமின்று. இதனைத்தெளிந்தவர்கள் பிரமம் பலவாய்விரிந்தது என்பதை வித்தானது மரமாகிச் சாகோபசாகைகளாய் விரிந்ததற்கே யொப்பிடுவரென்க. மரம் கண்டமாயினவாறு பிரமமுங் கண்டமாயொழியத்தக்கதென வொதுக்கவும் பின்னிடையார்கள். மரமானது தான் முன் வியாபியாதவிடங்களிலேயே (சாகைகளாகத்) தழைத்து வியாபித்ததுபோலப் பிரமமுந் தான் முன் வியாபியாதவிடங்களிலேயே (தழைத்து) விரிந்ததெனவுங் கூறமுந்துவார்கள். பிரமம் ஆகாயத்தானத்திலே யுவமிக்கப்படுவதாகையால், ஆகாயம்விரிதற்கு வேறிடமில்லாதவாறுபோலப் பிரமம் (பலவாக) விரிந்திடற்கு வேறிடமில்லையென்று தெளிக. அன்றியும், அவ்வாகாயம் தனக்குவிஜாதியான பலபொருள்களாக விரிந்திடாததுபோலப் பிரமமுந் தனக்குவிஜாதியான பலபொருள்களாக விரிந்திடாதென்பதுஞ் சித்தாந்தமாயினதுணர்க.

இனிப் பிரமமேயுள்ளது, அஃது வேறு இடத்தில் வியாபித்ததின்று என அவர் கூறலாம். அப்போது அப்பிரமம் வியாபகப்பொருளென்னும்வாதம் நசித்திடும். அது மெய்யாகையால், மரம் சாகைகளாய் வியாபிக்க இடங்கொடுத்த ஆகாயத்தைப்போலப் பிரமம் பலபொருள்களாய் வியாபிக்க இடங்கொடுத்த வேறொரு பொருளினிருப்பும்

அப்பிரமத்துடன் அநாதியா யொப்பவேண்டியபொறுப்பு அவர்தலைமேல்வந்து விடியாமற் போகாது. அன்றியு மவர் பொன் பணிகளாயினவாறும், பால் தயிராயினவாறும், கடல் அலைகுமிழிகளாயினவாறும் பிரமம் பலவாயினதென்று கூறுவர். அதுவுங் கூடாது; ஏனெனின், பொன்னைப் பூணாக்கிப் புனைவாரில்லாதபோது அந்தப்பொன் தானே பூணாகமாட்டாது. பொன் பூணாயினபின்னர்ப் பூணென்பதேயன்றிப் பொன்னென்னும்பெயர் அதற்குண்டாயினதின்று. பொன் பூணாயினவிடத்தும் அந்தப்பூண் பொன்னின் றன்மையினின்றும் மாறியதின்று. இப்படியே பாலைத்தயிராக்கிப் பருகுவாரில்லாதபோது அந்தப்பால் தானே தயிராகமாட்டாது. பால் தயிராயின பின்னர் தயிரென்பதேயன்றிப் பாலென்னும்பெயர் அதற்குண்டாயினதின்று. பால் தயிராயினபின்னர் அந்தத்தயிர் மீண்டும் பாலாயினதின்று. இனிக் கடலிற் காற்றில்லாதபோது அலைகுமிழிக ளதிலாக்கப்பட்டவா றில்லை. காற்று என்றுமோயாமையால் அலைகுமிழிகளதிலடங்கியவாறுமில்லை. கடலிலுண்டாகிய அலைகுமிழிகளக்கடனீரா யிருப்பதன்றி வேறு பொருளாயினதில்லை. இவ்வுபமான ஸாத்ருசங்களோடு பிரமம் பலவாயிடுதலாகிய பரிபூரணத்தன்மையை நிறுத்தவேலாமையால், பிரமம் உலகுயிர்களாகியும், உலகுயிர்கள் மீண்டும் பிரமமாகியும் நிலைபெறுதற்கேற்ற தகுதியமைந்த வுபமானந்தேடிப் பூர்வபட்சிகள் தமதுமதத்தை நிறுத்திக்கொள்வது ஆவசியகமாம். எவ்வித வுபமானந்தேடினும் பிரமத்தினது பரிபூரணத்வம் அவர் கூறியபடி சித்தியாதென்பது சித்தம். வியாபகம்-வியாப்தி-வியாப்பியம் என்னுஞ்சொற்பாகுபாடுகளினுண்மையுணராத கொடுமையே அவர்க்கு வீணவதியை விளைத்ததென்க. நிற்க.

அவர் வியாபகங்கூறியது பிரமத்துக்கென்று விவகாரமுண்டாயினும், அந்தப்பிரமம் ஆன்மாவைத்தவிர

வேறில்லையென்பது அவரது மதமாய்முடிந்தமையின், அவ்வான்மா விபுவாகாமையை மேல் யாமுணர்த்தியது ணர்ந்தவர்கள் அவர் கூற்று இழிகூற்றென்றெண்ணி யொதுக்கப் பின்னிடையாரென்க. இதுகாறுங் கூறியவுண்மைகளால் ஜநநமரணங்களைத் தாங்கியபொருள் பிரதிபலந சைதன்யமாகிய ஜீவனா? அதிஷ்டாந சைதன்யமாகிய பிரமமா? என்றுசங்கித்த விஷயம் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு, இரண்டுமல்லவென்று நிச்சயிக்கப்பட்டமையால், இவ்விரண்டுமல்லாததும், அநாதிநித்தியமானதும், கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதியிலக்கணங்களோடு கூடிய பாசவீக்கமுடையதுமாகிய பசுவென்னும் ஆன்மாவே ஜநநமரணப்பட்டு வருந்துந் தன்மைத்து என்று கூறுவர் பெரியோரென்க. இதனல் பிரமமொன்றே சத்தியம், ஜகஜீவபரங்கள் மிச்சை என்று பேசிய பொய்வழக்கு அபஜயமடைந்ததறிக.

இம் மாயாவாதிமதத்தில் பிரமத்தினிடத்தில் ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிக்கப்பட்டனவென்றும், பிரமம் சத்தியமென்றும் சொல்லப்படு மாபாசத்தில் முன்னர்ப் பிரமத்தையும் ஜீவனையும் விசாரித்து முடிவுசெய்தோம். ஏனைய ஜகம் பரம் என்பவைகளை யிப்போது விசாரித்து முடிவு கூறுவாம். ஜகம் என்பது ஜீவனைப்போலப் பொய்ப் பொருளென்று அம்மதத்தினர் கூறுகின்றனர். எங்ஙனமெனின்; பழுதையிற் பாம்பும், கட்டையிற் கள்வனும், சுத்தியில் ரஜிதமும், கானலில் நீரும், ஆகாசத்தில் தாமரையும், முயலிற் கொம்பும், கனவிற் பட்டணமுந் தோன்றியவாறு பிரமத்தில் உலகந்தோன்றியது என்பதேயாம். பிரத்யக்ஷமா யிருந்துகொண்டு உயிர்களுக்குச் சுகதுக்கங்களைத்தந்து அநுபவ வேத்யமா யிருப்பதொன்றை இல்பொருளென்று சொல்லி அதனோடு ஒருவித சம்பந்தத்தையும் பெறாத சில வாபாசவுவமைகளைத் தேடியுரைத்து உலகத்தை வஞ்சிப்பது பெருங்கொடுமையேயாம்.

இவர் தேடிய வுவமைகளில் முதல் பழுதையிற் பாம்பு தோன்றியதுபோலப் பிரமத்திலுலகந் தோன்றிய தென்பது கேவலம் அஸங்கதம். எங்ஙனமெனின், பழுதை பாம்பைக்கண்டதின்று. பழுதையிற் பாம்பைக்கண்டவன் அப்பழுதைக்கு வேறுயுள்ள வொருபுருடன். இந்தப்புருட னிதற்குப் பூர்வம் நேரிற் பாம்பைக் கண்டிராத போது இப்போது பழுதையிற் பாம்பைக் காணமாட்டான். இபபடியே பிரமம் உலகத்தைக் கண்டதின்று. பிரமத்தி லுலகைக் கண்டவன் அப்பிரமத்துக்கு வேறுயுள்ள வொரு ஜீவன். இந்தச்சீவ னிதற்குப்பூர்வம் உலகத்தைக் கண்டிராதபோது இப்போது பிரமத்தி லுலகத்தைக் காணமாட்டான். பூர்வம் உலகத்தைக் காண்டலாவது ஆன்மா அநாதியே மலமாயாதி சம்பந்தங்களைப் பெற்றிருத்தலாம். சிவம் அல்லது பிரமம் வியாபகத்தால் தன்னிடத்தி லுள்ளும்புறம்புங் கலந்திருந்தும், தான் (அதாவது ஆன்மா) அச்சிவத்தைக் காணும லுலகத்தைக்கண்டுழலாநின்றதெனவறிக. இதனால், பழுதை பதியும், பாம்பு பாசமும், கண்டவன் பசுவுமாகக்கொண்டு பதார்த்தத்திரயநிரூபணஞ் செய்திடுதலே யமைவுடைத்தாம். இவ்வுபமானத்தால் ஏகாத்மவாதம் நிலைபெறுதழிந்தது. இதனை யோராது பழுதை, பாம்பைமுன்கண்ட வாசனை, கண்டவன் இம்மூன்றுங் கூடியபோதுண்டான அநுபவத்தைப் பிரமந் தனித்து ஏகமா யிரண்டாவ தெண்ணுக்கே யிடமில்லாது விளங்கிய வவசரத்தி லொட்டி யுரைப்பது யாங்ஙனமிசையும்? இப்படியே கட்டையிற் கள்வன், சுத்தியில் ரஜிதம், கானலில் ஜலம் என்று கூறு முவமைகளுந் தலை தடுமாறியதறிக. இனி ஆகாயத்தில் தாமரை, முயலிற் கொம்பு என்பவைகள் சொன்மாத்திரமாயுள்ளவை. இவை மேலுவமைகளை விரோதிக்கின்றன. முந்தியவை கண்ணுக்கு விஷயமாகத்தக்கன. பிந்தியவை கண்ணுக்கு விஷயமாகாதன. இவை யெப்படியோ வொன்றோடொ

ன்றுவாழ்ந்து வொருவிஷயத்தைச் சாதியாநிற்கும்? இம்மட்டோ, இவர்கள் கடைசியாகத்தேடிய கனவிற் பட்டணம் என்பது முன்னிரண்டையும் விரோதிக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், முதற்கட்போந்த விரண்டும் ஜாக்கிரகாலத்தின. பிந்தியது சொப்பனத்தினது. ஜாக்கிராநுபவமும் சொப்பனநுபவமும் ஒருபடித்தினவாகா. ஒன்றுடொன்றிகலி வேறுபட்டு விளங்கு முபமானங்கள் பிரமத்தி னுலகந்தோன்றிய தென்பதற்குப் பிரயோஜனப்படுமென்பது சுத்தப்பொய்யாம். இதனை யிவர்கள் சாதிக்கவேண்டிப் பல கரணம்போட்டுப் பார்க்கிறார்கள். அது ஒருவன் ஒரு பொய்யைச் சாதித்தற்கு வேறு பல பொய்களைத்தேடி யிடர்ப்படுதலுக்கே பொருத்தமாயதென்க. இதனை யிம்மட்டினிறுத்தி இவர்கள் தேடிய பரனதியல்பைச் சிறிது ஆராய்வாம்.

இவர்கள் பரமென்றுகூறுவது இவரது பிரமம் மாயையிற்றோய்ந்த பிரதிபலனமாம். எங்ஙனமெனின், மூலப் பிரகிருதியென வொன்றுளது. இதுவே மாயையாம். இது ஸத்வரஜஸ்தமோகுணாத்மகமா யுள்ளது. இதற்கு வெண்மை, செம்மை, கருமை நிறங்களையுடைய மூன்றுபுரிகளால் பின்னிய ஒரு கயிற்றின் தோற்றமே நிதரிசனமாம். வெள்ளைக்கயிறு போல்வதாகிய சத்வத்தில் தோய்ந்தபிரமம் விஷ்ணுவும், செவப்புக்கயிறு போல்வதாகிய ரஜஸில் தோய்ந்தபிரமம் பிரமனும், கறுப்புக்கயிறுபோல்வதாகிய தமசில் தோய்ந்தபிரமம் உருத்திரனும் ஆயிடுதல் இவர்களது மதம். இவ்வாறு கொண்டு கூறுமிவர்கட்கும் அப்பிரமம்குணரகிதமாயுளதென்பதும், விஷ்ணுமுதலினோர் குணமூர்த்திகளாயுள்ளவர்களென்பதும் சித்தாந்தமாம். இனி யிவர்களா லேகமென்று சாதிக்கப்படும் பிரமத்துக்குவேறாக மூலப்பிரகிருதியிருப்பதும், அது முக்குண வடிவமாயிருப்பதும், அம்முக்குணம் மூன்றுவிதமாயிருப்பதும் பேராச்சரியமாம். இதனால், மூலப்

பிரகிருதி அநாதிநித்தியமென்னும் பட்சம் வேருன்றிப் பிரஹ்மேதர வஸ்துவில்லையென்னுந் துர்வாதம் நசித்த தறிக. நிற்க.

பிரமம் மூலப்பிரகிருதியிற் ருேய்ந்தபோது அப்பிரமத்துக்கு உருவங்கேட்கப்பட்டதின்று. அது கேவலம் சேதனஸ்வரூபமாம். அரூபமும், சேதனமுமாகிய அது மாயையிற் ருேய்ந்தகாலத்துப் பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களாகிய வுருவமூர்த்திகளுண்டானுர்களென்பது யாங்ஙனம்? இம்மூர்த்திகளுக்கு அசேதனவுருவத் திருமேனிகளும், சேதனஸ்வரூபமுங் கேட்கப்படுதலா லொருக்காலிவர்களது சேதனத்தை வேண்டுமோயின் பிரமத்தின் பிரதிபலனமென்று கூறலாம். அப்போது மொரு பாதகமுண்டாகின்றது. என்னெனின், அரூபமாகியவது பிரதிபலிக்கமாட்டாதென்பதனேடு பிரதிபலனம் பொய்யா யொழிந்திடுதலு முண்மையாதலறிக. அதவா பிரதிபலித்ததாகவே கொள்வாம். அதிஷ்டான மெப்படியோ, அப்படியே யன்ருே பிரதிபலனமு மிருத்தல்வேண்டும்? அங்ஙனமின்றிப் பிரமனுக்கு நான்குதலையும், விஷ்ணுவுக்கு ஒரு தலையும் உருத்திரனுக்கு ஐந்துதலையுங் கேட்கப்பட்டவாறென்னே? அம்மட்டிலமையாமல், பிரமனுக்கு எட்டுக்கண்ணும், விஷ்ணுவுக்கு இரண்டுகண்ணும், உருத்திரனுக்கு மூன்றுகண்ணும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவாறென்னே? அவ்வளவிலுமமையாமல், பிரமனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் நான்கு தோள்களும், உருத்திரனுக்கு எட்டுத் தோள்களும் நிர்ணயிக்கப்பட்டவாறென்னே? அன்றியும் பிரமனுக்குச் செவப்புநிறமும், விஷ்ணுவுக்குக் கறுப்புநிறமும், உருத்திரனுக்கு வெள்ளை நிறமும் நிச்சயிக்கப்பட்டவாறென்னே? இத்தகைய பல வேறுபாடுடைய திரிமூர்த்திகளை ஒரு விகாரமுமெய்தாத பிரமத்தின் பிரதிபலனமென்று கூறுதற்கு யாது நியாயம்? இவற்றைக் கூர்ந்தறியும் விவேகிகளுக்கு

இம் மாயாவாதிகள் கூறும் பரத்தின்றோற்றம் கேவலம் ஆபாசமாகவே தோன்றுமென்க.

ஒருகால் அவர்கள் ஸத்வரஜஸ்தமசுக்களைத் திரிமூர்த்திகளி னுருவத் தோற்றங்களுக்குக் காரணமாகவுரைக்கலாம். அப்போதும் அவரைத் தொடர்ந்தலைக்கும் பாதகம் விட்டதின்று. எங்ஙனமெனின், சத்வம் வெண்மை நிறம். இதிற்றோய்ந்த பிரமம் கறுப்புநிறத்தோடு விஷ்ணுவாகப் பவித்ததென்னை? இரஜசு செவப்பு நிறம். இதிற்றோய்ந்த பிரமம் செவப்புநிறத்தோடு பிரமனாகப் பவித்ததை யாமாட்சேபிக்கவில்லை. இனித் தமசு கறுப்புநிறம். இதிற்றோய்ந்த பிரமம் வெள்ளைநிறத்தோடு உருத்திரனாகப் பவித்ததென்னை? இப்படிவிவகார விரோதமாய் நியாயத்தோடொட்டியு மொட்டாமலும் பிரமம் திரிமூர்த்திகளின் றோற்றத்துக்குக் காரணமாய் நின்றதன்மை பாலிசர்சிரிக்கவே இடஞ்செய்கின்றது. இதுநிற்க.

இந்த மூன்றுமூர்த்திகளும் புருஷரூபந் தாங்கியுள்ளவர்கள். இவர்களுக் கதிஷ்டானமான பிரமமோ ஆணும் பெண்ணும் அலியு மல்லாதது. இது என்ன விந்தை? இந்த மூன்றுமூர்த்திகளுக்குந் தனித்தனி மூன்றுஸ்திரீகள் கேட்கப்படுகின்றனர். இவருள், செவப்புநிறமுடைய பிரமனுக்கு வெள்ளைநிறமானஸ்திரீயும், கறுப்புநிறமுடைய விஷ்ணுவுக்குப் பொன்னிறமானஸ்திரீயும், வெள்ளைநிறமுடைய உருத்திரனுக்குப் பச்சைநிறமானஸ்திரீயும் அமைந்தவிதம் எப்படி? இவர்களுடையவுற்பத்தி கற்பிதத்திற்கற்பிதமாம். இதனை விரிக்கிற் பெருகும். இம் மும்மூர்த்திகளுக்கும் பத்தினிகள் கேட்கப்பட்டவாறு இவர்களுடைய பிரதிபலனத்தின் அதிஷ்டானமாகிய பிரமத்துக்கு ஒரு மனைவியுங் கேட்கப்பட்டதின்று. இதுவும் விந்தையாம். பிரதிபலித்த பொருளுக்கு அவ்வாறு பிரதிபலித்த இடத்திலன்றிப் புடை

பெயர்ச்சியும், வேறிடத்திற் சென்றியங்குதலுங் கூடாவாறுபோலப் பிரதிபலன மூர்த்திகளாகிய பிரமனுதியர்களுக்கும் புடைபெயர்ச்சியும், வேறிடங்களிற் சென்றியங்குதலும், மற்றென்றினை யியக்குதலுங் கூடாவாம். இங்ஙனமாகவும், அவர்களுக்குச் சிருட்டியாதி கிருத்யங்களையும், இராமகிருஷ்ணுதி அவதாரங்களையும், சர்வ வியாபகத்வாதி தர்மங்களையுங் கூறிய வேதாதிகளுக்கு யாது கதி? இம்மட்டோ? பிரமம் ஒருவித சங்கற்பமு மில்லாதது. இது பிரதிபலித்ததனுன் மூன்றிடங்களிலொரே அவசரத்திலுண்டாகிய மூன்று மூர்த்திகளில் ஒருவருக்குச் சிருட்டியும், ஒருவருக்குத் திதியும், மற்றொருவருக்குச் சங்காரமுந் தொழில்களாயினதும் ஆச்சரியமாம். இவர்களில், ஒருவரையொருவர் வணங்கினரெனவும், ஒருவரோடொருவர் பிணங்கினரெனவும், ஒருவரையொருவ ருண்டாக்கினரெனவும், பின்னரழித்தாரெனவும் புராணங்கள் கூறுவதும் என்னுவது? வேதமுதலிய கலைகளில் சிவபெருமானொருவரே கடவுள் அல்லது பிரமமெனவும், அவராலுண்டுபண்ணப்பட்டவர்கள் பிரமன் முதலியோரெனவும், அவர்கள் பாசவயப்பட்டுழலும் பசுக்களெனவுங் கூறப்படுதல் சத்தியமாகையால், இப்பிரமனுதியர்களைப் பிரமத்தின் சாயையெனவாவது, அதனவதாரமெனவாவது கூறி, ஜீவப்பிரஹ்மவாதிகளாகிய மாயாவாதிகள் திண்டாடுவது கேவலம் பரிதாபமென்க. இதனுல், அவர்கள் கூறும் பிரமலட்சணம், ஜகஜீவபரதர்மங்கள் முதலியயாவும் பரம நாஸ்திகப் பாஷண்டபோதமாய் முடிந்ததறிக. விரிக்கிற் பெருகும்."

என்னுமிதனை எமது ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்கள் வெளியிட்டனர். இதன்மேற் சிலவாசங்கைகளெழுப்பி ஒரு மாயாவாத நண்பர் விவகரித்தனர். அதற்குமேல் எமது சகோதரரொருவர் சமாதானங்கூறினர். அவ்விரண்டனையும் ஈண்டு வெளிப்படுத்தி யுபகரிப்பாம்.

பூர்வபட்சம்.

"பிரமத்தினிடத்தில் ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிக்கப்பட்டனவென்றும், பிரமம் சத்தியமென்றும் சொல்லப்படும் ஆபாசத்தில்" என்று நாயகர் கூறியது யாங்ஙனம்? முன்னையமூன்றும் எவ்வாறுயினும் பிரமம் சத்தியமென்றவர் கூறுவதும் சத்திய வாபாசமா?

சித்தாந்தம்.

நாயகரவர்கள் ஆபாசமென்றது ஜகஜீவபரங்கள் பொய் பிரமம் மெய்யென்ற சித்தாந்தத்தையேயன்றிப் பிரமமாகிய வஸ்துவை மெய்யென்றதை யன்று. இவ்வாறு சுலபமா யாருமுணரத்தக்கதைத் தாங்கள் அந்யதாகிரகித்தது யாதோ? நாயகரவர்கள் பிரமம் பொய்யென்று யாண்டாயினுங் கூறியதுண்டாயின், தங்களாசங்கை பயன்படும். பிரமம் அல்லது பதி சத்தியமாவது போல ஏனைய பசுபாசங்களும் சத்தியமாயிடுதல் நாயகரவர்களது கொள்கை. இவ்வாறன்றிப் பதி சத்தியம், பசுபாசங்கள் பொய்யென்றது ஆபாசமேயாம்.

பூர்வபட்சம்.

பழுதையிற்பாம்பு, கட்டையிற் கள்வன், சுத்தியிலிரஜிதம், கானலிற்சலம், ஆகாயத்திற்றுமரை, முயலிற்கொம்பு, கனவிற்பட்டணம் முதலியவைகளை ஆபாசவுவமைகளென்று திரஸ்கரித்த நாயகர் "பழுதை பதியும், பாம்பு பாசமும், கண்டவன் பசுவுமாகக்கொண்டு பதார்த்தத்திரய நிரூபணஞ் செய்திடுதலே அமைவுடைத்து" என்று அங்கீகரித்ததென்னையோ? ஒரு ஆபாசவுவமையைக் கைக்கொண்டவர் மற்ற ஆபாச வுவமைகளையுங் கைக்கொள்ளாமற் போவரோ?

சித்தாந்தம்.

நாயகரவர்கள் ஷ உவமைகளை யாபாசமென்றது மாயாவாதிகளது சித்தாந்தத்தை அவைநிறுத்து மிய

லபு காணுமையாலென்க. அவ்வளவேயன்றி அவ்வுவமைகளை யொன்றேனும் புணர்த்திக்காட்டாத வவசரத்தில் ஆபாசமென்றதில்லையறிக. எமது சைவ சித்தாந்தத்திற்கே யொருபுடை யொத்தவுவமைகளென்று காட்டியது உசிதமேயாம். மாயாவாதி யுயிர்போலோம்பிய வுவமைகள் அவனுக்கிடர்விளைத்திடலா லாபாசமென்றதமைவுடைத்தே. எமக்கவை யிடர்செய்யாமையா லாபாசமாயினதில்லையறிக. பழுதை பாம்புவமைபோல ஏனையெல்லாவுவமைகளு மெமக்கொப்பேயாமென்க. இவ்வாறு தெளிந்திடாமல் "பூர்வாபரவிருத்தமா யெழுதினீர்கள்" என்று நாயகரவர்களைத் தாங்கள் குறைகூறியது உசிதமாயினதில்லையறிக. நிற்க.

பழுதையிற் பாம்புதோன்றியதுபோலப் பிரமத்தினுலகந்தோன்றியதென்பது அசங்கதம். எங்ஙனமெனின், பழுதை பாம்பைக்கண்டதின்று. பழுதையிற் பாம்பைக் கண்டவன் அப்பழுதைக்கு வேறாயுள்ள வொரு புருடன். இந்தப்புருடன் இதற்குப் பூர்வம் நேரிற் பாம்பைக்கண்டிராதபோது இப்போது பழுதையிற் பாம்பைக் காணமாட்டான். இப்படியே பிரமம் உலகைக்கண்டதின்று. பிரமத்தில் உலகைக்கண்டவன் அப்பிரமத்துக்கு வேறாயுள்ள வொருஜீவன். இந்தச்சீவ னிதற்குப்பூர்வம் உலகைக்கண்டிராதபோது இப்போது பிரமத்தில் உலகைக்காணமாட்டான். பூர்வம் உலகைக்காண்டலாவது ஆன்மா அநாதியே மலமாயாதிசம்பந்தங்களைப் பெற்றிருத்தலாம் என்று நாயகரவர்கள் தெரிவித்தவுண்மையைத் தாங்கள்பாராதவர்போல நியாயம் பேசவந்தது தருமமா? மேற்காட்டிய மாயாவாதவாபாசத்திற்கு யாதுபரிகாரந் தேடிக்கொண்டீர்கள்? உண்மையைநழுகவிட்டு விவகரித்ததாங்கள் "உண்மைஞானப் பிரியன்" என்று வெளிவந்தது உண்மையாவ தெங்ஙனம்?

பூர்வபட்சம்.

சிவஞானபோதம்-சிவஞானசித்தியார் முதலிய சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிலும் பேய்த்தேருபமானங் கூறியிருக்கின்றது. இதனை யெங்ஙனே ஆபாசமென்றனர் நாயகர்?

சித்தாந்தம்.

இவ்வுபமானம் சைவசித்தாந்தத்திற்கே யுரித்தென்பதைப் பாநுமூர்த்திக்கு வீரபத்திரமூர்த்தி உபதேசித்த பகுதியில் நன்கு பரிஷ்கரித்திருக்கின்றது. நீலலோசனியை வரித்துப்பார்த்துத் தெளிந்திடுக. எல்லாவுவமைகளு மெமக்கொப்பென்றவிடையாலும் இதற் கிறைதந்ததாயிற்று.

பூர்வபட்சம்.

மாயாவாதிகூறு முவமைகள் ஜாக்கிராவஸ்தையிலும் சொப்பனவஸ்தையிலுமுள்ள பொருள்களாதலால் ஜாக்கிராநுபவமும் சொப்பனநுபவமும் ஒரு படித்தனவாகா என்றநாயகர் சிவஞானபோதத்தில் நீரிலெழுத்து என்பதிலுள்ள வுவமைகளும் ஜாக்கிரசொப்பனகாலத்திலுள்ளனவென்பது கொண்டு குறைகூறுவாரோ?

சித்தாந்தம்.

ஜாக்கிரவுவமை ஆகும், சொப்பனவுவமை ஆகாது எனவாவது, அல்லது சொப்பனவுவமைஆகும், ஜாக்கிரவுவமைஆகாது எனவாவது நாயகரவர்கள் கூறியதில்லை. இரண்டுவமைகளும் உபமேயங்களுக்குத் தக்கவாறு பிரயோஜனப்படத் தக்கனவாம். எடுத்துக்கொண்ட வுபமேயத்தைச் சாதிக்கவேலாத விருத்தோபமானம் பயன்படாதென்பதே நாயகரவர்களது கருத்து. ஜாக்கிரோபமானத்தாற் சாதித்தற்குரிய வோருபமேயத்தைச் சொப்பனோபமானத்தாலும், சொப்பனோபமானத்தாற் சாதித்தற்குரிய வோருபமேயத்தைச் சாக்கிரோபமானத்

தாலும் நிரூபிக்க முடியாதகாரியமாம். இரண்டுபமானங்களையு மெடுத்துச் சாதித்தற்கேற்றவோருபமேய மமையாது. இதனையே நாயகரவர்கள்விளக்கி மாயாவாதஞானநிலையை மறுத்தார்கள். அதனையீண்டு யாம் நன்கு விளக்கிக் காட்டுகின்றோம்.

கட்டையிற்கள்வன், சுத்தியிலிரஜிதம், கானலில் ஜலம் ஆகிய இம்மூன்றுங் கண்ணுக்கு விஷயமாகின்றன. ஆகாயத்திற்றாமரை, முயலிற்கொம்பு ஆகிய இவ்விரண்டுங் கண்ணுக்கு விஷயமாகாமல் சொன்மாத்திரமாயொழிகின்றன. கண்ணுக்கு விஷயமாகியும், விஷயமாகாமலுமிவை யொதுங்கினு மிவ்விருபகுதியவுஞ் சாக்கிரகாலத்தினவாம். கனவிற் பட்டணம் என்பது சொப்பனாவத்தையினதாம். இவை பிரமத்தி லுலகந்தோன்றியதென்று மாயாவாதிகள்கூறுஞ் சித்தாந்தத்திற் கிடர்விளைப்பதன்றித் தொடராக நின்றுபகரியா வென்க. எங்ஙனமெனின், கட்டை-சுத்தி கானல் என்பவை பிரமத்துக்கும், கள்வன்-ரஜிதம் ஜலம் என்பவை பிரபஞ்சத்துக்கும் முதலுவமைகளாயின. ஆகாயம் முயல் என்பவை பிரமத்துக்கும், தாமரை-கொம்பு என்பவை பிரபஞ்சத்துக்கும் இரண்டாவ துவமைகளாயின. கனவைக்கண்ட தான் என்பது பிரமத்துக்கும், கனவிற் பட்டணம் என்பது பிரபஞ்சத்திற்கும் மூன்றாவ துவமையாகியது. இனிப் பிரமத்திற்றோன்றிய பிரபஞ்சத்தை முதலுவமைகளைப்போலத் தோற்றன்மாத்திரமாய்க் கொள்வதா? இரண்டாவதுவமைகளைப்போலச் சொன்மாத்திரமாகக் கொள்வதா? மூன்றாவதுவமையைப்போல வேறுகாலத்து விசித்திரத் தோற்றமாகக் கொள்வதா? மூவகையுவமைகளையு மொன்றில் அமைக்கமுடியாதாகையால், மாயாவாதிகள் முன்னெடுபின் மலைவாகப்பேசுமுவமைகளை நாயகரவர்கள் மறுத்தது ஸாமஞ்சஸமேயாம். இஃதுணராது தாங்கள் சிவஞானபோதத்தை வீணிற் பிரஸ்தாபித்ததும், அதி

லொரேபொருளினிடத்திற் சாக்கிரசொப்பன வுவமைக ளுரைத்திருப்பதாகத் தாங்கள்கூறியதை விளக்கிக்காட் டாததும் விவேகிகளுக்கு மனஸ்தாபத்தையே யுண்டுபண் ணியதென்க.

பூர்வபட்சம்.

மாயாவாதிகள் ஜகஜீவபரங்கள் உண்டென்று சொல் லுகிறார்கள் என்று எழுதியநாயகர் ஏகாத்மவாதம் நிலை பெறுதழிந்தது என்று பின்னர்க் கூறியவாறென்னை?

சித்தாந்தம்.

ஜகஜீவபரங்கள் உண்டென்றால், ஏகாத்மவாதம் நிலை பெறுதென்பது சத்தியமே. மூன்று பொருள்கள் உண் டென்பாரதுமதத்தில் ஒரு பொருடா னுண்டென்னுஞ் சித்தாந்தம் நிலைபெறுமாறு யாங்ஙனம்? ஜகஜீவபரங்கள் விவகாரத்தி லுண்டென்று மாயாவாதிகள் கூறுவதாக நாயகரவர்கள் சொல்லியிருக்கலாம். அவ்வளவேயன்றி மாயாவாதிகள் ஜகஜீவபரங்களைப் பரமார்த்தத்தி லுண் டென்று சொல்லுவதில்லை. அவர் கூறும் விவகாரமெல் லாம் அவரது மதத்தில் வெறும்பொய்யாம். இவ்வாறு அவர் கூறும் உபதேசவொலி பனையின் சலசலப்பொலி யோடுதானே சேரும் பண்பினதாம். இனிச் சகசீவபரங் கள் சத்தியமென்பது சித்தாந்தமாகையால், மாயாவாதிக ளது ஏகாத்மவாதம் நிலைபெறுதழிந்தது என்று நாயக ரவர்கள் கூறியது ஸ்ாமஞ்சஸமேயாம்.

பூர்வபட்சம்.

ஜீவான்மா பரமான்மா என்னுமிரண்டில் மாயாவாதி கள் எந்தஆன்மாவை ஏகமெனக் கொண்டார்களென்று நாயகரெண்ணி ஏகாத்மவாதம் அழிந்தது என்றனர்?

சித்தாந்தம்.

மாயாவாதிகளது மதத்தில் ஜீவான்மாவும் பரமான் மாவும் ஒரே ஆன்மா என்பது நிச்சயமாகையால், தாங்கள்

ஜீவான்மா பரமான்மா என்னுமிரண்டில் என்றது பிழையாம். ஜீவான்மா கல்பிதமும், பரமான்மா சத்தியமுமாயிடுதல் அவரது மதம். ஜீவான்மபரமான்ம பேதங்கள் விவகாரமேயன்றி பரமார்த்தத்தில் ஆன்மா ஏகமென்பதே அவரது முடிவாம். அதனால், அவரது மதம் ஏகாத்மவாதமாயினது சத்தியம். அவ்வேகாத்மவாதத்தை அவர் தேடிக்கொண்ட பழுதை-பாம்பு முதலிய வுவமைகள் சாதித்துக் கொடுக்காமையால் நாயகரவர்கள் அவரது ஏகாத்மவாதம் நிலைபெறாதழிந்தது என்றது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயினதுணர்க.

பூர்வபட்சம்.

சிவம் ஆதாரம், உலகம் ஆதேயம். அவ்வாறே பிரமம் ஆதாரம், உலகம் ஆதேயம் என்பது சைவ சித்தாந்தி மாயாவாதி இருவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததன்றோ?

சித்தாந்தம்.

சிவம் அல்லது பிரமம் ஆதாரமும், உலகம் ஆதேயமும் என்பது சைவசித்தாந்திக்கே யொப்பமுடிந்தது. மாயாவாதி ஆன்மாவையே பொருளெனக்கொண்டமையால், அந்தப்பொருள் பிரமமாகாது. அதனால், அவனுக்குப் பிரமம் ஆதாரமென்பது கூடாது. அவன் சைவசித்தாந்தியைப்போல் ஆதார ஆதேயங்களாக இரண்டு பொருள்களை யொப்புவதுமில்லை. அவனுக்கு ஆதாரமும் ஆதேயமும் ஒருபொருளேயாம். அவனது பரமார்த்தத்தில் ஆதாரஆதேயப் பிரஸக்தியு மின்றும். அவனது மதமும், சைவசித்தாந்தி மதமும் ஒன்றாயினதில்லையறிக. தாங்கள்காட்டிய ஹாலாஸ்யமாஹாத்மிய வசனம் சைவசித்தாந்திக்கே பயன்பட்டவாறறிக. தாங்கள் கொண்ட "உண்மைஞானப்பிரியன்" என்னுநாமத்துக்கேற்ப உண்மைஞானத்தை யுணர்ந்துய்வீர்களென்று திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன். இவர் நிற்க.

வேறொரு நண்பர் எமது நாயகரவர்களைச் சுட்டி "கேண்மை வினா" என்று சில வினாக்களையெழுப்பினர். அவைகட்கும் முன்சகோதரரே விடைகூறினர். அவ்விரண்டனையும் ஈண்டு முன்போல வரைந்திடுவாம்.

பூர்வபட்சம்.

மறைத்தலைச்செய்யும் ஆணவமலமும், நினைத்தலைச்செய்யும் மாயாமலமும், பிறத்தலைச்செய்யும் கன்மமலமும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத (மாறுபட்ட) தன்மையை யுடையனவாக விருப்பதால் பசுவுக்கு அநாதியாக மும்மலமும் உண்டென்று சொல்லக்கூடுமோ?

சித்தாந்தம்.

தாங்கள் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட மலங்கள் அநாதியி லான்மாவினிடத்தி லெப்படியிருக்கக்கூடு மென்றாசங்கித்தீர்கள். அநாதியி லவையிருப்பதி லாசங்கை நிகழ்த்தினமையால், அநந்தரம் அவை யொன்றுகூடியிருப்பதிற் றங்களுக்கு ஆசங்கையுண்டாயினதாகத் தோன்றவில்லை. அதாவது இப்போது ஒருஆன்மா தேகாதிகளைப் பெற்றிருக்கின்றது. இதில் மறைப்பு, நினைப்பு, பிறப்புகளுக்கு மூலமாகிய ஆணவமாயைகன்மங்கள் கூடியே வாழ்கின்றன. ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட மும்மலங்களும் இப்போது கூடிவாழ்தல்போலவே அநாதியிலுங் கூடிவாழ்ந்தன வென்றறிக.

பூர்வபட்சம்.

மாயாமலத்தாலும் கன்மமலத்தாலும் பசுவுக்கு அநாதியில் ஏதாவது சுகதுக்கமுண்டா?

சித்தாந்தம்.

ஆணவத்தை ஆன்மா வநுபவிக்குஞ் சுழுத்தியில் மாயைகன்மங்களி னனுபவமாகிய சுகதுக்கமில்லாமைபோ லறியத்தக்கது.

பூர்வபட்சம்.

பசுவின் மும்மலங்களை நீக்கவேண்டுமென்று பரமன் கருணைகொண்டதும், பதியானது பசுக்களுக்குத் தநுகரணபுவனபோகம் உண்டாக்கியதும் எப்போது?

சித்தாந்தம்.

அநாதியில்.

பூர்வபட்சம்.

பசு ஆகாமிய-சஞ்சித-பிராரத்த கன்மங்களை அடைந்த தெப்போது?

சித்தாந்தம்.

தநு - கரண - புவன - போகங்களைப் பரமன்கூட்டிய வனந்தரம்.

பூர்வபட்சம்.

அநாதியாயுள்ள வஸ்துக்களுக்குக் காரணஞ்சொல்லலாமா?

சித்தாந்தம்.

காரணஞ்சொல்லார் அறிஞர்.

பூர்வபட்சம்.

இருவினையற்றால் முத்தியா? மும்மலமற்றால் முத்தியா? முத்தியில் பசுவானது பதியுடன் கலந்தால் பாசமடைந்த கதியென்ன?

சித்தாந்தம்.

இருவினையறுதல் முத்திக்குச் சமீபம். மும்மலமற்றுத் திருவடிப்பேறெய்துதலே முத்தி. முத்தியில் பசுவானது பதியுடன் புதுசாய்க் கலப்பதில்லை. முன்னரே கலந்திருந்தபதியை மலத்தாற்றரிசியாதிருந்த ஆன்மா அம்மலநீங்கியதனாற் றரிசித்தின்புறுமென்றறிக. ஆதித்தன் சந்நிதியையடைந்த நேத்திரத்தை (முன்மறைத்திருந்த) இருளானது மறைக்காமலும், முனைத்துத்தோன்றாமலும், முதல்கெடாமலும் நிற்குமென்றறிக. இவர்நிற்க.

வேறொரு மாயாவாதபண்டிதர் "இந்து" என்னும் பெயரால்வெளிப்பட்டுச் சிற்சில வஸங்காத்மவாதங்களைப் பெருக்கிச் சிவனடியார் தூஷணம், சைவதூஷணங்களைப் பரப்பி ஒருநூல் வெளியிட்டனர். அதனைத் தூத்துக்குடிச் சைவசித்தாந்தசபையார் பரிகரித்து உபகரித்தனர். அதனையும் ஈண்டு ஸாதுக்க ளுபயோகார்த்தம் வெளிப்படுத்தி யுபகரிப்பாம்.

இந்துவுக்கோரிதோபதேசம்.

இந்துவே! நீர் வெற்றெனத்தொடுத்தல் - மற்றொன்றுவிரித்தல் - கூறியதுகூறல் - மாறுகொளக்கூறல் முதலிய பலகுற்றம்படப் பத்திரிகையை நிறைத்தெழுதினீர். அதனுளடங்கிய விஷயம்

1. நும்மவர் மாயாவாதிகளல்லரென்பதும்,

2. ஸ்ரீமத் சோமசுந்தரநாயகரவர்கள் மாயாவாதிகளாகிய நும்மவர்க்குத் தோற்றாரென்பதும்,

3. பிரமம் ஒன்றேயுள்ளது, இதர பதார்த்தங்கள் (ஜகசீவபரங்கள்) காலத்திரயத்துங் கிடையாவென்பதுமே யன்றோ? அவைகளை முறையே விசாரித்திடுவாம்.

மாயாவாதவிசாரம்.

ஆஸ்திகசமயிகள் ஒவ்வொருவரையும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நாமங்களே ஈசுவரவாதிகளென உணர்த்தி நிற்பதுபோல், உம்மவர்க்கு ஏற்பட்ட நாமங்களே உம்மை மாயாவாதிகளென உணர்த்தி நிற்கின்றன. அஃது எங்ஙனமெனின் ;—சிவனைத் தெய்வமாய்க்கொண்டவர் சைவர், விஷ்ணுவைத் தெய்வமாய்க்கொண்டவர் வைஷ்ணவர் எனக்கொள்வதுபோல வேதத்தைத் தெய்வமாய்க்கொண்டவர் வைதிகர், ஸ்மிருதியைத் தெய்வமாய்க் கொண்டவர் ஸ்மார்த்தரென்றுதானே கொள்ளவேண்

டும்? அப்படிக்கொள்ளுங்கால் நீவிர் மாயாகாரியமாகிய நூல்களையே தெய்வமெனக் கொண்ட மாயாவாதிகளென்பதற்கு யாது தடை? நூல்சம்பந்தமான பெயர் வைத்துக்கொண்டமாத்திரையானே நாங்கள் நூலைத் தெய்வமெனக் கொண்டவராயின், பாஞ்சராத்திரிகள்-வைகானசர் முதலினோரையும் அங்ஙனமல்லவோ கூறவேண்டிவருமென்பீராயின், அற்றன்று. அவர்கட்கு நூலின் சம்பந்தமான பலபெயரிருப்பினுந் தெய்வசம்பந்தமான பெயருமிருத்தலானும், உம்மவர்க்கு அங்ஙனந் தெய்வசம்பந்தமான பெயர் யாதொன்றுமின்மையானும் அத்தோஷமவர்மாட் டணுகாமல், உம்மவர் பக்கலே குடிகொள்ளுமென்க. இனிப் பிரமவாதிகளெனக்கூறு மெமக்குத் தெய்வ மில்லையென்பது யாங்ஙனம் என்று நீர் வாதிக்கலாம். இப்பிரமவாதிப்பெயர் உம்மவரை மாயாவாதிகளெனச் சைவசாஸ்திரங்களும் சைவர்களும் பிரஸ்தாபிக்கும் அவமானத்திற்கஞ்சி நேற்று நவீனமாகச் சூடிக்கொண்டதல்லவோ? இப்பெயரை நேற்று முளைத்த சிசுப்பிராயர்கள் சிலரேயன்றி உமது முன்னோர்களாகிய பூர்வீக மாயாவாதிகள் யாவராயினும் எந்தநூல்களிலாவது தங்களுக்குரியதென வழங்கிவந்திருப்ப துண்டா? சிவம்-பிரமம் என்பன பரியாயச் சொற்களாகலின், உபநிஷத்துக்களில் பிரமவாதிகளெனப் படிக்கப்பட்டது சைவர்க்கே சொந்தமாம். அப்பெயர்க்கு நீவிராசைப்படுவது முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்படுவதையே நிகர்க்கும். இஃதன்றியும் வேதம் நித்தியம் என்பது உமது மதம். ஒன்றுக்கேயன்றி இரண்டுக்கு நித்யத்வங் கூறின் உமது அத்வைதமதம் கெடுமென்றறியாமல் தியங்குகிறீர். நீவிர் மாயாகாரியமான நூலையே தெய்வமெனக் கொண்ட மாயாவாதிகளென்பது மறுக்கமுடியாத முடிபாம். அன்றியும் நும்மவர்க்கு இப்பட்டங் கொடுத்தவரென்ன சாமான்யர்களா? சர்வலோக நாயகராகிய சோம

சுந்தரக்கடவுளே "விண்புரை முடிமிசை மண்பொறை சுமந்தும், நீற்றெழின் மேனியில் மாற்றடிபட்டும்" ஆட்கொண்டருளிய ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும், ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானை "அடியார்க்கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்-குடியார்க்கெழுதிய கைச்சீட்டுப்-படியின்மிசை-பெற்றான் சாம்பனுக்குப் பேதமறத் தீக்கை செய்து - முத்திகொடுக்க முறை" என்னுந் திருமுகப் பாசுரம் விடுத்தருளும் ஒரு நிரூபநேசராக்கிக்கொண்ட உமாபதிசிவாசாரிய வள்ளலும், அவ்வள்ளலாரது பரமாசிரிய மூர்த்தமாகிய சகலாகம பண்டிதரென்னும் அருணந்தி சிவாசாரியசுவாமிகளுமே அப்பட்டங் கொடுத்தவர்கள். அந்தச் சிவஞானச்செல்வர்களாற் கொடுக்கப்பட்ட பட்டத்தை அவஞானப் புலவர்களாகிய நும்மவர் எங்ஙன மாற்றக்கூடும்? கூடாது! கூடாது!! அதனை மாற்றிக் கொள்ள முயல்வது கடலைக் கையால் நீந்திக் கரைசேர முயல்வதையே நிகர்க்கும். நிற்க.

ஸ்ரீ நாயகரவர்களைத் தூஷித்ததற்குப் பரிகாரம்.

நீர் வைதிகசைவசித்தாந்த சண்டமாருதமாகிய ஸ்ரீமது நாயகரவர்களை நும்மவர்க்குத் தோல்வியடைந்து ஒளித்துக்கொண்டதாயும், அப்பாலிவ்வூர்ச்சபைமூலமாய் வெளிவந்திருப்பதாயும் பேசிமகிழ்ந்தீர். இராக்காலங்களில் சூரியனொளித்துக் கொள்ளுகிறானென்று கூறுவதை நம்பத்தக்கவரே யன்றிவிவேகிகள் யாரேனும் இதனை நம்புவார்களா? எதனால் நம்பமாட்டார்களென்னில் நும்மனோர்க்கும் ஸ்ரீமதுநாயகரவர்களுக்கும் நடந்துவந்த விவாதாம்சங்களைத் துலைநாவன்ன தமது அறிவால் நிறைபார்த்துவந்த வித்வஸிம்ஹமும், நிஷ்பட்சபாத நெறிபிறழாச் செங்கோல்வேந்தரும் ஆகிய ஸ்ரீ சேதுபாஸ்கர வள்ளலார் எமது நாயகரவர்கள்பாற்றோன்றிய நியாயவாதமென்னுஞ் சண்டமாருதசமூகத்தில் மாயாவாதிகளாகிய நும்மவரெல்லா மகப்பட்டுப் பஞ்சாய்ப் பறந்து

போனதைப் பார்த்து நாயகரவர்களைநோக்கி உங்கள் எதிரிகள் புறங்காட்டிய பின்னரும் நீங்களேன் எடுத்த ஆயுதத்தைக் கீழேபோடாம லிருக்கின்றீர்கள்? இப்போதே போட்டுவிடுங்கள் என்றுகூறியதும், அக்காரணந்தோன்ற அவர்கட்கு "வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்" எனப் பட்டங்கொடுத்து, தமது சமஸ்தான நாமந்தீட்டிய பொற்கடகவிருது புனைந்ததும் உலகப் பிரசித்தியாயினதாலென்க.

பிரமம் ஒன்றேயுளது என்பதை விசாரித்தல்.

நீர் பிரமமொன்றே திரிகாலத்துமுள்ளதெனவும் இதரபதார்த்தங்கள் (பசுபாசங்கள்) காலத்திரயத்துங் கிடையாவெனவுஞ் சாதிப்பான் றொடங்கி முன்னுக்குப் பின்விரோதமா யேதேதோ எழுதிப் பத்திரிகையை நிரப்பியிருக்கின்றீர். அதில் நாயகரவர்கள் கூறிய சித்தாந்தத்தில் ஒன்றையேனும் அநுவதித்துத் தக்க சமாதானங் கூறுமல் மற்றொன்றுவிரித்தலிலிறங்கி மானங்காத்துக் கொண்டீர். இனிப் பிரமமொன்றே யென்பதற்கு நீர்கொண்ட பிரமாணம்யாது? சுருதியா? யுக்தியா? அனுபவமா? சுருதியென்னில், அந்தச்சுருதி எதை ஒன்றென யாருக்குபதேசித்தது? பிரமத்துக்கென்னில், பிரமம் சுருதி உபதேசத்தால் தெளியவேண்டிய அஞ்ஞானபிண்டமா? ஜீவர்களுக்கென்னில் உமது ஏகாத்மவாதத்தின்றலையி லிடிவிழுந்ததன்றோ? அற்றன்று, கட சந்திரனைப்போல அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பமான சாயாப்பிரமங்களுக்கென்னில், பிரமத்துக்கு அன்யமாய் அந்தக்கரணமென ஒரு முதலுண்டெனவும், அது இருந்தவிடத்தில் பிரமமில்லையெனவும், அதனால் பிரமம் கண்டப்பொருளெனவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுப்போமாகையால் உமதுபோலிஅத்துவிதம் தலைதூக்குமாறில்லையறிக. வேதமொருமுதல்-பிரமமொரு முதலெனக்கூறுநீர் எப்படியோ ஏகவாதஞ்சாதிப்பது?

ஞானவடிவமாகிய பிரமத்தை அஞ்ஞானமுடையதெனவும், ஜடமாகியவேதத்தை ஞானமுடையதெனவும் மாறுபடக்கூறும் விபரீத ஞானிகளென உம்மை மேலோர் அருவருக்கின்றனர் கண்டீர். உமது அபசித்தாந்தத்துக்குச் சுருதி ஆதாரமாகுமென்பதை அடியோடே மறந்துவிடும். பிரமம் பரிபூரணவஸ்துவானதால் ஒன்று பூரணமாயிருக்குமிடத்தில் மற்றொன்றிராதென்னும் யுக்தியே பிரமாணமென்னில், நன்று! நன்று!! கடவுளுண்டெனக் கொள்ளும் ஆஸ்திகர் யாவரும் கடவுளைப் பூரணரென்றே அங்கீகரித்திருக்கின்றனர். அவரெல்லாம் ஏனோ மண்ணும் பிரமம்-மயிரும் பிரமம்-கழுதையும் பிரமம்-குதிரையும் பிரமம்-பல்லக்கும் பிரமம்-செலுத்துபவனும் பிரமம்-சுமப்பவனும் பிரமம்-துன்பஞ்செய்பவனும் பிரமம்-துன்பப்படுபவனும் பிரமமெனக் கூறும் உமது மதத்திற் புக்குழலாது புறம்பாயினர்? உம்மவருக்குத்தோன்றிய இந்த அபூர்வயுக்தி அவர்களுக்கெல்லாந் தோன்றாமல்போனதென்ன? உம்மைப்போல அவர்கள் சாயாப்பிரமங்களல்லவோ? உமது கூற்றெல்லாம் பிரமதூஷணமாவதே யன்றிப் பிரமஞானமாகாதுகிடீர். அற்றேல் ஒன்றிருக்குமிடத்தில் மற்றொன்றிராதென்னும் யுக்திக்கு வழியேதென்னில், அந்தநியாயம் உருவப்பொருளைப் பாதிக்குமேயன்றி அருவப்பொருளைப் பாதிக்கமாட்டாதென்க. அதனைக் காட்டுந்தன்மையுடைய கதிரொளியுங், காணுந்தன்மையுடைய கண்ணொளியும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து ஒரு பொருளைக்காணுந் திருஷ்டாந்த முகத்தாற் றெளிந்திடுக. இனிக் கண்ணுக்கவ்வொளி இயற்கையிலின்று-செயற்கையால் வந்ததெனின், கதிரொளிமுதலிய எவ்விதவொளியும் எய்தப்பெறாத இருட்டறையில் பூனை-எலிமுதலிய பலஜந்துக்களுக்குக் கண்தெரிவதற்குக் காரணம் யாது? இதற்குத் தக்கவிடைவந்தபின் அவ்விசாரத்தில் தலையிடுவோம். இனி யுண்மைதான் யாதெனில், எமதனு

பவத்தில் ஒன்றெனப்புலப்படவில்லை. உம்முடைய அநுபவத்திலும் அவ்விதம்புலப்பட்டதாய்த் தோன்றவில்லை. உமக்கு அவ்வித அனுபவம் உண்மையாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்கள் வேறு-நீர்வேறு எனக்கொண்டு இவ்வளவு விவாதஞ்செய்யக் காரணமில்லை. எமது அனுபவத்தி லில்லாவிடினும் மேலோரனுபவமெல்லாம் அப்படியே யிருந்திருக்கின்ற தென்பீராயின், அதனை யங்கீகரிக்கின்றோம். அதனால் பிரமமொன்றே சத்தியமென நிர்ணயிக்கப்படமாட்டாது. எதனாலெனின், பிரபஞ்சத்தையே தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் பிரபஞ்ச தரிசிகளுக்கு எப்படிப் பிரமந்தோன்றவில்லையோ, அப்படியே பிரமத்தையே தியானித்துக்கொண்டிருக்கும் பிரமதரிசிகளுக்குப் பிரபஞ்சந்தோன்றாது. பிரபஞ்சதரிசனத்திற் றோன்றாதபிரமம் இல்பொருளாகுமானால் பிரமதரிசனத்திற்றோன்றாத பிரபஞ்சமும் இல்பொருளாகும். அற்றேல் பிரபஞ்சத்தைக் கானல்நீரெனச் சித்தாந்தசாஸ்திரங்கள் கூறுவதென்னையெனின், அஃது காரியமாகிய மாயேயத்தை நோக்கியேயன்றிக் காரணமாகிய மாயையை நோக்கியன்று. சுருதியுக்தியனுபவ மென்கின்ற மூன்று பிரமாணங்களும உம்மை நட்டாற்றில்விட்டுச் சைவரையேசார்ந்துகொண்டமையால்,உமது போலியத்துவிதத்தைப் புறக்கணித்துச் சைவசித்தாந்தசுத்தாத்வைத மெய்ந்நெறியையே கைக்கொண்டொழுகுவீராக. அங்ஙனமே உமதுமுன்னோர்களாகிய ஜனகமகாராஜரும், ஆதி சங்கராசாரியரும் முறையே விநாயகக்கடவுளையும் ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரிய சுவாமிகளையும் ஆசிரயித்து,சைவசித்தாந்தவுண்மையைக் கடைப்பிடித்துப் பிழைத்திருக்கின்றனர். அதனைப் பார்க்கவபுராணத்தானும், ஸ்ரீ நீலகண்டவிஜயத்தானும் உணர்ந்துய்வீராக. இவர்நிற்க.

இவ்விஷயத்தை யின்னுமொருநண்பர் வெளிவந்து விசாரித்தனர். அதனையும் ஈண்டு வெளிப்படுத்துவாம்.

மாயாவாதியாகிய இந்து வென்பவர் "அத்வைதிகள்" என்று ஆரம்பித்தனர். அத்வைதிகள் என்றால் ஒருவரா? பலரா? இவர் "அத்வைதம்" என்ற பதத்திற்கு இன்மைப்பொருள்விரித்து இரண்டில்லாதது ஒன்றெனப் பொருள் கொண்டனரன்றோ? (ஈண்டு இவர் என்றது இவரினத்தவர் யாரையுஞ் சேர்த்தெனக்கொள்க.) ஒன்றாகிய பொருளுக்குப் பன்மை விகுதி இணைக்க இவர் எந்த இலக்கணத்திற் கற்றாரோ அறியேம். மரியாதைப்பன்மையெனக் கூறுவாராயின், இவர் எண்ணின்மேற் கூறுவதால் அது பொருந்தாது. இனி மாயாவாதமயக்கத்தால் "கள்" விகுதியையுங்கூடச் சேர்த்துக்கொண்டனரென்றே கூறல் வேண்டும். அத்வைதியென்று பெயர்பூண்ட மாயாவாதியார் "மாயாவாதி மதத்தில் பிரமம் ஒன்றேயென்றும், ஜக ஜீவ பரங்கள் மித்தையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது" என்று நாயகரவர்கள் கூறியதனை "இவ்வாறு சொல்பவர்கள் அத்துவிதிகளேயாம்" என்று ஒப்பி ஏதேதோ குழறினர். இதனைச் சற்றுப் பரியாலோசிப்பாம். ஜகம் தேகேந்திரியாதிகள். ஜீவன் அத்தேகேந்திரியாதிகளைத் தாங்கிய சேதனன். பரம் அந்தச்சீவனுக்குத் தேகேந்திரியாதிகளைக் கொடுத்த சேதனன் என்று எம்மவர் விளக்கியதை இவர் விரோதித்தமையால் தேகேந்திரியாதிகளையும், ஜீவனையும், ஈசனையும் இவர் தூஷித்தவராயினர். அதனால், இவர்செய்யும் ஈசுவரவழிபாடும், வைதிகாநுஷ்டானங்களும், ஏனைய சிவதருமங்களும் பொய்யாம். இதனால், சகல ஸத்கர்மங்களையுங் கைவிட்டுத் தன்னைத்தவிர வேறு தெய்வமில்லையென்னும் படிற்றொழுக்கம் பூண்டவர்களாகவே இவரதுகூட்டத்தவரெண்ணப்படுகின்றனர்.

இனி யிவரை அத்துவிதியென்றே பாவித்துப்பார்ப்போம். இவர் மதத்தின்படி இவர் ஒருவராய்த் தனக்கன்னியமான வேறுபொருளின்றி எங்குநிறைந்த பரிபூரணப்

பொருளாயிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு இவர் விளங்குவாராயின், இவரைத்தவிர வேறுபொருளிருத்தற்கே இடமில்லை. அங்ஙனமாயின், இவர் அத்வைதியென்ற பதத்திற்கு "கள்" விகுதியைச் சேர்த்துக்கொண்டது பிசகெனவே முடியும். இனி இவர் சொல்லும் வண்ணமாயேனும் இவர் அத்வைதியாயிருக்கின்றாரோவென்று ஆராய்வாம். இவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்களைச் செயித்துவிட்டதாயும், இன்னும் சமாஜத்தாரையு மொருங்கே ஜயிக்கப்போவதாயும் விருது கூறுகின்றார். இவர் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவரென்னில், ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்களுக்கும், சமாஜத்தாருக்கும் மட்டும் எங்ஙனம் இடம் ஒதுக்கிவைத்தனர்? ஏகமாய் மனமிறந்து நிற்குநிலையில் இவருக்கு இத்தனை அகங்காரங்கள் எவ்வாறு உதித்தன? இவரை இவ்வாறு ஆட்டிவைக்கும் செருக்காதிகள் எங்கிருந்துதித்தன? இராகத்துவேஷாதிகள் அசுத்தமாயையின் காரியங்களாதலால் அதன் வயப்பட்டிழிந்து தமதுநிலை இன்னதெனத் தோன்றாதவலப்படும் நமது நண்பரை இனி அசுத்தமாயாவாதியென்று சொல்லுவதைத்தவிர வேறுநாமம் புகலுதற்கிடமில்லை.

இனி இவர் "அனுபவ சித்தமாய் நான் அத்வைதியல்ல-சொன்மாத்திரத்தானே அத்வைதி" என்று சொல்லித் தப்பித்துக்கொள்வாராயின், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், இழிகுலத்திற்பிறந்த ஒருவன் நான் என்னை அரசகுமாரனாய்ப் பாவித்துக்கொண்டேன், இனி இராஜ்யத்தைக்குறித்து நான் வழக்கிடப்போகிறேன் என்று சொல்லுவானாயின், அவனை உலகமெவ்வாறு கொள்ளும்? இதனை யூகித்திடுக.

இனி வாதத்தின்பொருட்டுத் தார்க்கிகர்கள்போல ஒரு கக்ஷியையெடுத்துப்பேசத்துணிந்தேனென்று சொல்லுவாராயின், அதுவுங்கூடாது. ஏனெனின், இவருக்குத்

தெரியாத ஒரு கக்ஷியை இவரெடுத்துப்பேசுவது யானை கண்ட குருடர் கதையாய் முடிதலினென்க. நிற்க.

இவர் அத்வைதியென்று கூறுவதனாலேயே தான் ஒன்றும், தான் ஒன்றாயிருக்கு நினைவு ஒன்றும் ஆகத் துவிதம் சித்தித்து அத்துவிதம் கெடும். இதனானே இவருக்கு முக்கியப் பிரமாணமென்று கொள்ளும் கைவல்லியத்தில் அத்துவிதநிலை கூறுமிடத்து "கூடஸ்த பிரமமென்னும், நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக்கண்டான்" என்று விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாறிருக்க, இவர் ஜாக்கிரத்தில் இறகைத்தொட்டு எழுதப் புகுங்காலத்தில் 35-கருவிகளின் விவகாரத்தை மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தனைப் போராட்டத்தோடு இவர் தம்மை "அத்வைதி" யென்று சொல்லிக்கொண்டு வெளிவருவது மலடிமைந்தர்கள் உலகெலா நிறைந்தன ரென்னுஞ் சொல்லுக் கிணையாகவே யிருக்கின்றது.

இனித் தன்பெயர் தெரியாது தவித்துழல்பவராகிய இவ்விந்துவை இன்னுங்கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். அத்வைதமென்னும் மதமொன்றுண்டா? மதம் என்றதற்கு இவர் யாது பொருள் கொண்டனர்? மதம் என்றதற்குக் கொள்கையெனப் பொருள் கோடில், அக்கொள்கையென்னும் பொருளிரண்டாகி அத்துவிதங் கெடும். அத்துவிதத்தை நிலைநிறுத்தியன்றோ பின்னரிவர்மதத்தை நிலைக்கப்பண்ணவேண்டும்? அத்துவிதமென்பது சைவ வைஷ்ணவங்களைப்போல ஒரு சமயமென்னில், அவ்வாறு யாண்டுங் கண்டிலம். இரண்டற்ற அத்வைதியார் தனக்கன்னிய மிருந்தாலல்லவோ தம்மதத்தைப் போதிக்கவேண்டும்? தனக்கன்னியமில்லாதவிடத்து அம்மதமிருந்துதான் யாது பயன்? அம்மதம்பற்றி இவரும் இவரினத்தவருஞ் சிவனைப் பொய்யென்று நிந்தித்துழலா நிற்பர். இவரது சமய குருவாகிய சங்கராசாரியர் சௌந்

தரியலகிரியில் "வேதரஞ்சகன் மால்புரந்தரன் வேகசண்ட் குபேரனே, டாதியெண்டிசை பாலர்பொன்றவு மாதியந் தமிலாதநோர், நாதர்பொன்றில ரேதுன்மங்கல நாணுறுந் திற மாதலால், நீதழைந்தது யோகமம்பிகை நீலியென்பது பாவமே." என்று துதித்து, சிவபரஞ்சுடரை ஆதியந்த மில்லாதவரென்றும், விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் பொன்றி னும் பொன்றாதவரென்றும் விதந்தவாறென்னை? தமது பரமாசாரியர்கூறியது தமக்குடன்பாடன்றெனக் கூறுவா ராயின், யாமிவர்சோலிக்கு இனிப்போகோம்.

பிரமகீதை-கேனோபநிடதார்த்த முரைத்த அத்தியாயம்

பிரகதி சிவன்பால் வைத்திடப் பட்ட
 பத்தியா லுறுமதுவன்றி
யுரகணைத் துயில்வோன் பாலுமென்பாலு
 முற்றபத்தியி லுளதாகா
திரமுறு சிவபத் தன்றனுகத்துத்
 திருவரு ளொளிமிகத் திகழும்
பரிசறி பத்தர்க் கெனது பத்தர்க்கும்
 பரமுள நிகழ்வுறப் படாதால்.

என்று கூறுகின்றது.

இதனல் சிவபக்தரே முத்தியடைதற் குரியவரென்று பிரமதேவர் கூறியதாக வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மையால் சிவநிந்தைபுரியும் பூர்வபட்சிக்குக் கிடைக்குங் கதி ஈதெனச் சுலபமாய் எவருமுணர்ந்திடலாம்.

பிரமகீதை முன்சொல்லிய உபநிடதங்களினர்த்தத்தைத் தொகுத்துரைத்த அத்தியாயம்

மாலுமவ்விடத்தே திருவொடுங்கூட
 மகிழ்தரு மனத்தொடும்வந்தா

ஞுதிக்கிலும்பூ மாரியாய்ப்பொழிய
நாமசங் கீர்த்தனநாத
மேலெடுத்தெங்கும் விளங்குமப்பொழுதில்
விளங்கிய பிரமன்மாலவனும்
சாலுமெய்ப்பத்தி யோடமர்ச்சித்தார்
சங்கரனம்புயத்தாளில்.
என்றும்,

ஈசுவரகீதை-சிவசத்தியின் செயலுரைத்த வத்தியாயம்

எந்தநாளுமெனை யேநினைந்தவியல்
பாலேயென்னருளி னுலயன்
சந்தநாடரிய திவ்யமாமெனது
தன்மையாலவத ரிக்கிரு
னந்தமாதியிலென் னேவலாலவனிவ்
வகிலலோகமும மைக்கிரு
னிந்தநாரணன ளிக்குமாறுமிவ
னென்னில்வேறெனவி லாமையால்.
என்றும்,

சூதசங்கிதை முத்திகாண்டம்

என்றுதுதிப்பத் திருநெடுமா
லெதிரேதோன்றி யென்செய்தாய்
சொன்றியளிக்குந் தகுதியர்பாற்
சுரருண்விரும்பு வாருளரோ
நன்றுமுத்தி விரும்பினையே
னம்மால் வணங்கப்படுங் கடவுள்
குன்றுகுழைத்துப் புரம்பொடித்த
குழகன் சரணமடை யென்றான்.
என்றும்,

சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

பிரமா நிலையற்றவர். சங்கார கர்த்தாவாகிய ஹரனே நித்தியராயும், என்றுமுள்ளவராயுமிருக்கிறார். அவரைத்தவிர வேறே கடவுளில்லை. அவரே உலகத்தையும் ஆன்மாவையும் ஆளுகிறவர்.

என்றும்,-

கூறுகின்றன. இவற்றிற்கு விரோதமாக நமதுநண்பர் கூறுவது யாது பயன் கருதியோ அறியேம். விபூதியைத் தரித்துக்கொண்டு விபூதியைப் பொய்யென்றும்,சிவபூஜை செய்துகொண்டு சிவனைப் பொய்யென்றும் பேசுவது பேராச்சரியமாம். மங்கலநாணணிந்துகொண்டு புருடனுயிரோடிருக்கவும், அவன் இறந்தானெனப் பேசும் பெண்மணியோடுதானே இவர் சேரத்தக்கவரென்க.

இவரது தன்மையைச் சூதசங்கிதை பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

,,தீயமறை யவர்பொய்யே கற்பித்த
நிந்தை மொழி செவியிற கேட்டுத்
தூயதவத் திருமுனிவன் சிவசிவமற்
றிவரென்ன சொன்னரென்று
காயழலிற் கண்சிவப்ப நனிவெகுண்டு
செய்நன்றி கழியக்கொன்ற
பாயவினை யம்மறையோர் முகநோக்கிக்
கொடுஞ்சாபம் பகரலுற்றன்.

பரசிவன்றன்சொரூபத்து மூர்த்தியினும்
பத்தியினும் பகர்நாமத்துந்
தரமிகுமெய்ஞ்ஞானத்து மற்றவன்பொன்
னலயநற்றரிசனத்தும்
வரமிகு விபூதியக்க மணிதரிக்குஞ்
செல்வத்து மற்றுமுள்ள

உரவுமிகு சிவவிடயமெவற்றினும்
மனஞ்செல்லா தொழிந்துபோக."

என்னுஞ் சாபவாக்கியங்களைத் தெளிந்தவர்கள் பூர்வபட்சியையும், அவரினத்தவரையும் வெறுப்பதிற்பயனின்றென்க. இன்னோர் தம்மை ஏனோ அத்வைதிகளென்று சொல்லிக்கொண்டு உலகை வஞ்சிக்கின்றனர்?

சிவஞானபோதம்

"அதுவிது வென்ற தனதுவல்லான் கண்டார்க்
கதுவிது வென்றதையு மல்லான்—பொதுவதனி
லத்துவித மாத லகண்டமுங் தைவமே
அத்துவிதி யன்பிற்றொழு."

என்னுந் திருவெண்பா அத்துவிதமினைத்தென்றுகூறியது.

இவர் கைக்கொள்ளும் நூல்களில் அசிபத ஐக்கியமென்பதொன்று கூறப்படுகின்றது. அந்த விடத்தில் ஏகபாவனையும் விட்டு, ஒன்றுமில்லாதிருக்குநிலையே முடிவெனக் கூறியிருக்கின்றது. இது ஏகவாதஞ் சாதிக்கும் அத்துவிதமதமாவது யாங்ஙனம்? இதனை ஒன்றுமில்லாத மதமென்றும், சூனியவாதமென்றுங் கூறுவதே மரபாம்.

இவரது அத்துவிதத்தால் தானே பொருளாகி நிற்றலால், தன்னைத்தவிர வேறே தெய்வமில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டு எந்தப் பாதகத்தையுந் தைரியமாய்ச்செய்யலாம். இதைத்தவிர வேறுசாதனை இவரது மதத்தால் சித்தியாது. இவரது மதத்தின் பெருமை இவ்வளவு யோக்யதையிலிருப்பதறியாது "துரீய சிவனிடத்திலிருந்து சிவனடியா ருண்டாவதெங்ஙன" மென்று தாம் கேட்டதற்கு எமது நாயகரவர்கள் விடையளிக்கவில்லையென்று கூறி மகிழ்கின்றார். அவர்களவ்வாறு விடைபகராதிருப்பின், இவரது கேள்வியை அருவருத்தபடியாம். இவ

ரைச் சித்தாகிய பிரமத்தினிடமிருந்து ஜடமாகிய ஜகமெவ்வாறுண்டாயிற்றென்று கடாவுங்கால் வகைதெரியாது விழிக்கநேருவதால் இக்கேள்விகேட்டு இதற்குண்டாகும் விடையால் தாமும் வழிதேடிக்கொள்ளலாமென்று பார்த்தார் போலும். சித்தாந்திகள் கடவுளுக்கு உருவம், அருவம், உருவருவமாகிய மூன்றுங் கொள்பவராதலால் கடவுள் எவ்வடிவுங் கொள்ளலாம். இத்துணையுந் தெரியாதார்க்கு விடைபகர்ந்தும் பயனின்றாதலால் நாயகரவர்கள் ஒதுக்கியிருக்கலாம். இவ்விடையை யுணர்ந்தாலும் மாறுபட்ட கொள்கையினராகிய இவருக்கு யாதும் பயனின்றாம்.

இனி இவர் ஸ்ரீமது நாயகரவர்களோடு வாதப்போர் புரிந்து வெற்றியடைந்துவிட்டதாய் வீரம்பேசி வெளியில் வந்தார். இந்த வீரம் எதுபோலிருக்கிறதென்றால், ஒருவன் தான் சபாஸ்பட்டம் பெற்றதாய் மீசையைமுறுக்கி வெளியில் வந்தானும். உனக்கு யாரிந்தப்பட்டங் கொடுத்தவரென்று கேட்டதற்கு ஒருவர் கொடுக்கவேண்டுமா? நானும் என் மனைவியுமாய்ச் சேர்ந்து வைத்துக்கொண்டோம் என்றானும். அந்தயோக்கியதையுங்கூட இவ்விந்துவுக்குக் கிடைத்ததாய்க் காணப்படவில்லை. இவரைத்தவிர இவர் வெற்றிபெற்றதாய்க்கூற வேறே ஆளைக்காணோம். இதுதானோ வெற்றி? தோற்றவருங் கெலித்தவருந் தாமேயாகிய இவரது மதசொரூபந்தெரியாமல் ஒருபொருளுள்ளவிடத்தில் மற்றொருபொருளிராதென்றும், அவ்வாறு கூறுவது நாற்கோணத்தில் முக்கோணமடங்குவதுபோலென்றும் இறுமாப்படைகின்றார். நாற்கோணத்தின் எதிர்மூலைக ளிரண்டையு மிணைத்து ஒருகோடிழுக்கில் நான்கு முக்கோணங்களடங்குமென்பது இவர் கற்றிலர்போலும். இது நிற்க. ஒரு பொருளுள்ளவிடத்தில் மற்றொரு பொருளிருத்தல் கூடாதென்று ஒரு இரும்புக்குண்டுக்குள் மற்றொரு இரும்புக்குண்டமையாதென்

றும், ஒருபெட்டிக்குள் சாமான்களிருத்தல்போ லென்னி னும் பூரணத்வம் கெடுமென்றுங் கூறுகின்றனர்.

கைவல்ய மென்னுஞ்சுவடியில் "பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தாருள்ளந், தன்னிலந் தரத் திற்சிவ சாட்சிமாத்திரமாய் நிற்கும்." என்று கூறப்பட் டிருக்கின்றது. இதில், "அந்தரத்திற் சிவசாட்சிமாத்திர மாய் நிற்கும்" என்றதற்கு ஆகாயமானது மற்றைநான்கு பூதங்களையுமடக்கித் தான் தனியே நிற்பதுபோல என்று இவரது முன்னோர் பொருள் கூறினர். ஒன்றிலொன்றட ங்காத நியாயங்கற்ற இவர் இந்தவுரையையும், மூலத் தையுமொதுக்கி வாழ்வார்போலும். இதைத் தழுவுவா ராயின், கொள்ளிக்கட்டையை யெடுத்துத் தலை சொரி ந்துகொள்வது போலாம். இன்னுமிவரது ஆபாசத்தை ஸ்தாபிக்க அப்பும் உப்பும் சேருவது அணுக்களினியை பென்றார். கண்ணொளி சூரியனொளி திருட்டாந்தமெடுத் துக்கூறிக் கண்ணுக் கொளியில்லையென்றார். அப்படியு மில்லாது கண்ணுக்கு ஒளியிருந்தாற்றானென்ன என்று ஒருவாறு ஒத்துக்கொண்டவர்போலப் பேசிச் சிறுகாற் றும் பெருங்காற்றும் வேறுவேறாய்ப் பேதப்படுவதுபோல ஒளியும் பேதப்படுமென்கிறார். இவர் காற்றுண்டாகும் விதம் இன்னதென்றே யறியாதவர். கடவுளுக்குப் பூர ணத்வம் வேறுபொருள்களிற் கூறக்கூடாதென்று திரு ட்டாந்த ரூபமாய் நிரூபிக்கவந்து ஒளிகள் வேறென்று கூறிக்கொள்ளும் இவரது நுட்பத்தைக் கற்றவர் நன்கு மதிப்பதெங்ஙனம்?

இவர் மனப்பாடஞ்செய்து ஒப்புவிக்கும் பாடமெல் லாம் ஜீவேசுவர ஜகத்துண்டா? இல்லையா? எனக் கேட் கில் அவை முற்றிலுமில்லையென் றுரைத்தல் கூடாதென் கிறார். பின்னரும் அது சத்துமல்ல, சித்துமல்ல, சத் சத்துமல்ல, அனிர்வசனீய மென்கிறார். வார்த்தையினால்

வெளிப்படுத்த முடியாததென்பது அதன்பொருளாம். அதனால் பொருளுள்ளதென்பது நிச்சயமாகின்றது. இவரை லக்ஷணவிவரம் விரித்துரைக்கச்சொல்லி யாவர் கட்டாயப்படுத்தினர்? காற்று எவ்வண்ண மிருக்குமென்னுங் கடாநிகழுங்கால் அதற்கிணையாய்ச் சொல்லத்தகும் பொருளின்மையால் அது இன்ன தன்மைத்தெனக்கூற வார்த்தை இடங்கொடுக்கவில்லை யென்றுதானே சொல்ல வேண்டும்? அதாவது அவர் கூறியபடி அநிர்வசனீயப் பொருளென்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவ்வாறே பிரமத்தினது லக்ஷணங்களைப் பகுத்துரைக்க முடியாதாகையால் அதுவும் அநிர்வசனீயமாம். இதனாலே காற்றும் பிரமமும் இல்லையென்ப தமையுமா? இவ்வுண்மைதேராது இதனைத் தாமாய்க் கூறிக்கொள்ளவில்லையென்றும், வேதம் அவ்வாறு கூறுகிறதென்றும் சில உபநிஷத்வாக்கியங்களை யெடுத்துக்கூறித் தமதுமதத்தை நன்கு புலப்படுத்தி நிற்கின்றார். வேதம் பொதுநூலாதலால் பல பக்குவர்களுக்குரிய இதங்களை ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்தாநிற்கும். இவர் உபநிஷத்வாக்கியங்க ளிரண்டொன்றை அதனந்தரங்கக்கருத்துணராமல் எடுத்துதகரிப்பதால் தம்மை வேதமெல்லாங் கரைகண்ட நிபுணரென்று யாவருமதிப்பதாக எண்ணுகிறார். இவருக்கு வேதம் எத்துணையும் உபகரியாதென்க.

நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்து

"ஈசுவரன்-ஜீவன் இவர்கள் பிறப்பற்றவர்கள். பிறப்பற்றவளாயும், ஒருத்தியாயுமிருக்கிற பிரமசக்தியானவள் போக்தாக்களுடைய போகார்த்தமாய்ப் பிரவிருத்திக்கின்றாள்"

என்று கூறுகின்றது.

இவ்வுபநிடதவாக்கியத்தானே இவர்கொள்கை முற்றும் அடியற்ற பனையாகியதறிக. இது உபநிடதவாக்கியமன்றெனக் கூறுவாரோ? இதுபோன்ற உபநிடதவாக்

கியங்க ளின்னும்பலவுள. இவர் அறியாமையால் வேதத்திற்குத் தோஷங்கற்பிப்பதைப் பிறர் கைக்கொள்ளார். இனி வேதத்தில் சில வசனங்களில் ஜகத்தை மித்தையெனக் கூறியதென்னையெனின், வேதம் பரிபாகநோக்கிப் பலவாறு கூறுமென்பதை முன்னரே வெளியிட்டனம். கண்ணைமூடிக்கொண்ட ஒருவனுக்கு உலகம் தோன்ருது. அதனல் உலகமில்லையென்று சொல்லலாமா? அதுபோலச் சிவானுபூதிச் செல்வர்களுக்கு உலகந்தோன்ருது. அந்நிலையில் நிற்போர்க்குக் கூறியிருக்கும் வசனங்களைப் பொருளறியாதுமயங்கித் தம்மவெனவெடுத்தாண்டு புலம்பித் தவிக்கிருர். இவரது பரிபாகக்குறைவே இவரை மருட்டிக் கெடச்செய்கிறதென்க. இவருக்குப் பாகம் வரித்துத் திருவருள் துணைசெய்யக்கடவது. நிற்க.

இனி இவர் கூறுவதில், ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்கள் ஜலசந்திரனதுவமான மெடுத்துக் கூறிக் கண்டித்தது பிசகென்றும், அதைத் தம்மவர்களே பூர்வபக்ஷமா யொப்புக்கொள்ளுகிருர்களென்றுங் கூறுகின்றனர். மெத்தச் சந்தோஷம். இவரே பூர்வபக்ஷமென்று ஒப்புக்கொண்டால் நம்முடையவேலையை இவரே எடுத்துக்கொண்டவராகின்ருர். இனி இவருடைய சித்தாந்தந்தான் யாதென்று பரியாலோசிப்பாம். பிரமவித்யா 16-ம் இலக்கப் பத்திரிகையில் "அந்த விவர்த்தவாத திருஷ்டாந்தங்களாகிய கயிற்றரவு, கானனீர், இந்திரஜாலம், சொப்பனவுலகு முதலியவைகளுக்குள் சொப்பனவுலகே சித்தாந்தம்" என்கிருர். பின்னர் 18-ம் இலக்கப்பத்திரிகையில் பரஸ்பர விரோதமாய் "இது அத்வைதிகளுடைய கொள்கையன்று, பின்னையாதெனின், கானல்நீர் அலையாதிகள் ஆதல்போலாம். இதுதான் அத்வைதிகள் கொள்கை" என்கிருர். முன்னர் கானல்நீர் திருஷ்டாந்தம் பூர்வபக்ஷமென்று கூறிப் பின்னரதனையே அத்வைதிகள் கொள்கையென்கிருர். இவரேழைமதிக்கு எதைத்தான் இணையாகச் சொல்ல

லாம்? இவரைப்போல யாமும் வசையகராதியிற் பயின்றிருப்போமாகில் அவ்வகை வசனங்களால் நிரப்பலாம். அவ்வாறின்மையால் இவரை இம்மட்டோடே விட்டொழித்து இவரது முடிவு ஸித்தாந்த மென்று கூறும் சொப்பனவுலகு திருஷ்டாந்தத்தைப் பரிசோதிப்பாம். சொப்பனம் என்பது யாது? சொப்பனத்தில் விவகரிக்கும் ஜீவனுக்குத் தைசதனென்றும், அவன் கொள்ளுந் தேகம் சூக்குமதேகமென்றும், அவன் 25 கருவிகளோடு விவகரிக்கிருனென்றுங் கூறுவது என்னை? சொப்பனவுலகு பொய்யென்ருகுங்கால் தைசதனென்பதும், சூக்கும சரீரமென்பதும், கருவிகள் விவகாரமென்பதும் பொய்யாய்த்தானே முடியும்? பொய்யாகிய விஷயங்களைச் சொல்லும் சாஸ்திரங்களும் பொய்யென்றல்லவோ முடியும்? அதனு லிவர்மதமும் ஆகாயத்தாமரையாமன்ருே? சொப்பனத்தில் கண்ட சிலவிஷயங்கள் மெய்யாய்முடிவதற்கு என்னகதி? கணிதபண்டிதராகிய டாக்டரொருவர் ஒரு கணக்குப் போட்டுப்பார்த்துப் பகலெல்லாங் கஷ்டப்பட்டும் அது சரிப்படவில்லை. அதனுல் அயர்ந்து நித்திரை போய்விட்டார். இராவில் தாம்சொப்பனத்தில் அதனைக் கண்டுபிடித்துவிட்டதாகக்கண்டுவிழித்துப்பார்த்துச்சொப்பனமெனத்தள்ளி மறுபடியுந் தூங்கினுர். காலையில் எழுந்து தமது மேசையின்பேரில் பார்க்கும்பொழுது அதே கணக்குத் தாம் சொப்பனத்திற் கண்டவண்ணமே தமது கையினுல் எழுதப்பட்டிருந்ததைக்கண்டு வியப்புற்ருர். இதுபோல எண்ணிறந்த திருஷ்டாந்தங்களுள. இவைகளுக்கென்சொல்லுவார்? ஜாக்கிரத்திற்கண்டபொருளே சொப்பனத்தில் விவகரிக்கிறதென்பது ஆன்ருேர் கொள்கை. அன்றிச் சொப்பனமென்பது மனேவிவகாரமேயாம். சிதம்பரத்தைப் பாராத ஒருவனுக்குப் பார்த்துவந்தவன் அவ்விடத்திய விசேடங்களைக் கூறியகாலையில் இவனும்போய்ப் பார்க்கவேணுமென்னு மவாவினுல் இவன்

கேட்காத அனேக விஷயங்களையுமெண்ணி, மனோராஜ்யம் செய்கிறான். அவைகள் வாஸ்தவத்தில் அவ்விடத்திலில்லையாயினும் இவனது மனோராஜ்யம் பலவாறுயெண்ணும்படிச் செய்கிறது. அதுபோல நாம் பாராத அனேகவிஷயங்களும் மனோராஜ்யத்தால் தோற்றுவதுமுண்டு. அதனால் சிதம்பரம் உளதென்பது கெட்டுப்போகமாட்டாது. இந்த மனோராஜ்யத்தால் காரியம் சிதைவுபடாதாகையால் இதைப்பற்றி நாம் கவனிக்கவேண்டிய ஆவசியகமில்லை. சொப்பன வுலகுக்கு மனது முதற்காரணமென்கிறார். ஜீவனில்லாதவிடத்து மனது எவ்வாறு விவகரிக்கும்? இதை ஏன் மறந்தனரோ அறியேம். மாயாவாத மயக்கத்தினால் தமக்குயிரிருக்கிறதென்பதையும் மறந்தனர்போலும். இதனால் திரிபதார்த்தநிச்சயமே வெளியாகிறதன்றோ? ஜீவன் உடலெங்கும் பரவி நிற்கவும், மனது அதன் சம்பந்தத்தால் வியவகரிக்குங்கால், அது அதன்சக்தியென்று வெளியாகிறது. இதுபோலவே சிவபரஞ்சுடர் சர்வவியாபகமாயும், ஜீவனும் மாயையும் அதற்குள்ளடங்கி வியவகரிப்பவர்களாயும் பெறப்படுமுண்மை சித்தம். இவர் முக்கிய பிரமாணமாய்க்கொள்ளும் ஞானவாசிட்டத்தில் காதிகதையை இவர் பார்த்திருந்தா லிவ்வாறு பேசமாட்டார். அக்கதையில் சொப்பனம் நிதரிசனமாயிற்றென்றே நிரூபித்திருக்கின்றது. இவர் சொல்லுகிறபடி சொப்பனம் பொய்யென்பது சித்தாந்தமானால் அக்கதையை அடியோடே வாசிட்டத்திலிருந்துஎடுத்துவிடவேண்டும். சொப்பனமும் கர்மத்துக்கீடாகவே அனுபவிப்பதொன்றும். அதனைக் "கனவின்பயனும் நனவின்பயனும், வினையின்பயனவை பொய்யெனவேண்டா" என்றார் சித்தாந்தச்செல்வர்.

இனி இவர் வேதத்தைக் கைக்கொண்டவரென்றும், சித்தாந்திகள் வேதத்தைத் தூஷிப்பவர்களென்றுங் கூறி நடிக்கிறார். இவருக்கு வேதத்தின்சம்பந்த மெம்மட்டி

லிருக்கிறதென்பதையும் வெளியிடுவோம். வேதம் கரும காண்டம், ஞானகாண்டமென இருபகுப்புகளையுடையது. இதில், கருமகாண்டம் யாகம்-யோகம்-ஈசுவரோபாசனை களைக் கூறுமியல்பின. பிற்பாதியாகிய ஞானகாண்டம் உபநிஷத்துக்களாம். இவரது அகம்பிரமவாதத்திற்கு யாக யோகங்கள் தூரமாயொதுங்குமியல்பின. யாம் மேலிடத் தில் உபநிஷத்துகள் இவர்கொள்கைக்கு மாறுபாடாகிய வென நிரூபித்தோம். இன்னும் இவர் தமது மதச்சார் பெனவெண்ணி எடுத்துதகரித்த உபநிஷத்துகளும் இவ ருக்குப் பயன்பட்டனவல்லவென்று விளக்கினோம், மற் றை யுபநிஷத்துகளும் இவருக்குச் சம்பந்தமில்லாதன வாகவே யொழியும். இவ்வாறு யாவும் ஒழிதலால் இவ ரை வேதபாகியரென்று கூறுவதில் யாதும் தடையில்லை யென்க. இவர்நிற்க.

தினகரனென்பவரும் இம்மாயாவாதியாரது அத்வைத விசாரத்தைச் சிறிது பரிசோதித்திருக்கிறார். அதனையும் ஈண்டு வெளிப்படுத்துவாம். ஈண்டெடுத்துக்கொண்ட மாயாவாத நண்பர் இந்து வென்பவரே. இவர் தமது பெ ரியபிரபந்தத்தில், ஸ்ரீ நாயகரவர்கள் போலீசுக்குப்போனு ரென்று முதல்ஒரு குறைவுகூறினர். அதனையீண்டுப்பரி கரித்திடுவாம். ஒரு வைணவர் திருவண்ணமலை விஷ்ணு க்ஷேத்திரமென்றும், அதனைச் சைவர்கள் களவாடினர்க ளென்றுங்கூறியதை மறுத்து, அவ்வாறு எழுதினவரை நன்கு விசாரியாத புருடன் என்று பொருள்படத்தக்க வொரு சொல்லால் நாயகரவர்களொதுக்கினர். அந்தச் சொல்லுக்கு அபார்த்தங்கொண்டு தம்மை நாயகர் பெருங் குறைவு செய்துவிட்டதாக அவர்பேரில்வழக்குத்தொடுத் தனர் அந்தவைணவர். வழக்கிட்ட எதிரியோடு எதிர்வழக் கிட்டுக் காலம்போக்குவது ஸாதுக்களுக்கு மரபன்றெனவும், அது சைவபரிபாலனமாகாதெனவுந் துணிந்து எதிரி யை யொருசிறுதொகைகொடுத்துச் சமாதானஞ் செய்து

சொண்டனர் நாயகர். அத்தோடே யெதிரிக்கு அக்குறைவு நீங்கிவிட்டது. அச்சிறுதொகை பெற்றுச்சென்ற வைணவர் இவ்வுலகைவெறுத்து ஒருமாதங்கூட இங்கிருக்கச் சம்மதியன்றி உடனே மேல்நாட்டுக்குச் சென்றனர். இதனால், நாயகரவர்கள்பாலுண்டாய குறைவியாது? திருவண்ணுமலை விஷ்ணுக்ஷேத்திரமாகாதென நாட்டிய ஜயஸ்தம்பம் சிறிதேனும் ஆட்டங்கொடுக்கின், எதிரிகள் நாயரவர்களைக் குறை கூறலாம். அத்திருமலை எப்படிப் பாதலத்தின் கீழுமூடுருவி விஷ்ணுமூர்த்தியால் தோண்டி முடியாமல் அதீதமாய் நின்றதோ, அப்படியே (திருவண்ணுமலை விஷ்ணுக்ஷேத்திரமாகாதென) நாயகரவர்கள் நாட்டிய சித்தாந்தமும் வேரூன்றிப் பொலிவெய்தியதுணர்க. நாயகரவர்களோடு வழக்கிட்ட எதிரியாவது, அவரினத்தவராவது அத்திருமலை விஷ்ணு க்ஷேத்திரந்தான் என்று சுருதிமூலங்காட்டி யுக்தியநுபவங்களோடு சாதித்ததுண்டாயின் பூர்வபட்சிகள் சந்தோஷிக்கலாம். அஃதொன்றுமின்றி மனஸ்தாபமான வார்த்தைகளைப் பெருக்கி எதிரிகள் சந்தோஷிப்பது ஒரு சந்தோஷமா? இதுவரை யாம் கூறியது வைஷ்ணவர்களைப் பற்றியது. இவர்கள் கதையை நமது மாயாவாத நண்பர் தூக்கிக்கொண்டு வெளிவந்தது பேராச்சரியமாம். வைஷ்ணவசித்தாந்தம் தலைகுனியப்பெற்றதுபோல நமதன்பரது மாயாவாதமும் எமது நாயகரவர்களால் நிலைகுலைந்த பரிபவமேலீட்டால் இந்து நண்பர் சிந்து பாடினார் போலும். இதனைத் தினகரனென்பார் காய்ந்து மாய்ந்திடச்செய்த பகுதி அபரிமிதம். அதனை நிறுத்தி அவரெழுதிய ஏனைய சாஸ்திரவிஷயங்களை மாத்திரம் ஈண்டெழுதிக்காட்டுகிறோம்.

வேதாந்தம்-அத்துவிதம் என்று இவர் கொண்டாடும் அவலமார்க்கத்தை மாயாவாதம் என்று எல்லாச் சமயிகளுங் கூறுகின்றனர். ஒருவன் தன்னை யுயர்வொப்பில்லாதவனென்று கூறிக்கொள்வது ஸஹஜம். அது மனும்

பெறுமா? பிறர் தன்னைப்புகழ்வதே பெருமை. பிறரெல்லா மிழித்துக்கூறிக்கொண்டிருக்கவும், தான் தன்காலைக் கும்பிட்டுக் கொள்வானொத்து நமது இந்துநண்பர் தன்னை அளவுக்கதிகமாகக் கூறிக்கொள்வதைப்பார்த்துப் பெருஞ் சிரிப்படைந்த தினகரனார் பின்வருமாறு பிரகாசப்படுத்துகிறார்.

தினகரனாரது பரிசோதனை.

மாயாவாதம்.

தம்மதத்தை மாயாவாதம் என்றால் நண்பருக்கு வெகு எரிச்சலுண்டாகிறதுபோற் காணுகின்றது. அது இயல்புதான். ஆயினும் என்செய்வது? அதற்குரிய கொள்கை அம்மதத்தில் நிலவுவதால் உலகம் அதற்கு அப்பெயரிடுகின்றது. சைவரொருவர் மாத்திர மல்லவே, இந்துமதப் பிரிவினரெல்லவருமே நெடுங்காலந் தொட்டு அதை அப்பெயரிட் டழைக்கின்றார்கள். அப்பெயரும் பரம்பராசாரமாய் வழங்கப்பட்டு நிலைத்துவிட்டது. அதனை அவர்கள் முன்னோர் யாரும் சங்கித்ததாகப் புலப்படவில்லை. அப்பெயரை மறுப்பதற்கு கற்ற விவேகிகள் மதிக்கத்தக்க நியாயமில்லாமையாலோ, மற்றெதனாலோ அவர்கள் மறுக்காராயினர். நண்பருக்கோ கற்றோர் கவனிப்பரே என்னுங் கவலையில்லைபோற்காண்கின்றது. ஆதலினாலேதான் ஏதேதோ நியாயங்களை யெல்லாஞ் சொல்லி “நீங்கள்தான் மாயாவாதிகள்” என்று (சொன்னவர்களையே) திருப்பிச்சொல்லத் துணிந்தனர். இவ்வாறே வேறு சில விஷயங்களிலும் சொன்னவர்களையே அவர் திருப்பிச்சொல்லும் விந்தை சிரிப்பை விளைக்கின்றது. ஈசுவரன்மித்தை-ஜீவன்மித்தை யென்பனவாதி கருத்துகள் அவர் மதத்தில் வருவதுகொண்டு அதை நாஸ்திகத்திற் குவமித்துரைத்தால், நீங்கள்தான் நாஸ்திகர் என்பார். வேதம்பொய் (இல்பொருள்), வேதத்தில்

வந்த கருமதருமங்களும் பொய், உலகமும் பொய் யென்னுங் கருத்துகள் வருவதுகொண்டு அவர்மதத்தை வேதபாகியம் என்றால், நீங்கள்தான் வேதபாகியர் என்பார். அவர் மதக்கொள்கை ஒருவழியில் பௌத்தத்திற்கினப்பட்டிருத்தல்நோக்கி அதைப்பிரச்சன்னபௌத்தம் என்றால், நீங்கள்தான் பிரச்சன்ன பௌத்தரென்பார். மாயாவாதநூற்களை மோகனசாஸ்திரம் என்றால், சிவாகமங்கள்தான் மோகனசாஸ்திரமென்று அரிய சிவபுண்ணியந் தேடிக்கொள்வார். இப்படித் தம்மதத்திற்கிடும் பெயரை யெல்லாந் திருப்பிச் சொன்னவர்களுக்கே சொல்லுகின்றார். இது யாருக்குத்தான் சிரிப்பைவிளைக்காது? நண்பர் தமது பருவத்தைப் பாலப்பருவ மென்று நினைத்து அப்படிக்கெல்லாம் பேசுகின்றனரோ யாதோ தெரியவில்லை. பிள்ளைகள்தான் அங்ஙனம் திருப்பிச் சொல்லி வாதாடக் காண்கின்றோம். இவர் பேசுவது விந்தையே. சைவரும் ஏனை இந்துமதப் பிரிவினரும் (எல்லா மதஸ்தரும்) இவர் மதத்தை மாயாவாதமுதலிய பெயர்களிட் டழைக்கின்றார்கள். இம் மாயாவாதிகள் நிரீச்சுவரவாதிகள், பிரச்சன்ன பௌத்தர்கள் என்று முடிவதால் இவர்கள் ஆஸ்திகராகாரென்க. இவர்மதப்படி ஜீவனில்லை - ஈசுவரனில்லை - ஜகத்தில்லை. இவையாவுங் காலத்திரயத்துமில்லாத இல்பொருள்களாயிருந்தும், கள்ளத்தனமாயிருப்பதுபோற் காட்டிக்கொண்டு, உள்ள ஒரேவஸ்துவாகிய பிரமத்தை எப்படியோ இன்னபடியென்றறியவும், உரைக்கவு முடியாத அநிர்வசனீய வழியில் மயக்கி, மனிதன்-நாய்-நரி-பூனை-புழுவாதி ஜன்ம சம்சாரப் பிரதிபந்தத்தில் விட்டு, ஆட்டிப் புடைத்து இப்போது பழையபடிப் பிரம மாக வேண்டிய பெரிய தொல்லையில் கொண்டுவந்து விட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் அதிசயம் விவேகிகளுக்குச் சிரிப்பை விளைக்காமற் போகுமா? இதுதானு ஆஸ்திகம்? பளா! நன்று! நன்று!! இம்மதத்தைத்தான் உள்பொருளாக,

வேதங்களெல்லா மெடுத்து முழக்குமென்று நண்பர் சொல்லிச் சந்தோஷிக்கிறார். அவரை அச்சந்தோஷத்தி லழுத்திவிட்டு, வீண்காலம் போக்காமல் வேறுபகுதி களைப் பரிசோதிக்கச் செல்வாம்.

சைவர்கள் "நியாயங் காட்டாமல் ஏகான்மவாதிகளை மாயாவாதிகள் என்று பொறாமையினாற்சொன்னால், அது ஒப்பத்தக்கதல்ல" என்னும் யுக்தியொன்று காட்டி மாயா வாதமகுடத்தை நண்பர் கழற்றியெறியப் பார்த்தார். அவ் வளவெளிதில் அம்மகுடங் கழலுவதாயிருந்தால், இது வரையிலும் அவர்மதத்தவரில் யாராவது அதைக் கழற்ற முயன்றிருப்பார்களே. ஏன் முயலவில்லை? அவர்கள் தம் மதவூன முணர்ந்தவர்கள். அன்றியும், கற்றோரவைக்கண் ணே கண்டயுக்திகளைச்சொல்லி வீண்வாதஞ்செய்வதில் அச்சமுடையவர்கள். இல்லையாயின், நண்பருக்குத் தெ ரிந்த இந்தக் குயுக்தி அவர்களுக்குத்தெரியாதிருக்குமா? மேலும் ஏதோ நியாயமில்லாமல் உலகில் எதுவுஞ் சொல் லப்படமாட்டாதே. மாயாவாதபதம் பூர்வப்பெரியோர்க ளதுசெய்யுட்களில் வந்திருக்கின்றது. அப்பதப் பிரயோ கத்திற்கு நியாயம் அதில் தொகையாயிருக்கும். நாயகரவர் கள் அதை விரித்துக் கூறியிருக்கின்றனர். பிரபஞ்சத்தி னுபாதான காரணம் பிரமம் என்பது மாயாவாதநூற்களின் ஓர் துணிபு. அவர்கள்நூற்களே அங்ஙனந் துணிந்தமை யால் அதன்மேல் அவர்கள் நூறு நியாயங்கள் சொல்லிக் கொண்டபோதிலும் ஜடவுலகுக் குபாதானமாகிய அவர் களது பிரமம் சித்தாந்தசாத்திரக் கொள்கையின்படி மா யையினிடத்தில் நிற்பதால், பொய்மாத்திரத்தானே அவர் கள் மதநிலை யின்னதென்று எளிதிற்றோன்றவும், அதனை யுணர்ந்து உலகம் மயக்ககற்றி யுய்யவும் வேண்டிப் பூர்வ காலத்துப் பெரியோர்கள் அம்மதத்திற்கு மாயாவாதம் என் று நாமஞ்சாற்றி யுபகரித்ததாக நாயகரவர்கள் பிரகாசப் படுத்தினர். உண்மை யிங்ஙனமாயின், இதில் ஏன் ஒருவ

ருக்கு வாதமாவது, வருத்தமாவது நிகழவேண்டுமோ தெரியவில்லை. பிரமம் ஜடப்பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானமென்று அவர்கள் மதநூல் நாட்டாவிடில், சித்தாந்தப்பெரியோர்கள் அம்மதத்திற்கு மாயாவாதம் என்று பேரிடவுடன்படார்கள். இவ்வுண்மை யியல்புகளையுணருஞ்சக்தியின்றித் தங்களை மாயாவாதிகள் என்றழைப்பதைச் சகியாது அங்ஙன மழைப்பவரையே திருப்பி நீங்கள்தான் மாயாவாதிகள் என்று வீண்வாது பேசினுல் அது கற்ருேர் மதிப்பி லெங்ஙனங் கனம்பெறும்? சைவர்களெங்ஙனே மாயாவாதிகளாவார்கள்? நண்பரே அதை அந்தரங்கத்தில் நம்புகின்றனரா? மாயோபாதான மொன்றுண்டென்று கொள்வதனுலேயே சைவர்கள் மாயாவாதிகளாவதற்கு எந்த நியாயசாஸ்திரம் இடந்தரும்? மாயையேயன்றிப் பிரமமும், ஆன்மாக்களும், ஜகத்தும் அவர்கள் உள்பொருள்க ளென்கின்ருர்களே. நண்பரது (கற்றுத்தேர்ந்த) யுக்தியின்படி அவ்வொவ்வொரு பொருள்கள் வழியிலும் அவர்களுக்குப் பெயர்கள் வரல்வேண்டு மன்ருே? இது என்ன ஆபாசம்? இனி, கற்ருேர்முன் சைவர்களுக்கு அப்பெயர்களையெல்லாமிட்டு, வேண்டியபரிசு பெற்று நண்பர் சந்தோஷிக்கட்டும். இதுநிற்க. சைவர்கள் மாயாவாதிகளாதற்கு அவர்கள் பிரமமாக்கொண்ட பரம்பொருள், நண்பர் மதக்கொள்கைபோல் மாயை ஸ்தானத்திற் சென்று முடிந்தகாலமன்ருே நியாய முண்டாம்? ஜடப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஜடமாகியமாயை யுபாதான காரணமென்றும், அம்மாயைக்கு வேருன சைதன்யமாயுள்ள பரம்பொருளால் காரணரூபமாயோபாதனத்திருந்து ஜடவுலகங் காரியப்படுமென்றும் சித்தாந்த சாஸ்திரங்க ளறுதியிட்டன. பிரத்தியக்ஷமுதலிய பிரமாணங்களுக்கிசைந்து, விபரீத முரண்பாடுகளுக் கிடந்தராமல் ஏதுவையும் பயனையும் இசைவுறக்காட்டி நிர்விவாதமாய் நிகரற்று ஜொலிக்கும் இவ்வரியகொள்கையை யுடைய சைவர்களைப்

பார்த்து நீங்கள்தான் மாயாவாதிகள் என்று திருப்பிச் சொன்னல், யார்தான் சிரிக்கமாட்டார்கள்? நாயகரவர்கள் இப்பகுதிகளை யெல்லாம் முன்னரே நன்கு பரிஷ்கரித்திருப்பதா லிவ்வளவில் நிறுத்தினேம். நிற்க.

பொறமை.

பூர்வகாலத்துச்சைவப்பெரியோர் பொருமையினல் ஏகான்மவாதத்தை மாயாவாதம் என்றதாக நண்பர் துக்கித்தாரன்ஞே? மாயாவாதத்தில் நண்பருக்குள்ள அழுத்தம் வியக்கத்தக்கதே. ஆயினும் அந்தங்கெட வொன்றை விளம்புவதும், விவகரிப்பதும் அழகுசெய்யாவே. மாயாவாதக் கொள்கையில், சைவருள் மகான்களாயிருந்தவர்களுக்குங்கூடப் பொருமை வரத்தக்க புதுமை யாதுளது? ஐந்து வருஷகாலமாக இவ்வாதம் நிகழ்கிற தென்று நண்பரே மொழிகின்றனர். இந்நீண்டகால வாதத்தில் மாயாவாதிகளாவார் என்ன சாதித்தார்கள்? இதுகாறும் அவர்கள் காட்டிவந்த புதுமைகளெல்லாம் சைவசித்தாந்த சண்டமாருதத்தின் முன்பு பஞ்சாய்ப்பறக்கக்கண்டோம். அவர்களது மதப்புதுமைகளெல்லாம் பிரமத்திற்குப் பிராந்திதோஷம்-அவித்தியாப் பிரதிபந்த தோஷம் (தற்கால விவகாரத்தின்படி) வேதத்தாலும் இன்னபடியென்றறிந்து சொல்ல முடியாத அநிர்வசனீய ஜகத்தோற்ற தோஷமாதி அநுசித யுத்திகளிற்றுனே முடிந்திருக்கின்றன? இதில் யாருக்குப்பொறுமை? சாதாரணருக்கே வராதெனில், சர்வைசுவரியஸம்பந்நர்களாய், சிவஞானச் செல்வர்களாயிருந்த மேலோருக்கு அது வந்ததென்று இந்து என்பவர் கூசாமற் கூறவந்தது அவர் புண்ணியக் குறைவென்றே துக்கிக்கின்றேம். இனி அதனுண்மைப் பெயரை உலகமுணர்ந்துய்யவேண்டுமென்று விளம்பினுரென்பதே பொருத்தமுடையதென்க. நிற்க.

பூரணம்.

இந்து என்பவருக்குச் சைவர் கொள்கையிற்றோன்றுஞ் சகலவாக்ஷேபங்கட்கும், மாயாவாதமத முரண்களில் அவருக்குண்டாகுஞ் சகலவுடன்பாடுகளுக்கும் இப்பூரண லக்ஷணமொன்றே காரணமெனக் காணப்படுகின்றது. பதிப்பொருளோடு பசு பாசங்களை யுள்பொருள்களாகக் கொள்ளுங் கொள்கையில் நண்பருக்குண்டாகுங் கஷ்டங் கொஞ்சமல்ல. காலத்திரயத்துமில்லாத இல் பொருள்களாகிய பிரத்யக்ஷ ஜீவேசுவர ஜகங்கள் இன்னபடி யென்று சொல்லமுடியாதபடி சும்மாத் தோற்றிக்கொண்டிருக்கும் என்னுங் கொள்கையில் மாத்திரம் அவருக்குக் கஷ்டங் கொஞ்சமுந் தோன்றுது. ஒருவஸ்துவுள்ளவிடத்தில் மற்றோர் வஸ்து விருக்கமுடியாதென்றும், இருந்தால் பூரணங் கெடுமென்றும் நியாயம்பேசித் தமது சாமர்த்தியந்தோன்ற "நாற்கோணத்தில்முக்கோணமிருக்குமா?" என்றுகடாவித் தர்க்கித்தனர். நாற்கோணத்தில் முக்கோணம் அடங்கியிருக்குமுண்மையை நாயகரவர்கள் சிறியவோரதிசய யுக்தியால் நன்கு விளங்கினர்கள். மூலைக்கு மூலை கோடிழுக்கின் நாற்கோணத்தில் முக்கோணமடங்கியிருக்குமழகு வெளிப்படுமென்பதே அந்த யுக்தியாம். இவ்வதிசயயுக்தியைக் கேட்டபின்னர் இவர் குணப்பட்டாரா? ஏதேதோ கேள்விகளைக்கேட்டுத் தர்க்கம்பண்ணிக்கொண்டு வீண்பிடிவாதங்களைவிட்டுக் குணப்படாதவர்களுக்கு எத்தனை யுக்திநியாயங்கள் சொன்னாலும் பயனென்னை? அவர்கேட்ட கேள்வியிலேயே நாற்கோணத்தில் (பூரணங்கெடாமல்) முக்கோணங்களடங்கியிருக்குமுண்மையியல்பைக் கண்டபிறகு சத்தியத்தை விரும்பினவராயிருந்தால் நண்பர்உடனே மனந்திரும்பிக் குணப்படவேண்டியது அவர்கடனன்றோ? நண்பர்கேட்ட கேள்வியும், அதற்குவந்த அதிசயவிடையும் நண்பருக்குப்பயன் படாதொழியினும், மெய்யன்பர்களுக்கு மெய்ம்மையை

புணர்த்தி, அதில் அவர்களதுமனம் திண்மையெய்தப் பண்ணினதால் அன்பர்களுக்கே அவை பயன்பட்டன வென்க. தண்கமலத்தூற்றுந்தேனைச் கொள்ளைகொண் டுண்பது தூரத்திலிருந்துவரும் பண்ணளிகளே யாமன் றே? இவர் அதிசூக்ஷ்ம பரமசிவத்தின் பூரணலக்ஷண விசாரத்தில் கேவலம் ஸ்தூலவஸ்து நியாயங்களைக் கலந்து வாதிக்கில் உண்மை தோன்றுமாறெங்ஙனம்? ஸ்தூலம் பாயாதவிடங்களில் சூக்ஷ்மம் பாயுமியல்பொன்றைச் சிந் திக்கில் விருதாவான வாசங்கைக் கிடஞ்செய்யாதென்க. அதிசூக்ஷும பரமசிவமானது சர்வ தத்துவங்களிலும் நீக்கமற நிறைந்து பரிபூரணமாயிருக்கவல்ல தன்மையை "ஸூக்ஷ்மஂஸர்வகதஂநித்யஂ" என்னும் மஹாமந்திரம் நன்கு விள க்குகின்றது. இவ்வுண்மை யியல்பினை நம் சிற்றறிவுக் கொருவாறு விளக்குதற் பொருட்டே கதிரொளி—ஆகாய ம்-எள்ளிலெண்ணெய் முதலிய நமதநுபவ வஸ்துக்களை யுவமைகூறிச் சாத்திரங்க ளுபகரித்தன. ஆன்றோரும் அவ்வுவமைகளை யெடுத்தாண்டனர். அவற்றின்மேல் விப ரீத சங்கைகள் செய்து நண்பர் உண்மையை யுதைத்துத் தள்ளினர். கண்ணொளியில் கதிரொளி கலந்ததுபோ லென்னும் உவமையில், கண்ணுக்கொளியில்லையென்று வீண்வாதஞ்செய்தனர். இவருக்குக் கண்ணொளி யின் றெனில் உலகுக்கு மஃதில்லையாமோ? கண்ணொளியற்ற வர்களுக்கு எதிலும் உண்மைநிலைதோன்றுவது கஷ்டங் கஷ்டமே! கண்ணொளி யில்லையென்ற நண்பர்வாதத்தைச் சித்தாந்தச் செல்வர்கள் முன்னரே சிதைத் தொழித்தார் கள். ஆகாயமானது ஏனைப்பூதபௌதிகங்களி னுள்ளும் புறம்பும் நிறைந்து பூரணமாய் நிற்றல் போலென்னு முவ மையில், ஆகாயமே ஏனையபூதபௌதிகங்களாய்த் திரிந்து அல்லது, திரிந்ததுபோற் காட்டிக்கொண்டிருக்குமன்றி ஆகாயம் வேறு, ஏனைப்பூதபௌதிகங்கள் வேறு என்பது பிசகென்று கண்ணொளியற்ற நியாயஞ்சொல்லி, பஞ்சுத்

திட்டாந்தமொன்று காட்டி இந்துவென்பவர் வாதித்தனர். இவர் காட்டிய பஞ்சுத் திட்டாந்தப்பொதிக்கு நாயகரவர்கள்வைத்த நெருப்புப்பொறியைப் பின்னர் வெளியிடுவோம். இனி எள்ளில் எண்ணெயானது உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்து நிற்றல்போல வென்னுமுவமையில் எள் என்பது திப்பியும் நெய்யுங் கலந்தவஸ்துவென்றும், எள்ளையாடிப் பிழிந்தால் திப்பிவேறு நெய்வேறாகு மென்றும், இவ்விருபொருள்களும் பூரணங்கெடாமற் சேர்ந்திருக்க முடியாதென்றும் வீணுசங்கைகள் செய்து தர்க்கித்தனர். திப்பியும் நெய்யுங் கலந்தநிலையிற்றானே எள்ளென்று சொல்லப்படும். அந்நிலையிற்றானிங்குவமானம். எள்ளையாடிப் பிழிந்து விபரீதப்படுத்தச் சொன்னவர் யாவர்? எள்ளிலுள்ள எண்ணெய் அதனுள்ளும் புறம்பும் நிறைந்து பரிபூரணமாய் நிற்கும். எள்ளைப் பூதக்கண்ணாடிக்குமகப்படாதஅதிநுணுக்கவணுக்களாகச் செய்து பார்த்தாலும் அவ்வணுக்களுள்ளும் பரமாணுவாக எண்ணெய் நிறைந்துநிற்குமுண்மை யாவரு மறியக்கிடக்கும். இதனால் எண்ணெயினது சூக்ஷ்ம வியாபகம் இனைத்தென விளங்கும். எண்ணெயினது இந்நிறைவையே பரமசிவத்தின் வியாபக லக்ஷணத்திற்கு ஆதிதொட்டுச் சாத்திரங்களிலும், ஆன்றோராட்சிகளிலும் உவமையாக வெடுத்தாண்டு வருவது சித்தம். இதிலின்று நண்பர் வீண்வாதஞ் செய்யவந்ததென்னோ? எள்ளிலெண்ணெயென்பதிலும், ஏனை யுவமானங்களிலும் இன்று குற்றங் காணவந்த நண்பருக்கு, "ஆகாயமானது எப்படியேனைய பூதபௌதிகங்களாய்த் திரிந்ததுபோற் காட்டிக்கொண்டிருக்குமோ அப்படியே பிரமமும் பிரபஞ்சமாய்த் திரிந்ததுபோற் காட்டிக்கொண்டிருக்கும்" என்னுங் கண்ணொளியற்ற கொள்கையிலும், "சத்துமாகாமல் அசத்துமாகாமல் (இன்னபடி யென்றறிந்து சொல்ல முடியாது) அநிர்வசநீயமாய் மாயாப்பிரபஞ்சங்கள் தோற்றிக்கொ

ண்டு" பிரமங்களாகிய நம்மை யேமாற்றிக்கொண்டிருக்கு மென்னும் பயித்தியக்காரக்கொள்கையிலும் ஆசங்கை நிகழாதது அதிசயம்! அதிசயமே!! நிற்க.

பிரதிபலநவாதம்.

நாமரூபமற்ற பிரமம் மாயாவித்தைகளிற் பிரதிபலி க்குமென்பது மாயாவாதநூற்களின் முக்கியக்கருத்து. இதை நாயகரவர்க ளாசங்கித்து உருவமற்ற பிரமத்தி னிடத்தில் பிரதிபலந நியாயஞ் செல்லாதென்றும், அத வா செல்லுமென்றெப்பினும் இரண்டாம் வஸ்து வில்லாவிடத்துப் பிரதிபலநம் உண்டாகாதென்றும், இரண்டாவது வஸ்துவை யொப்புங்கால் அத்வைதபதத் திற்கு "பிரமத்தைத் தவிர இரண்டாம் வஸ்துவில்லை" என்று கூறும் மாயாவாதிகளுடைய அத்வைதம் அனர் த்தமாய்ப் போமென்றுங்காட்டிப் பிரதிபலநவாதத்தைக் கண்டித்தனர். அதன்மேல் "உருவமற்ற சிவம் பலவுரு வெடுத்ததென்றது மாத்திரமாகும், உருவமற்ற பிரமம் பிரதிபலித்தது என்றதுமாத்திரங் கூடாதாம்" என்று நண் பர் வழக்காடினர். சிவம் பலவுருவெடுக்குமென்பதற்காக நண்பர் தமது பிரமத்திற்கும் அவ்வியல்பைச் சொந்தப் படுத்தவந்தனர். அவ்வியல்புக்கு இன்றியமையாத ஏனைக் கொள்கைகளையும், இலக்கணங்களையு மங்கீகரித்தாலன் றோ அது பொருந்தும்? முன்னொடுபின் முரணும் அவாந் தரக் கொள்கைகளை அவலம்பித்துக்கொண்டு பிரமம் பல வுருத்தாங்குமியல்புக்கு ஆசைப்பட்டால் அதுபொருந்து மோ? நண்பர் விஷயந்தெரிந்து வியவகரிக்கிறதாகப் புலப் படவில்லை. இனி நாயகரவர்க்ள் சொல்லும் பிரமம் அல் லது சிவத்தினுடைய லக்ஷணமும், நண்பர்கூறும் பிரமத் தினுடைய லக்ஷணமும் ஒன்றுகுமா? நாயகரவர்கள் சொல்லும்பிரமம் அருவம்-உருவம்-அருவுருவம்-அதீதம் என்னும் லக்ஷணமுடையது. ஆன்மாக்களது அநுக்

கிரகார்த்தமாக அது அவ்வியல்புகளைத் தாங்கியருளி அநுக்கிரக வியல்புக்கேற்ப அவனவளதுவா யாவிர்ப்பவித்து வெளிவரு மியல்பினதென்று வேதாகமங்கள் துதியா நிற்கும். பரம் அங்ஙனம் வெளிவருவதும் அருட்சத்தியைத் திருமேனியாகக் கொண்டாம். இங்ஙனமாக, "அதிலும் பன்றியுருவெடுக்குமா?" என்று நண்பர் பரிகாசவழியில் இழிவுறவினையது வேதபாகியருக்கன்றி வைதிகருங் கடாதே. நிற்க, நாயகரவர்கள் சொல்லும் சிவம் அல்லது பிரமம் பலவுருவா யாவிர்ப்பவித்தலில், மேலேகாட்டிய நியாயங்களால் விரோதம் யாதும் வருமாறில்லை. நண்பர்சொல்லும் பிரமமோ உருவமற்ற வியல்பொன்றே யுடையது. தனக்கன்னியமா யிரண்டாம் பதார்த்தத்தி னிருப்பை ஏற்காதது. ஏற்காதாகவே நிக்ரகாநுக்ரக வியல்பற்றது. அப்படிப்பட்ட பிரமம் மற்றொன்றிற் பிரதிபலித்தது என்றால், யார் குடியை வாழவைக்க அது அங்ஙனம் பிரதிபலித்தது என்று உலகஞ் சங்கைசெய்யாது விடுமா? உள்பொருள்களாகாத மாயாவித்தைகளில் அது எங்ஙனம் பிரதிபலிக்கும் என்றும் உலகங் கேட்காது விடுமா? ஆகவே மாயாவாதிகளது பிரிதிபலநவாதம் சுத்த வீண்வாதமென்றே தள்ளத்தக்க தாயிற்றென்க. நிற்க.

ஆலாலசுந்தரவிக்ரகம்.

இவ்வரிய திவ்யமங்களவிக்கிரகத்தையும் நண்பர் தமது வீண்விவகாரத்தி லிழுத்துவிட்டனர். "பிரமத்தின் பிரதிபிம்பம் ஜீவனெனச் சுருதியாதிகள் சொல்லியும் அதை யொத்துக்கொள்ளாமல் அவைதிகராய்நின்று வேதவிரோதமா யாக்ஷேபிப்பவர், பரமசிவனுடைய பிரதிபிம்பம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளென அங்கீகரிப்ப தெங்ஙனமோ வறியேம்" என்று தாக்கினர். ஸ்ரீபரமசிவத்தின் பிரதிபிம்பம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்று நண்பர்

சொன்னது பழுது ஸ்ரீ ஆலாலசுந்தர மங்கள விக்கிரகமே அதுவாம். ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகள் திருக்கோலம் மானிடவுருத்தாங்கிய அவசரத்தது. இது நிற்க. பிரமம் ஜீவனாகப் பிரதிபலித்துழன்று வருந்தும் என்று சுருதியாதிகள் சொல்வதாகச் சொல்லித் தம்மை வைதிகராக்கிக் கொண்டு, பிரமம் ஜீவனாகப் பிரதிபலித்தாவது பரிணமித்தாவது உழன்று வருந்தாது என்ற நாயகரவர்களை அவைதிகரெனத் தூற்றியபோது நண்பருக்கு உள்ளுக்குள் சிரிப்புவந்திராமற் போகாது. இவ்விருவாதிகள் கொள்கைகளிலும் சுருதியினிதயமிசைந்த கொள்கை இன்னதாமென்று சிறுபிள்ளைகளு முணரக் கிடக்குமாதலால் நண்பருக்கு அது தோன்றுமலிராதே. ஆன்மாக்களையும் எழுபிறவிகளுள், உயர்பிறவியாகிய தேவர்களிற் சிலரைச் சுருதியாதிகள் பிரமம் என்றழைத்தனவன்றோ? அதை யெக்கருத்தில் நண்பர்கொண்டனர்? வேதம் பல் பக்குவமோர்ந்து பூர்வபக்ஷசித்தாந்தங்களாகச் சொல்லுங் கருத்துகளைக் கலவைக் கீரையாய்க் கலந்து விவகரிப்பது விசாரத்தெளிவாகாமையுந் தவிர உண்மையுந் தோன்றுதொளிக்கும். சுருதியில் நண்பர் சொல்லுவது போன்ற வாக்கியங்களிருப்ப துண்மையெனில், அவை பூர்வபக்ஷக் கருத்தில் வந்தனவாம். எந்தச் சுருதியாவது தனது கௌரவத்தை மறந்து பரப்பிரமத்திற்கு ஜீவனாய் வரும் இழிவையும், ஜநநமரண சம்சாரமடைந்து அது வருந்தும் அசங்கதத்தையும்,அநிர்வசனீயமாய்ப் பிரபஞ்சத்தோற்ற மயக்கமுளைத்த வநுசிதத்தையுங்கூறி யிழிவுறுமோ? சுருதிகளில் பூர்வபக்ஷ வாக்கியங்களைக் கொள்ளும் நண்பரினத்தவர் வைதிகராவரெனின், அவ்வரிய சுருதிகளின் சித்தாந்த வாக்கியங்களைக் கைக்கொண்டொழுகும் எங்கள் நாயகரவர்கள் அவைதிகராவரென்றது எந்த நியாயத்தாலோ தெரியவில்லையே. இவ்விந்தையான நியாயம் யாருக்குத்தான் சிரிப்பை விளைவிக்கமாட்டாது? இனி

யுண்மையாமெனில், சுருதியாதிகளின் சித்தாந்த வாக்கியங்களையுங் கருத்துகளையுங் கைக்கொள்வோர் நிஜமான வைதிகரும், பூர்வபக்ஷவாக்கியங்களையுங் கருத்துகளையுங் கைக்கொண்டொழுகுவோர் போலிவைதிகருமாவரென்பதே சித்தமாம்.

இனி, சிவம்-அல்லது பிரமம் நிஷ்களசகள லக்ஷணங்களுடைய தென்பது வேதசிவாகமங்களின் றுணிவு. சகளம் ஆன்மாக்களின் அநுக்கிரகார்த்தம் வெளிப்படும் பரமோபகார திவ்யமங்களவடிவமாம். அது சகளமாய் வாராதாயின் ஆன்மாக்களுக்கு உய்தியில்லையாய்விடும். இச்சகள வடிவம் ஒன்றிற் பிரதிபலித்தல் சாலும். இவ்வடிவத்திற்கன்னியமான கண்ணாடி முதலிய அன்னிய வஸ்துக்களினிருப்புஞ் சாலும். கண்ணாடியில் எல்லாம் வல்ல பரனது சகளத்திருவுருவம் பிரதிபலித்தலுஞ் சாலும். அங்ஙனம் பிரதிபலித்ததும், அப்பிரதிபலநம் உருவமாய் வெளிவந்ததும் ஆகிய எல்லாமும் அநுக்கிரகார்த்தமேயாம். இதில், நியாயவிரோதமாவது உண்மைவிரோதமாவது நிகழுவிடவில்லை. நண்பர் சொல்லும் பிரமமோ, உருவமற்ற ஒரே லக்ஷணமுடையது. தனக்கன்னியமா யிரண்டாம் பதார்த்தத்தைக் காலத்திரயத்தும் ஏற்காதது. அப்படிப்பட்ட பிரமம் பிரதிபலிக்குமென்பதும், அங்ஙனம் பிரதிபலித்தலைச்சுருதியாதிகள் சொல்லுமென்பதும், அக்கொள்கைகளை யவலம்பிப்பவர்களே வைதிகரென்பதும் ஆகியவிவையாவும் பரிகாசமாகாது மற்றென்னும்? பிரமம் பலஜீவராய்ப் பிரதிபலித்துழன்று வருந்துவது என்னகாரியஞ்சாதித்தற்கோ? அல்லது யார் குடியை வாழவைக்கவோ? ஆலாலசுந்தர மங்கள விக்கிரகத்தை விவகாரத்திலிழுத்ததனல் நண்பருக்கென்ன சாதகமாயிற்றோ தெரியவில்லை. இவ்வாறு வீண் சங்கதிகள் பலவற்றையெழுதிப் புத்தகங்களை நிரப்பிவிட்டு, அவற்றிற்கெல்லாம் பதிலெழுதுவது சுத்த வீண்காலப்

போக்காமென் ஞெதுக்கிய எம்மவர்மேல் (தாம்கேட்ட கேள்விகள் மலேயளவென்றும், அவற்றிற்குப் பதில்சொல்லக் கையாலாகவில்லையென்றும்) பழியேற்றி மகிழ்ந்தது மதியாமோ? நண்பருக்குச் சத்தியத்தில் விருப்பும், உய்ந்துபோவதில் ஆவலுமுண்டெனில் சத்தான கேள்விகளைக்கேட்டு, முடிவு ஏற்படும் வரையிலும் பொறுத்து மகிழ்வதே அழகாம். நிற்க. பஞ்சபூதமுதலிய சிலவிஷயங்களில் இந்துவென்பவர்காட்டிய மாயாவாதநியாயங்களின் அவலக்ஷணங்களை யெம்போல்வார் மறுப்பதிலும் ஸ்ரீநாயகரவர்கள் மறுத்திடலுசிதமாமெனக்கருதி நாயகரவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டோம். அவர்களு மவ்வாறே சில வெழுதிக்கொடுத்தார்கள். அவற்றையீண்டு முறையே வெளிப்படுத்துவாம்.

ஸ்ரீநாயகரவர்களுபகரித்தது.

ஒருஜாதியில் மற்றொருஜாதி தோன்றுதென்றது.

இவர் விஷ்ணுபுராணத்தில் "பிருதிவியானது அதைச் சூழ்ந்த அப்புவிலும், அவ்வப்பு அதைச்சூழ்ந்த தேஜசிலும், அத்தேஜசு அதைச் சூழ்ந்திராநின்ற வாயுவிலும், அவ்வாயு தன்னைச் சூழ்ந்த ஆகாயத்திலும், அவ்வாகாயம் அகங்காரத்திலும், அவ்வகங்காரம் மகத்தத்துவத்திலும் லயமாகின்றன" என்று கூறியிருப்பதாக வெழுதித் தனது அபசித்தாந்தந் தாபிக்கப்பட்டதாக மனப்பால் குடித்தார். இவரதுமதம் தாபிக்கப்பட வேண்டுமாயின், பிருதிவியானது அதற்குக் காரணமாகிய அப்புவிலும், அவ்வப்பு அதற்குக்காரணமாகிய தேஜசிலும், அத்தேஜசு அதற்குக் காரணமாகிய வாயுவிலும், அவ்வாயு அதற்குக் காரணமாகிய ஆகாயத்திலும் லயமாகின்றனவென்று கூறியிருத்தல்வேண்டும். காரணத்திற் காரியந் தோன்றுதலும், அந்தக்காரியம் முன்காரணத்தி லொடுங்குதலும் நியதம். இவ்வாறு கூறுமல் பிருதிவியைச் சூழ்ந்த அப்

பு, அப்புவைச் சூழ்ந்த தேயு, தேயுவைச் சூழ்ந்த வாயு, வாயுவைச் சூழ்ந்த ஆகாயம் என்று கூறினமையால், பிருதிவியை அப்பு வியாபித்தலும், அப்புவைத் தேயு வியாபித்தலும், தேயுவை வாயுவியாபித்தலும், வாயுவை ஆகாயம் வியாபித்தலும் பெறப்பட்டன. இதனால் வியாபக வியாப்பியங்களே யன்றிக் காரண காரியங்கள் பெறப்பட்டவா றில்லையறிக. ஆகாயத்தினிடத்தில் அதற்கு விஜாதியாகிய வாயுவும், வாயுவினிடத்தில் அதற்கு விஜாதியாகிய தேயுவும், தேயுவினிடத்தில அதற்கு விஜாதியாகிய அப்புவும், அப்புவினிடத்தில் அதற்கு விஜாதியாகிய பிருதிவியும் விரிந்திடமாட்டாவென்று யாம் கூறியதாக அநுவதித்து அதனை யிவர் மறுத்தவழக்கு தெய்வத்துக்கே வெளிச்சம். விஜாதியான இரண்டுபொருள்க ளொன்றிலொன்று பிறக்கலாமென்பதற்கு வித்தின் றன்மையை விட்டு அரும்பு-மலர்-காய்-கனிமுதலிய விஜாதிகளும், விந்துவின் றன்மையைவிட்டு மாமிசம்-உதிரம்-எலும்பு முதலியவைகளும், இந்திரஜாலசத்தியிலிருந்து வேறுதன்மையான பல விஜாதிப்பொருள்களும், சித் வடிவமான புத்தியிலிருந்து அசித்வடிவமான பல விகாரங்களும், மனத்திலிருந்து சொப்பனஜகமு முண்டாகவில்லையா வென்று ஆசங்கித்து அகங்கரித்தார். இவரது தெளிவின்மைக்கு யாம் பலதரம் வியசனப்படுகிறோம். ஏனெனில், ஒரு வித்தினுக்கு அதனங்குரம்-துளிர்-இலை-பூ-காய்-பழம்-பட்டை-மரம் முதலியன விஜாதிகளல்லவாம். மாவித்து அல்லது மாங்கொட்டை, மாவினங்குரம், மாந்துளிர், மாவிலை, மாம்பூ, மாங்காய், மாம்பழம், மாம்பட்டை, மாமரம் என்பவற்றாலறிக. மாவுக்கு விஜாதித்வம யாண்டு மமைந்திலது. மாங்கொட்டையில் வாழையினங்குரமும், வேப்பந்துளிரும், ஆலிலையும், கொன்றைப்பூவும், பலாக்காயும், முந்திரிப்பழமும், வேலம்பட்டையும், எட்டிமரமுந் தோன்றுமாயின், இவை விஜாதிகளென்னலாம். இப்படிக்கின்

றி மாவித்தில் அதன் காரியபேதங்கடோன்றியவாறு வாழை, வேம்பு, ஆல், கொன்றை, பலா, முந்திரி, வேல், எட்டி முதலிய வித்துக்களில் அவ்வவற்றின் காரியபேதங்கடோன்றி, அந்தந்த ஜாதிப்போலேயே வாழைக்குருத்து, வேப்பங்கொட்டை, ஆலம்பழம், கொன்றைமலர், பலாக்காய், முந்திரியிலை, வேலமுள், எட்டிமரம் என்பனவாதியாக வழங்கப்பட்டுவருத லிவரறியாது பிதற்றியது இவரது அகந்தையின்பயனேயாம். தருக்கநூல்களில் "நெல்கமுகாய் நீளுமாறு யாங்ஙனம்" என்று காட்டியிருக்கு முதாரணத்தையேனு மிவரறிந்து வெளிப்பட்டாரா? இவரது மூடக்கொள்கை நிலைபெறவேண்டின் "நெல் வைக்கோலாய் நீளுமாறு யாங்ஙனம்?" என்று முன்னோர்மொழிதேடி யிவர் காட்டவேண்டும். இவருக்கு அகந்தையே குருவாகையால், இவர் பெரியோரைத் துணைகொண்டு வாழப் பின்னிட்டு விஷயங்களி னுண்மையியல் பறியப்பெறுதபேதையாயினு ரென்க. இப்படியே யிவர்காட்டிய ஏனையுவமைகளையும் பாகுபாடுசெய்தொதுக்குவர் பெரியோரென்க.

இவரிவ்வளவி லமையாது "காரணத்தில் அங்ஙனமாயசத்தியிருந்தமையான் விஜாதி வடிவங்களுண்டாயினவென்னின், அங்ஙனமே விஜாதியான வாயுவாதிகள் தோன்றுதற்கியைந்த சத்தியிருந்தமையான் ஆகாயத்தினின்றும் விஜாதியான வாயுவாதிகளுண்டாயினவென்பதாம். இவ்வாறே ஞானரூபமான பிரமத்தினின்றும் அஞ்ஞானரூபமான (விஜாதிரூபம்) உலகுதித்ததென்க," என்று நியாயமணங்கந்திக்கநின்று பிரசங்கித்தார். இவரது மணம் துர்மணமாதலை யீண்டுத்தெரிவிப்பாம். இவர் "காரணத்தில் விஜாதிவடிவங்க ளுண்டாகத்தக்கசத்தி யுண்டாயினவெனின்" என்று பிறர்மதந்தழுவி மறுக்கவந்தது யாங்ஙனம்? பிறரவ்வாறு கூறுதிருக்கவும் அவர் கூறினர்போன்று இவர் வருவித்துக் கொண்டது இவரது அறியாமையே

யாம். காரணத்திற் காரியமுண்டாம். அக்காரண மெத்தன்மைத்தோ காரியமுமத்தன்மைத்தாம். காரணத்திலுண்டாகுங் காரியம் விஜாதியாகாமையை மாமரத்திட்டாந்தத்தால் மேல் யாம் விளக்கியதேபோதும். காகம் அணிலைப்பெறுமா? அணில் யானையை யீனுமா? யானை கோட்டானைத்தருமா? என்பனவாதி வினக்களே ஸாமஞ்சஸமாம். இவ்வாறு கடாவுதலொழிந்து காகத்தின் விந்துவில் காகத்தின் முட்டையுண்டாகுமா? அணிலின் விந்துவில் அணிலின் மயிர் முளைக்குமா? யானையின் விந்துவில் யானையின்மத்தகந் தோன்றுமா? கோட்டானது விந்துவில் கோட்டானது சிறகுதிக்குமா? என்றுகடாவுவாரை முட்டாள்களுக்கெல்லாஞ் சட்டாம்பிள்ளையென்றே தத்துவநூல் வல்லார்பேசித் தள்ளுவரென்க. இவரதுபமானம் கற்றவர்கழகத் திழிவெய்தியழிந்தமையால் அவ்வுபமானத்தாற் சாதிக்கவெழுந்த ஆகாசாதி பூதங்களினுற்பத்தியுபமேயம் நிலைபெறாயினதின்றென்க. இதுபோலவே ஞானரூபமானபிரமத்தில் அஞ்ஞானரூபமான விஜாதியுலகந் தோன்றியதென்னும் பிரஹ்மதூஷணவாதமுமொழிந்து நிர்மூலமாயதென்க.

இவரிங்கே யொருஜாதியில் மற்றொருஜாதி பிறக்குமென்று பிரசங்கித்துப் பிரமத்தை யலையவிட்டு மாயாவாத மஹாநுபாவராய்க் கொடிபோட்டாரன்றோ? இவரது பூர்வநூல்கள் சுஜாதி விஜாதி சுகதபேதரகிதமானது பிரமம் என்று கூறுகின்றன. பிரமத்துக்கு வேறான சுஜாதிப்பிரமமும், விஜாதிச்சீவனு மில்லையென்றதோடு அப்பிரமத்திலிருந்து அதுபோன்ற பிரமமேனும், அதற்குவேறான ஜீவஜகங்களேனும் (சுகதபேதமாக) உண்டாகவில்லையென்றுகூறு மிவர்களது முன்னோர் மதத்தை இவர் மூடமதமாக்கினார்கண்டீர். என்னே? முன்னோர்மதத்தைத் தழுவியேயன்றோ யாம் விவர்த்தவாதா

வலம்பனஞ்செய்து "இல்லையென்று கூறுவதும் உண்மை தான், உண்மையென்று கூறுவதும் உண்மைதான்" என்றுகூறிக் கயிற்றரவைச்சுட்டிச் சாதித்தோமெனின், இவர் சாதித்தது பரமார்த்தகுருவாகிய இவரது சீடர்களுக்கே பயன்படத்தக்கதாம். எங்ஙனமெனின், இவர் முதலி லெடுத்துக்கொண்ட பஞ்சுநூலுவமைகளில் பஞ்சும் நூலும் காரண காரியப்பொருள்கள். இவ்விரண்டும் உள்பொருள்களாம். பின்னரெடுத்துக்கொண்ட நூல்வஸ்திரங்களும் உள்பொருள்களாம். அநந்தரமெடுத்துக் கொண்ட ஆகாயம் வாயுமுதலியவைகளு முள்பொருள் களாம். இவற்ரோடு பொருத்திய பிரமமும் உலகமும் உள்பொருள்களாம். காரணகாரியசம்பந்தத்தினலாவது, வியாபக வியாப்பிய சம்பந்தத்தினலாவது உள்பொருள் களாந்தன்மையே பெறப்பட்டதனை யிவரிப்போது தொடுத்த ரஜ்ஜுஸர்ப்பதிட்டாந்தம் விரோதித்து இனப்படாதொதுங்கியவாறறிக. பிரமமும் உலகமும் கயிறும் அரவும் போல்வனவென்று இவரது மதாபாசகரேயன்றி யேனைய எந்த வைதிகசமயியாவது கூறியதுண்டா? கயிற்றிற்பாம்புபோல்வது பிரமத்திலுலகம் என்றிவர்கூறியது சொல்லாயிருப்பதன்றிப் பொருள்கொண்டு நின்றதில்லை. இதனை நம்பிக்கெடார் விவேகிகளென்க. இதனை யேன் நம்பக்கூடாதெனின், இவரோ "விவர்த்தவாத திருஷ்டாந்தங்களாகிய கயிற்றரவு, கானனீர், இந்தரஜாலம், சொப்பனவுலகு முதலியவைகளுக்குள் சொப்பனவுலகே சித்தாந்தம்" என்று கூறினமையாலென்க. சொப்பனவுலகே சித்தாந்தம் என்றதுகொண்டு, கயிற்றரவு முதலியன பூர்வபட்சம் என்பது சொல்லாமே யமைந்தது இவர் கயிற்றரவைப் பூர்வபட்சமென்று ஒரு அவசரத்திற் சொன்னலும், பல அவசரங்களிற் கயிற்றரவிலேயே தமது பிரமத்தைக்கொண்டுபோய் மாட்டிக் கலங்கச்செய்கின்றவராகையால், இந்தக்கயிற்றரவுத் திட்டாந்தத்தையும்

சொப்பனவுலகுத் திட்டாந்தத்தையுஞ் சோர்வுபடச்செய்து பிரமத்துக்கு அஞ்ஞான முண்டாகாமையை யெவருமறிந்து சந்தோஷிக்கச் செய்வாமென்க.

கயிற்றரவுத் திட்டாந்த அழிவு.

கயிறு அரவுபோற் றோன்றுகிறது.
யாருக்குத் தோன்றுகிறது ?
ஒரு புடனுக்குத் தோன்றுகிறது.
ஏன்றோன்றுகிறது ?
மாலைக்கால தோஷத்தால்.
இனிப் பிரமம் உலகுபோற்றோன்றுகிறது.
யாருக்குத் தோன்றுகிறது ?
வழ வழ குழ குழ.
இதற்குப் பொருளென்னை ?
சொல்லத்தெரியாத பொருடான்.
சொல்லத் தெரியாமலா மாயாவாதி மல்லாடுவது ? பிரமத்தைத்தவிர இரண்டாவதுபொருளில்லாத போது எது அப்பிரமக்கயிற்றில் உலகஅரவைக் கண்டது ?
கண்டபொருளேற்படாதபோது அதற்கு உலகு என் றோன்றியதென்னுங் கடா நிகழ்வதெப்படி ?
ஏன் றோன்றியதென்னுங் கடாநிகழ்வதற்கே ஏது வில்லாதபோது பலானதோஷத்தாலென்று எப்படிக் கூறுவது ?

இவ்வாறு கயிற்றரவுத் திட்டாந்தங் காலைக்கிளப்பிக் கொண்டதற் கிவரென்செய்வார் ? கயிறு தன்னைப் பாம்பாகப் பிரமித்ததுண்டெனின், பிரமந் தன்னை யுலகாகப் பிரமித்தசித்தாந்தந் தலைதூக்கும். கயிற்றுக்கு ஒருக்காலும் பிரமையுண்டானதும், அது பாம்பானதுங் கிடையாதாகையால், பிரமத்துக்கு அஞ்ஞான முண்டானதும் அது உலகமானதுங் கிடையாதென்றறிக. இனியவ்வுப

மானத்தை யெமது சைவசித்தாந்தத்தோடொட்டி யுபகாரப்படுத்துவாம்.

கயிறு அரவுபோற்றோன்றியது.
யாருக்கு அரவுதோன்றியது?
ஒரு புருடனுக்கு.
ஏன் றோன்றியது?
மாலைக்கால தோஷத்தால்.
இனிப் பிரமம் உலகுபோற் றோன்றியது?
யாருக்கு உலகு தோன்றியது?
ஜீவனுக்கு.
என்றோன்றியது?
அஞ்ஞானத்தால்.

மாலைக்காலம் விலகியபோது பாம்பு தோன்றாமல் கயிறே தோன்றுவது போல அஞ்ஞானம் விலகியபோது உலகு தோன்றாமல் பிரமமே தோன்றுமென்க. மாலைக்காலமும் அஞ்ஞானமும் பிரதிபந்தக மாகையால் இந்தப் பிரதிபந்தகத்தைப் பிரமத்தினிட மாரோபித்தமதம் கேவலம் ஈனமதமாயினது சத்தியமென்றறிக. ஈண்டியாம் கயிற்றரவுத் திட்டாந்தத்தை யாண்டது சித்தாந்தமாக வன்று. அது எமதுமதத்திற்குத் தீங்குபயவாமையைத் தெரிவித்தபடியாம். இவரது விவர்த்தவாதம் விருதாவாதமாகி யழிந்ததற் கினி யிவரென் செய்வார்? கயிற்றரவு போன்ற விவர்த்தவாதமே யெமக்குச் சொந்தமென்று சாதித்த விவர் வேறோரிடத்தில் "அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தம் கயிற்றரவுபோன்ற பரிணாமமேயாம்" என்று பேசிப் பெருமையிழந்தா ரிதென்கொலோ?

பால் தயிராயிடுதலே பரிணாமத்தி னியல்பு. இது தனது மதத்துக்கு முதுகு மூட்டையாயிடுதலை யறிந்து இதனையொழிக்க இடைவெளிபார்த்து இவரது மதத்தினர் பால்தயிராகும் பரிணாமத்தைப் பூர்வபக்ஷமாயாளு

கின்றனரென்று சாக்குப்பேசிச் சதுரிழந்தனர். எந்தப் பூர்வநூலி லிவர்பிதற்றியது போலப் பால்தயிர்ப் பரிணாமம் பூர்வபட்சமென்றும், கயிற்றரவுப்பரிணாமம் சித்தாந்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன? இவருக்குத் தலைநோயாய் வந்து சம்பவிக்கு மிவரதுசமய திட்டாந்தங்களை யிவரே யிப்போது பூர்வபட்சம் பூர்வபட்சம் என்று சொல்லி மானங்காத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார். எல்லாவற்றையும் பூர்வபக்ஷங்களென வொழித்து இவர் சித்தாந்தமாகத் தேடிய கயிற்றரவும் இவரைத் தெருவிலே தியங்கவிடுத்தமையால் இனி யிதன்முகத்தில் விழித்து அவமானப்படாது சீவிப்பது இவருக்குப் பெருமையாம். இனி யிவரது மதத்தினர் கூறுந் திட்டாந்தங்கள் ஒரு பொய்யைச் சாதிக்கத்தேடிய பல பொய்களாம். எல்லாத் திட்டாந்தங்களும் பொய்யாயொழியவே, அவற்றாற் சாதிக்கப்படு மிவரது மாயாவாத மதம் சுத்த பொய்யாயினது சத்தியமென்றறிக.

இவ்வாறு நாயகரவர்களா லெழுதப்பட்ட அரிய விஷயங்களைக் கண்ணுற்றபின் இந்து என்பவர் பேர்ன்றவர்கள், சத்தியத்தைவிரும்பினவரும் தமது ஆத்மோஜ்ஜீவனத்தைக் கருதினவருமாயிருப்ப துண்மையெனின், வீண்பிடிவாதங்களை விட்டு உடனே குணப்படவேண்டியது.

பஞ்சுத் திட்டாந்த அழிவு.

இனி இந்துஎன்பவ ரெடுத்தாண்ட பஞ்சுத்திட்டாந்தத்தின்மேல் நாயகரவர்களது விசாரணை வருமாறு :

இவர் ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து தேயுவும், தேயுவிலிருந்து அப்புவும், அப்புவிலிருந்து பிருதிவியுந் தோன்றினவென்று கூறி, இதற்குப் பஞ்சிலிருந்து நூலும், நூலிலிருந்து வஸ்திரமு முண்டாகிய வுபமானத்தை யெடுத்து நிறுத்தினார். பஞ்சில் நூல்வஸ்திரங்க ளெங்ஙனந்தோன்றுமோ, அங்ஙனமே ஆகாயத்தில்

வாயுவாதிகள் தோற்றமெனவும், அப்படியே பிரமத்தின் கண் இச்சாக்கிரவுலகு தோற்றமாம் எனவும் தமது ஆபாசஞான மண்மாரி பொழிந்து செருக்கித்தருக்கினர். ஆகாயம்-வாயு-தேயு-அப்பு-பிருதிவி யென்பன பஞ்சபூதங்களெனப் பெயர்பெறும். இவையொன்றிலொன்று காரிய ரூபமாகத் தோன்றியதுண்டாயின், பூதம் ஒன்றே யென்றும், அது ஆகாயமென்றும், ஏனைய வாயுமுதலியன பூத காரியங்களென்றும் வேதாதிகள் கூறும். அங்ஙன மின்மையானும், பஞ்சபூதங்களென்று அவை கூறலானும் இந்தப் பஞ்சபூதங்களும் ஒன்றிலொன்று காரண காரியங்களாகத் தோன்றாமல் பஞ்சதன்மாத்திரைகளி னின்றும் பிறந்தன வென்பது தத்துவசாஸ்திரிகளது துணிவாகலானும் இவரது ஏழைமதியை யினிச் சுட்டெரிக்க வேண்டியதே. ஆகாயத்தில் வாயுவும், வாயுவிற்றேயுவும், தேயுவில் அப்புவும், அப்புவிற் பிருதிவியுந் தோன்றின வென்பது பொய்யோவெனின், இவர் கூறிய காரணகாரியத்தைத் தடுத்தோமேயன்றித் தோற்றத்தை யாம் தடுத்தோமில்லை. இனியத்தோற்றம் வியாபக வியாப்பியங்களாய்க் கொள்ளத்தக்கது. எங்ஙனமெனின், ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் அதிற்சிறிய பாத்திரமும், அதில் மற்றொரு சிறிய பாத்திரமும், அதில் வேறொரு சிறியபாத்திரமும், அதில் பிறிதொரு சிறிய பாத்திரமும் அடங்கி யிருப்பதும் அவையொன்றிலிருந்தொன்று வெளிவருவதுமாகிய நிதரிசனமே யீண்டமைதியாயதென்க.

இனி யிவர் தேடிய வுபமானம் இவரது எண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்யுமோவென்று யோசிப்போம். பஞ்சு-நூல்-வஸ்திரம் என்றிவ ரெடுத்துக்கொண்டதில் பஞ்சிலுள்ள தன்மையே நூலிலும் வஸ்திரத்திலுங் கண்டாம். எனவே, நூலையும் பஞ்சென்று கண்டாம். வஸ்திரத்தையும் பஞ்சென்று கண்டாம். நூலைப் பிச்சிப் பார்த்த போதும் வஸ்திரத்தைப் பிச்சிப் பார்த்தபோதும் இவ்வை

பஞ்சா லாக்கப்பட்டவை யென்று சிறுகுழந்தையு மறிந்து சொல்லும். இவற்றே டெங்ஙனே ஆகாயமாதிகள் பொருந்தும்? ஆகாயத்தின்றன்மை வாயு முதலியவைகளிலும், அல்லது ஆகாயத்தின் றன்மை வாயுவிலும், வாயுவின் றன்மை தேயுவிலும், தேயுவின் றன்மை அப்புவிலும், அப்புவின் றண்மை பிருதிவியிலுங் காணுதல் கூடுமோ? இவை யொன்றே டொன்று விஜாதிகளும், ஒன்றிலொன்று பகைமைகொண்டவைகளுமா டென்பது எவருமெளிதி னுணரக் கூடுமாகவும், இவ்விந்துவுக்கு மாத்திரம் ஏனே இப்படி வீண்விபரீதம் ஜனித்தது? இவ ரெழுதிவிட்டது கொண்டே உலகம் சம்மதித்து விடுமா? இவர் கிறுக்கிவைத்ததற்கு நூலாட்சியுண்டா? எந்தப் பூர்வ மாயாவாதியாவது, இவரது (மததாபகர்) சங்கராசாரியராவது ஆகாயமாதிகளைப் பஞ்சுநூல்வஸ்திர முதலியவைகளோடு உவமித்து முன்னுக்குவந்ததுண்டா? இவரது பிரசங்கத்துக்கு ஒரு ஆதாரவுமில்லாமையால் விவேகிகளிவரைப் பிச்சரென் றெதுக்கப் பின்னிடாரென்க. ஆகாயம் காற்று முதலியவைகளுக்கு வியாபகவியாப்ய தர்மங்களும், பஞ்சு நூல் முதலியவைகளுக்குக் காரண காரிய தர்மங்களுங் கற்றுணர்ந்த பேரியோர் கூறுவாராகவும், இவரவற்றின் பேதந்தெரியாமலோ, அல்லது இருவிததர்மங்களையும் ஒன்றுக்கவோ குழறுபடைஞானம்பேசினது அறிவின் குறைவேயாம். வியாபகம்-வியாப்தி-வியாப்யமென்பவைகளை யிவரங்கீகரித்தால், இவற்றினிலக்கணமறிந்தா ரவைக்கண்ணே யிவரது ஏகான்மவாதத்துக்கு நேத்திரபங்கமுண்டாகின்றது. காரண காரியங்களை யங்கீகரித்தால் ஒருவாறு இவரது மதம் ஜீவிக்கும். அதுபற்றியே இவரெல்லாவற்றையும் ஒன்றுபடுத்தப் பார்க்கிறார். அது முடியாத காரியம். உயிரும் மெய்யும் ஒன்று? சுட்டும் வினவும் ஒன்று? பெயரும் வினையும் ஒன்று? இவைகளையெல்லாம் ஒன்றென்றுகற்பிக்கு மிலக்கணமொன்று

இனி இவரால் வெளிப்படுங்கால், வியாபக வியாப்யங்களும், காரண காரியங்களு மொன்றென்றெழுதி யிவரது மாயாவாதத்தைத் தாபித்து இவர்மகிழ்ந்திடலாம். நிற்க.

இவர் பஞ்சில் நூல்-வஸ்திரங்கள் தோற்றமென்றார். இது சர்வாபத்தமாம். பஞ்சினது விகாரம் நூல் வஸ்திரங்கள். இவ்வாறு கூறுவதொழிந்து, ரஜ்ஜுவிலே சர்ப்பத்தோற்றம் போலும், கானலிலே ஜலத்தோற்றம் போலு மிவைகளைக் கூறியது மூடர்களே மெச்சத்தக்கதாயிற்று. எந்தப்பூர்வ மாயாவாதிகளு மிப்படி யாபாசப்பெட்டகங்களா யிருந்ததில்லை. தோற்றமென்றால் உண்மையிலில்லாதது என்பதிவர்கருத்து. ஆகாயத்தில் காற்று முதலியவைகளை யில்லாத பொருள்களென்று சாதிக்க விவராசைப்பட்டது அரசனிடத்தில் மந்திரி முதலியவர்களையும், ஏனை அவனது தவலத்துகளையும், அவனது பூமி காணிக்களையும் இல்லாத பொருள்களென்று சாதிப்பதோடுதானே யினப்பட்டழிந்தவாறறிக. அன்றியுமிவரது உபமானமாகிய பஞ்சு-நூல்-வஸ்திரங்களில், வஸ்திரத்தைப் பார்த்தவர்கள் இதில் நூலிருக்கிறதென்றும், இந்த நூல் பஞ்சென்றும் எளிதிற் கூறுவார்கள். இவரது உபமேயமாகிய ஆகாயம்-காற்று-தீ-நீர்-நிலங்களில் நிலத்தைப்பார்த்தவர்கள் இதில் நீர் இருக்கிறதெனவாவது, நீரைப்பார்த்தவர்கள் இதில் நெருப்பிருக்கிறதென வாவது, நெருப்பைப்பார்த்தவர்கள் இதில் காற்றிருக்கிறதெனவாவது, காற்றைப்பரிசித்தவர்கள் இதிலாகாயமிருக்கிறதெனவாவது கூறமுடியுமா? இனிப் பஞ்சதன்மாத்திரைகளில் பஞ்சபூதந் தோன்றின வென்பதும், ஆகாயத்திற் காற்றும், காற்றில் நெருப்பும், நெருப்பில் நீரும், நீரில் மண்ணும் சிவனுணையாலடங்கியிருந்து வெளிப்பட்டு விவகாரத்துக்கு வருமென்பதுமே யமைவுடைத்து. இவ்வாறு தெளிந்த விவேகிகள் "பிரமத்தின்கண் இச்சாகிரவுலகு தோற்றமாம்" என்று இந்துவென்பா

ரிசைத்ததை யினவார்த்தையென் றெதுக்கப் பின்னிட்டா ரென்க. நிற்க.

நமது பூர்வபட்சியார் சத்துமாகாமல் அசத்துமாகாமல் சதசத்விலக்ஷணமாக ஒன்றிருக்கிறதென்றும், அது அநிர்வசனீயமெனப்படும் மாயை யென்றும் அடிக்கடி சொல்லி (ஓர் நிலைதோன்றாமல்) தாம் குழப்பத்தில் நின்றதுமல்லாமல் தஞ்சொல்லைக் கேட்பவர்களையுங் குழப்பத்தில் நிறுத்தினர். உளது இலது என்பதற்கு வேறான அநிர்வசனீயம் என்பதனால் ஏதாவது ஓர் நிச்சயந் தோன்றுகிறதா? இப்படியும் ஒரு கொள்கையிருக்குமா? நண்பரைவிட நண்பருடைய பூர்வீக மாயாவாதிகள் மிகு நேர்மையாளர். அவர்கள் சொல்வதில் குழப்பந் தோன்றுகிறதில்லை. என்னை? நண்பரது பூர்வீகராகிய கைவல்லியக்காரர் மாயையை நிருபிக்க வந்தவிடத்தில் "அதனையின்னதென் றுரைத்திடப்படாத அவாச்சியவடிவம்" அதாவது அநிர்வசனீயம் என்றுசொல்லி அநிர்வசனீயம் என்பதற்கு அவரே அடுத்தவரியில் பொருள் விரித்திருக்கின்றார். "கதையிலாதபொய்" என்பதே அப்பொருளாம். இவ்வாறு பொருள்விரித்து இப்பொருளை வற்புறுத்துவான் மறுபடியும் "கானனீர் கிளிஞ்சில்வெள்ளி யாதிகளைப்போல் மாயையாதிகள் காலத்திரயத்து மில்லாத பொய்யே" யாமென்று தம்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறியிருக்கின்றார். இக்கைவல்லியக்காரர் சொல்லும் அநிர்வசனீயத்தில் குழப்பத்திற் கிடமேயில்லை. ஆனால், இந்துவென்பவரோ, (கைவல்லியக்காரரைப்போல) மாயையாதிகளை "இல்லையென்று சொல்லமாட்டோம்" என்கின்றார். பின்னை யென்னென்பீர்களென்று கேட்கில், இன்னபடியென்று சொல்லமுடியாத அநிர்வசனீயம் என்போமென்றார். இவருடைய அநிர்வசனீயபதத்தில் தேறுங் குழப்பநிச்சயத்தை யாருக்குங்கொடாமல் இவரே வைத்தனுபவிக்கட்டும். இனி, அநிர்வசனீயத்திற்குச் சாதாரணப்

பொருள் யாதெனநோக்குமிடத்து, வாக்குக்கு எட்டாதது என்று பொருள் படுகின்றது. வாக்குக்கேயன்றி மனதுக்கும் எட்டாத "அவாங்மானச" வடிவமாய் விளங்கும் ஸாக்ஷாத் பிரமத்தையேயன்றோ இன்னபடியென்று ஒருவாறுசொல்லி உள்பொருள் என்று நிச்சயித்துச் சுருதிகள் குழப்பமற அறுதியிட்டன? அத்தகைய சுருதிகளுக்குங்கூடவா மாயை இன்னபடித்து என்று சொல்ல முடியாமற் போயிற்று? மாயையும் அதன் காரியமாகிய பிரபஞ்சமும் தற்கால மாயாவாதிகளுக்கு இன்னபடியென்று சொல்லமுடியாத அநிர்வசனீயம் என்றுவதில் எமக்குச் சங்கையில்லை. ஆனால், சுயம்புவெனப்படுஞ் சுருதிக்கும், அச்சுருதி நிச்சயித்த பிரமத்துக்குங்கூட மாயையை யின்னபடியென்று சொல்லமுடியாமற் போயிற்றென்னுங் கொள்கை பயனற்ற வீண்கொள்கையே யாமென்று உய்தியைவிரும்பும் முமுட்சுக்களால் தள்ளத்தக்கதென்க.

இனி, உள்ளதுமாகாமல் இல்லதுமாகாமல் ஒருபொருளிருக்குமா? எனவருங் கேள்விக்கு இருக்கும் என்பதற்குச் சொப்பனவுலக திட்டாந்தத்தைக் காட்டினர். ஜாக்கிரமில்லாமல் சொப்பனம் நிகழவேமாட்டாதென்னுஞ் சங்கதி நண்பரறிந்திலர். இச்சொப்பனவுலக திட்டாந்தத்தை ஸ்ரீ நாயகரவர்களழிக்கும்விதம் வருமாறு:

சொப்பனவுலகதிட்டாந்தஅழிவு.

இவர் சொப்பனவுலகத்தோற்றங் கூறியதை யீண்டு முதலநுவதித்துப் பின்னரதனுபாசத்தை யெடுத்துக் கூறுவாம்.

மனத்திலோர் சத்தியுளது.
அது அவாந்தரசத்தி.
அன்றிப் பின்னுசத்தி.
அந்தச்சத்தி மனத்திற்கு வேறுமல்ல, மனமுமல்ல,

அச்சத்தி சத்துமல்ல, அசத்துமல்ல, சதசத்துமல்ல.

அநிர்வசனீயமாம்.

அந்தச் சத்தியினின்றும் சொப்பனவுலகுதோன்று கின்றது.

அங்ஙனமே பிரமத்தின்கண் ஒருசத்தியுளது.

அது அவாந்தரசத்தி.

அன்றிப் பின்னசத்தி.

அந்தச்சத்தி பிரமத்துக்குவேறுமல்ல பிரமமுமல்ல.

அந்தச்சத்தி சத்துமல்ல, அசத்துமல்ல, சதசத்து மல்ல.

அநிர்வசனீயமாம்.

அந்தச்சத்தியினின்றும் இச்சாக்கிரவுலகு உண்டா யிற்று.

என்று தடுமாறி யுரைத்ததோடு இன்னும் பல பயனில்சொற்களை யிரைத்துப் பக்கங்களை நிரப்பிப் பாழ் மதிப்பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்ட இவரது புன்மையை யினிக்களங்கெறிவாம்.

மனத்திலோர் சத்தியுளது என்றார். அதனை யவாந்தரச்த்தி-பின்னசத்தியென்று கூறிவிட்டு, அது மனத்திற்கு வேறுமல்ல என்றுபேசியது யாங்ஙனம்? பின்னசத்தியென்று கூறினமையால் மனத்திற்கு வேறானது என்று பொருள்படவும், மனத்திற்குவேறுமல்ல என்று விரோதமுண்டாக வதனை மீண்டும் பிரஸ்தாபித்தவாறென்னை? அன்றியும் அதனை அவாந்தரமென்று கூறியவாறென்னை? பின்னும் அதனை மனமுமல்லவென்றதன்கருத்தென்னை? மேலே அதனை மனத்திற்கு வேறுமல்ல வென்றது கொண்டே அது மனமாகவும், ஈண்டதனை மனமுமல்ல வென்றது மதியாமாறு யாங்ஙனம்? இம்மட்டிலமையாமல், அச்சத்தி சத்துமல்ல, அசத்துமல்ல, சதசத்துமல்ல வெ

ன்று பிரசங்கித்தவாறென்னை? இவர்சத்தியென்றது ஒரு பொருளினது அபின்னகுணத்தை. குணத்தை சத்தா? அசத்தா? சதசத்தா? என்று விசாரியார் தத்துவசாஸ்திரிகள். குணத்தையுடைய குணியையே விசாரிப்பர். இங்ஙனமாக, இவர் மனத்தையொதுக்கி மனத்தின் சத்தியினிடத்தில் சதசத்விசாரஞ் செய்யப்பட்டது மதியாமா? இவர் சத்தியை யொதுக்கினமையால், அச்சத்தியையுடைய மனத்தை ஸத்தென்று கொண்டார்போலும். இவரந்த மனதை ஸ்த்தென்று தாபிப்பாரோ, வேறு எவ்வாறு தாபிப்பாரோவறியேம். எப்படித்தாபிக்கினு மெமக்கென்னை? கற்றுணராத அவரது நிஷ்பிரயோஜனமான நிகளப்பிரசங்கம் ஸாதுக்களுக்குத் தியாஜ்யமாவதுணர்க. இவரிவ்வாறு பிதற்றியதற்கு நூற்பிரமாண மூண்டா? இவரது சங்கராசாரியராவது கூறியதுண்டா? இவரிஷ்டம்போற் குழறியதையெல்லாம் யாவரொப்புவர்? இவரது பித்துபதேசம் யாருக்கு என்னவுபகாரத்தைச் செய்தது? வீணே பக்கங்களை நிரப்புவதற்கும், படிப்பில்லாத மூடர்களை மயக்குவதற்குமே யிவரது வெற்றுரைகள் பயன்பட்டவாறறிக. நிற்க.

இவரது உபமான ஸ்தானத்தினின்ற மனத்தின் கதியிவ்வாறுகுமென்றறியாமல் இவர் பிதற்றியதுநிற்க, இவரது உபமேய வஸ்துவாகிய பிரமத்தில் ஜகம் விரிந்தவகையைச் சிறிது யோசிப்பாம். இவர் மனத்துக்குக் கூறிய அவாந்தரசத்தி-பின்னுசத்தி முதலியவைகளைப் பிரமத்துக்குங் கூறி, அச்சத்தி பிரமத்துக்கு வேறுமல்ல, பிரமமுமல்ல, ஸத்துமல்ல, அஸத்துமல்ல, ஸதஸத்துமல்ல என்று பிரசங்கித்து முடிவில் அநிர்வசனீயம் என்று ராகம் பாடியோய்ந்தார். இதற்கும் மனோசத்திக்கு வந்தகதியே யமையும். இனி யிவர்சாதித்த வுபமானவுபமேயங்களைப் பொருத்திப் பார்ப்போம்.

பூர்வபட்சம்.

மனத்தின்கணுள்ள சத்தியினின்று சொப்பனவுலகு தோன்றும். அதுபோலப் பிரமத்தின்கணுள்ள சத்தியினின்று ஜாக்கிரவுலகு தோன்றும்.

மனோசத்தின்கட்டோயின்றிய சொப்பனவுலகு பொய்யாதல்போலப் பிரமசத்தியின்கட் டோன்றிய ஜாக்கிரவுலகு பொய்.

சித்தாந்தம்.

மனம், அதன்சத்தி என்று பிரிப்பதன் முன்னர் அந்தமனம் எவ்வியல்பின தென்று விசாரிப்பாம். மனம் தனித்தொரு பொருளன்று. அது அந்தக்கரணங்களி லொன்று. இது ஏனைய வுட்கரணபுறக்கரணங்களோடு சீவனுக்குச் சிவபரஞ்சுடரால் மாயையிலிருந்து காரியப்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டது. இது ஜீவனுக்குக் கருவியாயமையாதபோது இதனிடத்தில் ஒருசேட்டையுமின்று. இதிலிருப்பதாக இந்து என்பவர் கண்டுகூறிய சத்தியின்பிரஸ்தாபமும் வெற்றுரையாம். இதனோடு எப்படியோ பிரமம் ஸாம்யம் பெறும்?.

I. ஜீவனது சேர்க்கையைப் பெற்றுச் சொப்பனவுலகை யுண்டுபண்ணுவது மனம். யாவரது சேர்க்கையைப்பெற்று ஜாக்கிரவுலகை யுண்டுபண்ணுவது பிரமம்?

II. மனம் ஜீவனுக்குக்கரணம். பிரமம் யாருக்குக் கரணம்?

III. மனம் மாயையிற் காரியப்பட்டது. பிரமம் எதிற் காரியப்பட்டது?

IV. மனம் பிரமத்தாற் காரியப்பட்டது. பிரமம் எதனாற் காரியப்பட்டது?

V. மனம் தனிப்பொருளன்று. பிரமம் தனிப்பொருளன்றோ?

VI. மனம் ஜடம். பிரமம் ஜடமோ?

இவ்வவதிகளை யோசியாது இவர் காயிதங்களைக் கறுப்பாக்கித் தமதுபொய்யைப் பூரித்துவைத்ததுகொண்டே மாயாவாதம் மகிமைபெற்றதாக மகிழ்வெய்தியது அறியாமையேயாம். இவரது அபசித்தாந்தத்தின் மகிமை யிவ்வளவினதேயோ? இன்னுங் கொஞ்சமுரைப்பாம்.

I. மனம் அசுத்தம். அதிலுண்டாகும் சொப்பனவுலகும் அசுத்தம். பிரமம் அசுத்தமோ? அதில் அசுத்த (ஜாக்கிர) வுலகு தோன்றியவாறென்னை?

II. ஜீவன் மனமாகிய கருவியாற் சொப்பனவுலகைப்பார்க்கிறான். பிரமமாகிய கருவியால் ஜாக்கிரவுலகைப் பார்ப்பவன் யாவன்? சொப்பன வுலகையும் ஜாக்கிரவுலகையும் ஜீவனே யிப்போது பார்க்கிறானகையால் அந்தச்சீவன் சொப்பனவுலகைக் காணுங்கருவிக்கு மனமென்றும், ஜாக்கிரவுலகைக் காணுங்கருவிக்குப் பிரமமென்றும் இவர் பேரிட்டார் போலும்.

III. சொப்பனவுலகம் நினைவின்பாலது. நினைவு சங்கிலியும், அதினீக்கமறநிற்பது சொப்பனவுலகுமாம். நினையாதபோது அவ்வுலகமில்லையாம். ஜாக்கிரவுலகம் நினைவின்பாலதோ? நினைத்தபோதும், நினையாதபோதும் அந்நினைவோடு கூடியும், அதற்கு வேறாகியு நிற்குநிலைமையினதாத லநுபவமன்றோ? இவை யெப்படியோ திட்டாந்தமுந் தாட்டாந்தமுமாகும்?

யாமெடுத்துக்காட்டிய எல்லாப்படியாலும் சொப்பனவுலகதிட்டாந்தம் இந்துஎன்பவர் ஜாக்கிரவுலகம் பொய்யென்றிடற் குபகாரப்படா தொழிந்தது சத்தியமாயின

மையால், உலகம்பொய்யென்று அவருளறியவாத முடை பட்டுப்போயதறிக.

யாம் சொப்பனவுலகம் போல்வதன்று ஜாக்கிரவுல சென்றதேயன்றிப் பூர்வபட்சி கூறியபடிச் சொப்பவவுல கு பொய்யென்று கூறகில்லேமென்க. ஏனெனில், சொப் பனமென்பது ஜீவனது அவத்தைகளிலொன்று. ஏனை யிரண்டவத்தைகள் மெய்யாகவும், ஏனைவிஃதொன்று மாத்திரம் பொய்யாய்த்தொலையும்? ஜாக்கிரத்திலிருக்கிறபடி யே ஜீவனுக்குச் சுகதுக்கானுபவங்கள சொப்பனத்திலு முண்டாகையால், இரணடும் மெய்யேயாம். இரண்டுமெய் களிலும் ஒன்றுக்கொன்று கொஞ்சம் பேதமுடையதென லே யமைவுடைத்து. பொய்யென்பது மாத்திரம் பொரு ந்தாது "நனவின்பயனுங் கனவின்பயனும்-வினையின்பய னவை பொய்யென வேண்டா" என்றதோத்து. அன்றி யும், கனவின்கண்ணே பூர்வபட்சி கூறியவாறு மனம்மாத் திரம் தனியே நிற்பதின்று. "நிலவுங்கண்டத்-தாக்கிய சொ ற்பனமதனில் வாயுபத்து மடுத்தனசத்தாதிவச னாதியாக- நோக்குகரணம் புருடனுடனேகூட நுவல்வர்" என்று ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள் கூறியபடியே இருபத்தைந்து தத்துவங்க ணிலைபேறுகும். இவற்றுள், பூர்வபட்சி கூறிய மனமொன்று. மனமும், அத்துடன் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் நிலைபேறுனபோது தோன்றத்தக்க சொப் பனஜகத்தை நோக்குங்கால், ஜாக்கிரவுலகத் தோற்றத்துக் கிவர் தேடிய பிரமத்திற்குப் பலதுணைக ளாவசியக மென் பது சொல்லாமே யமைந்தது. துணையின்றிச் சகத்தைத் தரமாட்டா வஸத்துப்பொருள் பிரமமென்றற்கே யிவரது சொப்பனவுலக திட்டாந்தம் பயன்செய்ததன்றி, உல கம் பொய்யென்றிடற் கோணுத்துணையு மிடந்தந்த தின்றென்க.

இனி யிவர் சொப்பனவுலகம் ஜாக்கிரத்தி லநு பவத்துக்கு வாராமையால் பொய்யென்னலாம். அது

கூடாது. சொப்பனவிஷயங்கள் ஜாக்கிரத்தி லனுபவத்துக்குவந்த திவ்ய சரித்திரங்கள் புராணப் பிரசித்த மாகையாலும், இப்போதும் உலகிற் சிற்சிலவிஷயங்கள் சொப்பனத்திற் கண்டவை ஜாக்கிரத்திற் கைகூடுவது எவருக்கு மனுபவமாகையாலும் சொப்பனவுலகு பொய்யெனல் அசங்கதம்? சொப்பனமானது இறந்தகால ஸ்வப்னம்—நிகழ்காலஸ்வப்னம் - எதிர்காலஸ்வப்னம் என மூன்று வகைப்படும். முன் ஜாக்கிரத்திற் கண்டதைச் சொப்பனத்திற் காணுவது இறந்தகால ஸ்வப்னமும், பின் ஜாக்கிரத்திற் காணப்போவதைச் சொப்பனத்திற்காணுவது எதிர்கால ஸ்வப்னமும், முன் ஜாக்கிரத்திற் கண்டதுமின்றிப் பின்ஜாக்கிரத்திற் காணப்போவது மின்றி இடைக்காலத்திற் புதுசாய்க் காணுவது நிகழ்கால ஸ்வபனமுமாம். நிகழ்காலத்தினதை யெதிர்காலத்தி லபேட்சித்திடுதல் அஸங்கதமாம். அது அந்த நிகழ்காலத்தின் மாத்திரமே சுகதுக்கவடிவமா யிருந்து உயிர்களுக்கு வினைப்போகமாயிடுதல் ஸத்தியமென்றறிக. இவ்வுண்மை யறியாமல் கண்மூடித்தனமாய் ஸ்வப்னம் பொய் யென்னும் வாதம் சுஷ்கவாத மாயினதறிக.

இனி யிவரிஷ்டம்போற் சொப்பனம் சுத்தபொய்யே யாகட்டும். அதனால், ஜாக்கிரவுலகு பொய்யென்றிடற்கு நியாயமில்லை. எங்ஙனமெனின், இவர் சொப்பனவுலகைப் பொய்யென்று கொண்டது எதனால்? ஜாக்கிரவுலகு மெய்யாயிருப்பதனா லன்றோ? மெய்யாகிய ஜாக்கிரவுலகையும், பொய்யாகிய சொப்பனவுலகையும் சுத்த பொய்யென்று கூறுவது யாங்ஙனம்? சுவாநுபூதியில் உலகந்தோன்றாமையா லெனின், "அஞ்ஞானிக்கேதுசிவமப்படியே யாகுங்காண், மெய்ஞ்ஞானிக் கிவ்வுலகம்" என்றதனாலது நிரஸ்தம். அஞ்ஞானிக்குச் சிவம் தோன்றாமையால் சிவம் இல்பொருளாமோ? அப்படியே மெய்ஞ்ஞானிக்கு உலகந் தோன்றாமையால் உலகம் இல்

பொருளாமோ? சிவம் தோன்றாமையால் சிவத்தை இல்பொருளென்று வாதிக்கும் உலகாயதனுக்குத் தம்பியாய் மாயாவாதி கனம்பெற்றானென்க. அங்ஙனம் பெற்றவிடத்தும், உலகாயதன் புகழ் இவனை வந்தெய்த மாட்டாது. ஏனெனின், உலகாயதனுக்குச் சிவம் தோன்றாதது சத்தியம். அதனாலவன் சிவம் பொய்யென்றது அடுக்கும். மாயாவாதியின் கதி அங்ஙனமாமா? எந்த மாயாவாதிக்கு உலகந் தோன்றவில்லை? ஒருவன் வெளிவரட்டும் பார்ப்போம். மாயாவாதிக்கு உலகந்தோன்றாத அவசரமுமுண்டு. அதுயாதெனின், மாயாவாத நூல்களில் "நான் சுகமாய்த் தூங்கினேன்" என்றொரு வசனமெழுதி யிருப்ப துண்டு. இவ்வாறு தூங்குமூஞ்சிகளாயெழும் பிரமங்களுக்குத் தூக்கத்தி லுலகந்தோன்றாதது சத்தியம். இதனை யெந்தச் சமயியும் மறுக்கமுடியாது கண்டீர். இவ்வநுபவம் மாயாவாதிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஒத்ததாகையால், மாயாவாதிகள் "நானும் பிரமம், நீயும் பிரமம், அவனும் பிரமம், யாரும் பிரமம், யாவும் பிரமம்" என்பது உசிதமேயாயதென்க. இவ்வாறு மாயாவாதிகள் பிரமமாகலாமே யொழியப் பிரமமாகிய தம்மைத்தரிசித்து, உலகந்தோன்றாத வநுபவமெய்தி, உலகம் பொய்யென்று கூறுதற்கவகாச முண்டாயினதில்லை யறிக. "எமது பெரியோர்கள் தம்மைத்தரிசித்து உலகம் பொய்யென்றார்கள்" ஏனெனின், அது சாட்சியற்றதும், யுத்தியநுபவங்கட் கொவ்வாதது மாகையால் கனம்பெறா தென்க. அவர்கள் சுழுத்தியி லநுபவிக்குஞ் சுகம் மறுக்கப்படாமையால், அதுவே ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயதென்றறிக. அந்தச் சுழுத்தியில் கருவிகாரணங்களெல்லாமோய்ந்து ஆணவம் அல்லது அஞ்ஞானம் முனைத்துத் தோன்றுகையால், ஆன்மாவும் அஞ்ஞானமும் அபேதமாய் விளங்கும். இதனா லான்மாவுக்கநுபவம் அஞ்ஞானத்தி லென்னுமுண்மை வெளிப்படும். இவ்

வுண்மைபோதரவே மாயாவாதியை நோக்கி "அநுபூதி தானுமது கூடாது" எனவும், நீ அநுபூதியென்று கூறுவது உனது அஞ்ஞானத்தோடம் என்பதுதோன்ற "அறிவிலாமையே" எனவும் எமது சைவப்பெரியார் கூறியதுய்த்துணர்க.

ஆயின், சைவசமயிகள் உலகம் பொய்யென்று கூறுவதும், சிவாநுபூதிமான்கள் தாமென்பதும் யாங்ஙனமெனின், "பற்றுக பற்றற்றான்பற்றினை யப்பற்றைப், பற்றுக பற்றுவிடற்கு" என்ற சைவப்பெரியார் திருவாக்கானே அது விளங்கும். பற்றுக - பசுவாகிய நீ பற்றக்கடவாய், பற்றற்றான் பற்றினை - பாசமில்லாத சிவபரஞ்சுடரினது திருவடிப்பற்றை, அப்பற்றைப் பற்றுக - அத்திருவடிப் பற்றை யுறுதியாகப்பிடி, பற்றுவிடற்கு - உன்னைச்சூழ்ந் திருக்கும் மல மாயாதி தோஷங்களாகிய பாசமவிடுதற் பொருட்டு என்று பெறப்பட்ட உண்மையுணர்ந்தா ரவைக்கண்ணே இந்துஎன்பவரது ஆசங்கை விட்டுப்போமெ ன்க. ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றினைப்பிடித்தபோது முன் பற்றியது மறக்கும். தொட்டது சிறக்கும். இது யார்க்கு மநுபவம். சிவத்தி லதீதப்படும்போது முன்பற்றியிருந்த உலகவாசனை விட்டுப்போம். அதனல், அவ்வுலக மில் பொருளாயிடுதலின்று. உலகப்பற்றொழிந்ததெனலே அதன்கருத்தாம். உலகம் இல்பொருளென்றும், தனக்கு வேறான பரமொன்றில்லையென்றும், தான் தன்னைக்கண் டனுபவித்தலே முத்தியென்றுங் கூறும் அபசித்தாந்தம் (உலகம் உள்பொருளென்றும், தனக்கு விஜாதியானபர மொன்றுண்டென்றும், கண் கண்ணைக்காணுமாயின் தான் தன்னைக் காணுமென்றுகழித்துத் தனக்குக் காட்டாகிய சிவத்தைக் கண்டநுபவித்தலே முத்தியென்றுங் கூறும்) சைவசித்தாந்தத்தோ டொத்து வாழாதாகையால் சிவஞானிகளுக்குரிய சிவாநுபூதிப்பெருஞ்செல்வம் எம்பெரியார்க்கு முண்டென்று அவஞானப்பெரியோ ராசை

கொண்டுகூறுவ தடாதெனமறுத்திடுக. உலகம் யாண்டும் இல்பொருளாயிடுதல் நிரஸ்தமென்க. விரிக்கிற்பெருகும்.

இதுகாறும் யாம் பிரகாசப்படுத்திய நியாயங்களால் பூர்வபட்சியினது விவர்த்தோபாதான ஸ்தாபனம் தலைதூக்கமுடியாமலடங்கி மூலதோஹாநியாயினது சித்தமென்றுணர்க. இதனால், யாம் "ஆகாயந் தனக்கு விஜாதியான பல பொருள்களாக விரிந்திடாததுபோலப் பிரமமுந் தனக்கு விஜாதியான பலபொருள்களாக விரிந்திடாது" என்றதை மறுத்தவர்போல இந்து என்பவர் தலைவிரித்தாடியது அவரது மூடாவேசத்தின் பயனென்றே அறியத்தக்கது. ஆகாயங் காற்றாகவும், காற்று நெருப்பாகவும், நெருப்பு நீராகவும், நீர் நிலனாகவும் விரிந்ததில்லையென்னும் ஸத்தியத்தை மேலிடத்தில் யாமினிது பிரகாசப்படுத்திருப்பதே போதும். அப்படியே பிரமம் ஜசஜீவர்களுக்கு உபாதானமாகியதென்ற விவாதமும் அடியோடே தொலைந்தவாறறிக. இந்தப்புத்திமான், பிரமம் ஜகத்துக்குபாதான மென்றவிடத்தில் விவர்த்தத்தைக் கட்டிக்கொண்டு வெறும்வாயைமென்று விருதாகாலக்ஷேபஞ்செய்ததுபோல ஆகாயம்-காற்று முதலியவைகளின் றோற்றவிஷயத்திலும் விவர்த்தத்தைக்காட்டி யுள்ளம்வெதும்புகிறா ரிதென்கொலோ? இவரது மதத்தில் பிரமம் உலகமாகியது என்பதற்குக் கயிறு அரவாயிடுதலையும், கானல் நீராயிடுதலையும் உவமையாக வெடுத்துக்கூறுவதுண்மை. இவர் அந்தவழியைவிட்டு (ஆகாயம் காற்றாயிடுதலுக்கு) அரவு கயிறாயிடுதலையும், கானல்நீராயிடுதலையுமெடுத்துக்கூறி நிர்வகிக்கப் பார்க்கிறார். இனியிவர் புத்திரன் அவன்பிதாவினிடமுண்டாயிடுதலையுங் கயிறு அரவானதற்கும், கானல்நீரானதற்குமொப்பிட்டு விவர்த்தவாதத்தில் வெந்து மடிவார்போலும். ஆகாயம்-காற்று முதலியவைகளின் றோற்றத்தை விவர்த்தவாதத்தா லிதுகாறும் எந்தவேதாந்தியும் (மாயாவாதியும்) சாதித்ததுகாணோம். நிற்க.

வியாபக வியாப்தி வியாப்பியங்கள்.

இவர் வியாபக வியாத்தி வியாப்பியங்களை விசாரிப் பவராயெழுந்து "கடல் சிவ நீரான்மா வுப்பு மலம்" என் னுந் திருவாக்கின்கருத்தை யநுவதித்துக் கொண்டு தம்மா லான சன்மார்க்கவிலக்கை யெல்லாங்காட்டிச் சந்தோஷி த்தார். இவரது திறமைக்குப் பரிசளிக்குஞ்சர்த்தா விவனெ ன்பதுதோன்ற "யமதருமனும் பகடுமேய்க்கியாய்த் தனி யிருப்ப" என்று ஸ்ரீதாயுமானச்செல்வனார் கூறினாரேனும் இவரதபசித்தாந்தத்தின் பிடரியை யிறுகப்பிடிக்கும் நம னாக வெமது நியாயசஸ்திரத்தை வீசிச் சிவனடியார்கள் களிக்கச்செய்வாம். இவர் "கடல் வியாபகம், நீரும் உப் புங் கலந்திருத்தல் வியாப்தி. கடலில் நீரும் உப்பும் அடங்கியிருத்தல் வியாப்பியம். இது உபமானம். உப மேயமாவது பதி வியாபகம், பசுவும் பாசமுங் கலந்திருத் தல் வியாப்தி, பசுவும் பாசமும் பதியினிடத்தல் அடங்கி யிருத்தல் வியாப்பியம்" என்று வியாபகமாதிகளினிலக்க ணத்தை விரித்தார். இது சுத்த பிசகு. இனி யிதற்கு "வியாபகமாதி விரிக்குங்காலை-வியாபகமேலிடு நிறைவா மென்ப-வியாத்திசமநிறை வாகும்விளம்பின் - வியாப்பிய மொன்றின் மிடைந்த நிறைவே-வியாபகங்கடலே வியாத் தியங் நீரே-வியாப்பிய முவரென வீக்கிய நூலே-வியாபக மீசன் வியாத்தியாருயிர்-வியாப்பிய மலமென விளக்கிய நூலே" என்பதோத்து. இந்த நூற்பிரமாணத்தி லடங் காமல் இவரது பிரசங்கம் விபசரித்ததை யீண்டுத் தெரி விப்பாம். இவர் நீரும் உப்புங் கலந்திருத்தல் வியாப்தி யென்றார். எந்தவிடத்திற் கலந்திருத்தல் என்று விளக்கா ராயினர். கடல் வியாபகமென்று மேலே கூறினமையால், அக்கடலிலே கலந்திருத்தலென்று கொள்கவெனின். மீண்டுமிவர் வியாப்பிய லக்ஷணமாகக் கடலில் நீரும் உப் பும் அடங்கியிருத்தலைக் கூறினாராகையா லதுகூடாது. இர ண்டு மொரேவிதமாயின், ஒன்றற்கு வியாப்தியென்றும்

மற்றொன்றனுக்கு வியாப்பியமென்றும் பேரிட்டது அஸங்கதமாம். வியாப்தியை நீருமுவருங் கலந்ததென்றும், வியாப்பியத்தை நீருமுவரும் அடங்கலென்றுங் கூறினுமெனின், நீருமுவருங் கலந்தே கடலிலடங்கினமையால் இரண்டையும் வேறு பிரித்தது மிகையாம். இனியிவர் வியாபக ஸ்தானத்தினின்றது இன்னவியற்கையினது என்று யாதேனுங் கண்டு கூறினரா? தப்புந்தாறுமாகவேனும் வியாப்தி வியாப்பியங்களை விளக்கினவர் வியாபகத்தையும் விளக்குவது ஆவசியகமாகவும், அதனை விளக்காதது மதியாமா? நிற்க.

யாம் காட்டிய வாக்கியத்தில் மேலிடுநிறைவு-சமநிறைவு-ஒன்றின் மிடைந்தநிறைவு என வியாபக வியாப்தி வியாப்பியங்களை யினிது விளக்கியிருக்கின்றது. மேலிடுநிறைவு கடல். சமநிறைவு நீர். ஒன்றின் மிடைந்தநிறைவு உவர். நீருக்கு நிலைக்களமான இடம் கடலும், உவருக்கு நிலைக்களமான இடம் நீருமாம். கடலில் நீரடங்கியது. நீரில் உவரடங்கியது. உவரானது கடல்-நீர் என்னுமிரண்டிலுமடங்காமல் நீரொன்றிலேதானே யடங்கலால், இவ்வாறுகலக்கும் வியாப்பியத்தை "ஒன்றின் மிடைந்த நிறைவே" என்று கூறியபடியாம். இவ்வாறு பிரமாணத்திற் கட்டுண்டுகூறுமல் இவரது அகந்தையடியிற் கூறியது நிஸ்ப்ருஹமென்க. நிற்க.

இவர் "உபமானத்தில் கடலென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள்யாது என ஆராயின் நீரையன்றியில்லை. நீரினது நிலைமையைப்பற்றிக் கடலென்றும், ஏரியென்றும், குளமென்றும், மடுவென்றும், யாறுஎன்றும், கிணறு என்றும் சொல்லப்படுகின்றனவேயன்றி, மற்றப்படிக் கடல் முதலிய சொல்லுக்குப் பொருள் யாதெனவுய்த்து நோக்கின் அபாவந்தான் பொருள். கடல் முதலியன வியவகாரிக சத்தியமாய் உலக விவகாரத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. பரமார்த்திகமாயும் வேதாந்த சாஸ்திர ரீதி

யாயும் பொருளாகச் சோதித்துப்பார்க்குமிடத்துக் கடல் பொய்யும், நீருண்மையுமாம்” என்று பிரசங்கித்து, இவ்வுபமானத்தைக் கையாளுஞ் சைவசித்தாந்திகளுக்கு கடலினது ஸ்தானத்தினின்ற பதிப்பொருள் அபாவந்தான் என்றும், நின்றது நீரினது ஸ்தானத்தினின்ற பசுவே யென்றும், இனிப் பொய்யானபதியின்கண்லே பசுபாசங்கள் எப்படி யடங்கியிருக்குமென்றும், பசுக்களையும் பாசங்களையு மிழுத்துவிட்டால் இவரது கடவுளான பதிக்குப் பொருள் ஆகாயப்பூவும், மலடி புத்திரனுந்தான் என்றும் முடிவுகட்டித் தனதுபுத்தியின் விசேஷத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டார். இவரது வியாபக வியாப்தி வியாப்யதோஷங்களை மேலே விரித்து யாவருமறியத் தெருட்டினும். இனி வியாபகமாதிகள் தருக்கவியலின் பாலன. இவை யெல்லாச்சமயிகளுக்கும் பொது. பொதுவாகிய விதனை யாம் (சைவர்கள்) கையாளுகிறபடி யெல்லாச்சமயிகளுமே கொண்டு கூறுவர். அப்படியே மாயாவாதிகளுங் கொண்டு குதுகலிப்பர். மாயாவாதிகளுள் மணியாய்த்தோன்றிய இவர் விரித்துக்காட்டியவிதம் கேவலம் ஆபாசத்தினும் ஆபாசமாம். அவ்வாபாசம் சைவசித்தாந்திகள் கொள்வதன்றும். வேறு சித்தாந்திகளும் அதன்முகத்தில்விழிக்க நாணுவர். மாயாவாதிகளும் அதனை மண்ணைவெட்டிக் கீழே புதைப்பர். இந்தக் கண்ணொளியற்ற மாயாவாதி “வியாபகம் கடல்” என்பது முதலியவைகளைச் சைவசித்தாந்தியே சொல்வதாகக் கொண்டு தாறுமாறுய்ப் பேசித் தலைதடுமாறினர். மாயாவாதிமதத்தில் விவகார-பரமார்த்த மிரண்டில் ஜகஜீவபரங்களை யொப்புவது விவகார ஞானம். இந்த விவகாரஞானத்தில் பரம் வியாபகமும், ஜீவன் வியாப்தியும், ஜகம் வியாப்பியமுமாம். இந்தப் பரஜீவஜகங்களுக்கு உபமானம் கடல்-நீர்-உவர்களேயாம். கடலினது ஸ்தானத்திலிறுத்தப்பட்ட பரம் இவரது வியாக்கியானத்தை யநுசரிக்கும்போது

(கடல் அபாவபதார்த்தமா யொழிவதுபோலச்) சூனியப் பொருளாயிடுதல் சத்தியம். இவரது வியாக்கியானத்தை யாம் காற்கடைகொண் டெற்றினேமாகையால் வியாபக மாகிய கடலினது ஸ்தானத்தில் நின்ற வெமது பதிப்பொருளை "அபாவந்தான்" என்று இவரலறிப்போட்ட பேய்க் கூச்சலுக்கு ஸாதுக்களஞ்சவேண்டிய ஆவசியக மின்றெனவறிக. வேதம்-சாஸ்திரம்-யாகம்-யோகம் தவம்-தானம்-தீர்த்தம்-மூர்த்திமுதலிய யாவும் மாயாவாதிகளுக்கு வியவகாரமேயாம். இந்த வியவகாரத்தைக் கையாளாத சங்கர மதத்தவரில்லை. சங்கராசாரியர் சந்திரமௌலிபூசைசெய்வதன்பயன்றானென்னை? இவரது சங்கரகுருவுக்குச் சந்திர மௌலியேயன்றோ வியாபகப்பொருள்? ஜீவனாகிய தானே யன்றோ வியாப்திப்பொருள்? தன்னைப்பந்தித்த மலமே யன்றோ வியாப்பியப்பொருள்? இத்தனையும் பொய்யென்று இவர்கூறுவது பரமார்த்தத்திலேயேயன்றோ? வியவகாரிக சத்தியமொப்பியே இவர் சிவபூசையையும், அதன்பயனையு மங்கீகரித்துச் சிவானந்தல்ஹரி முதலிய திவ்ய ஸ்தோத்திரங்களைப்பாடிக் கதறிப்பூசித்தாரென்று நூர்த்த மாயாவாதிக ளல்லாதவர்கள் வியந்து துதிப்பார்களாகையால், இந்தப்பூர்வபட்சி "பதிக்குப் பொருளே யில்லாதிருக்க அது பரிபூரணமென்றும், நித்தியமென்றும், சச்சிதானந்தமென்றும், பசுக்களை முத்தியிற் செலுத்துமென்றும், பசுக்கள் பதியைவணங்கவேண்டு மென்றும் இவ்வாறு பல பல சொல்லிப் பிரசங்கிப்பதும் எழுதுவதும் என்கொண்டோ?" என்று தூஷித்தது இவரது சங்கரகுருவுக்கே நாம்போட்டதாக முடிந்து, குருத்துரோகியும் சிவத்துரோகியும் இவரைத்தவிர வேறொருவரு மில்லையென்னுஞ் சித்தாந்தம் வெளியாயினதறிக. நீரையும் உவரையு மிழுத்துவிட்டால் கடலுக்குப் பொருளேது என்று கூறிய இவரதுபுத்தியில், அவ்வில்பொருளா யழியுமதற்கு நாம் வியாபகத்தை மாத்திர மொப்புவது சரியாவெ

ன்று தோன்றுதது என்னை? இல்பொருளாகிய கடலில் உள்பொருள்களாகிய நீருவர்களை யிவரடைப்பதும், வியாபக மிப்பொருள், வியாப்தி வியாப்பியங்கள் உள்பொருள்களென்று இவர் சாதிப்பதும் இவர்போன்ற த்விபாதஜந்துக்களுக்கே பயன்படத்தக்கன வென்க. அன்றியும், இவரது பிரசங்கத்தில் "கடல் முதலியன வியாவகாரிக சத்தியமாய் உலக விவகாரத்தில் சொல்லப்படுகின்றன" என்றும் "பரமார்த்திகமாயும் வேதாந்தசாஸ்திர ரீதியாயும் பார்க்குமிடத்துக் கடல்பொய்யும் நீருண்மையுமாம்" என்றும் பெறப்பட்டிருப்பதனுல் அதனையுஞ் சிறிது விசாரித்தொதுக்குவாம். இவரதுமதத்தில் பிரமந்தவிர ஏனையெல்லாப்பொருளும் வியாவகாரிக சத்தியமாய்க் கொள்ளப்படுவனவேயாம். ஆகலி னிப்போதிவரெடுத்துக்கொண்ட கடல் - நீர்-உவர் என்பனவும் வியாவகாரிகசத்தியமேயாம். இங்ஙனமாக, இவர் "பரமார்த்திகமாயும் வேதாந்தசாஸ்திர ரீதியாயும் கடல் பொய்யும் நீருண்மையுமாம்" என்றது எந்தமதியினுல்? பரமார்த்தத்தில் கடல் பொய்யாகிறபடியேயன்றோ நீரும் பொய்யாக வேண்டும்? நீர் மெய்யாகுமானுல், அப்படியே யன்றோ கடலும் மெய்யாகவேண்டும்? நீரைப் பரமார்த்தத்தில் மெய்யென்று ஈண்டொப்பினவர்க்குப் பரமார்த்தத்தில் பிரமமொன்றே மெய்யென்னு மிவரதுமதமழியாது நிலை பெறுவதெங்கே? எந்த வேதாந்தசாஸ்திரத்தில் கடல் பொய்-நீர் மெய்யென்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது? இவர்காட்டிய வேதாந்த (மாயாவாத) சாஸ்திரங்களில் கடலினிடத்தில் அலைகுமிழிகடோன்றி யடங்குவதுபோலப் பிரமத்தினிடத்தில் ஜீவஜகங்கடோன்றி யடங்குகின்றனவென்று கூறுஞ் சத்தியத்தைச் சத்தப்பிரகரணம்படித்த சிறுபையனும் அறிவானே. பிரமம் கடலும், ஜீவஜகங்கள் நீருவர்களுமாகக் கூறியிருக்கும் நிலைகளை யிவரறியாமையாலன்றோ கடல் பொய்யென்றுகூறிப் பிரமத்தைத் தெருவில்விட்டுக் கண்சாம்பினுர்.

இவ்வாறு எதிரியின்து சஸ்திரம்வந்து தமது கண்ணைக்குத்துமென்று இவரறியாமையால் தம்மினத்துப்பாலிசர் மகிழச் சில பலவெழுதித் தொலைத்தார். இதுகாறும் யாம் பரமார்த்தவிவகார மெய்பொய்களை பிரஸ்தாபித்தது பூர்வபட்சியினது மதானுசாரமாகவேயாம். எம்முடைய சித்தாந்தரீதியாக விவகாரபரமார்த்தங்களுக்கு நானுதிக்யங் கூறுவதன்றிப் பொய்மெய்யென்னும் பிரசங்கஞ் செய்திடேர்ப்படேமென்க.

இனிக் கடல் - நீர் - உவர் என்பவைகளில் கடல் அபாவப் பொருளன்றென்பதையும், அவ்வுபமானத்தாற் பெறப்படு முபமேயமாகிய சிவம் அபாவ வஸ்துவாகாதென்பதையு மினித் தெரிவிப்பாம். மேலே யாம் வியாபகம் மேலிடு நிறைவெனவும், அது நீரையாதரிக்கும் நிலைக்களமான இடம் எனவும், அந்த இடந்தானே கடலென்னும் பேர்பெற்றதெனவும் விரித்திருக்கின்றேம். இந்த இடமில்லாதபோது நீர் நிற்பதெங்கே? நீருக்கு இடங்காட்டாது அந்த நீரையே முக்கியப்பொருளாக நிறுத்திய இவருக்கு நீர் இல்பொருளாக வன்றே முடியும்? கடலை இல்பொருளென்று கூறிய இவருக்கு நீரும் இல்பொருளாய் முடிந்தமையால், இவரது முடிவு பிரமத்தையும் ஜீவனையும் பெருமபாழ்கள என்று கொண்டதாக ஏற்பட்டது. குளம் வெட்டினேன்-கிணறுஎடுத்தேன்-ஏரியுண்டாக்கினேன் என்று உலகினர் வழங்குவது எவைகளை? குளத்தில் நீரில்லை-ஏரியில் ஜலமில்லை-ஏரிவற்றியது - பாழ்த்த கிணறு என்பனவாதி பிரயோகங்களையும் "அற்றகுளத்திலறுநீர்ப்பறவைபோல்" என்னு மான்றோர்வாக்கியத்தையும் இவரறியாது உளறினர் கண்டீர்! கங்கையானது கடலைநிரப்பியது, கடல்சுவறவேல்விட்டது எனறுகூறும் ஆதரவுகளும் இவரதுமதத்தைச் சிதைத்தனவென்க. இவ்வளவிலடங்கிவாழ்த லிவருக்குப்பெருமையாம. நிற்க.

இவர் "நீரும் உப்புங்கலந்திருத்தல் பின்னமாகவா அபின்னமாகவா" என்று தொடங்கி "அபின்னமென ஒருபோதும் சொல்லப்படாது" என்று கூறினர். நீரும் உப்பும் அபின்னமென்று சொன்னவர் யாவர்? சைவசித்தாந்திகள் அவற்றின் சம்பந்தத்தைப் பின்னமென்றே கொண்டிருக்கிறார்கள். சைவர்களொப்பியிருப்பதையே யிவருங் கூறிவிட்டு அவர்களைக்கண்டித்ததாக மனப்பால்குடித்தது அவிவேக மாகாதொழியுமோ? நீரும் உப்பும் பின்னமேயென்பதற்கு இவர்தேடிய ஏனையாதரவுகளின் ஜோலிக்கு யாம் போவது ஆவசியகமோ? எமக்கு விரோதமில்லாதவைகளை யாம் தொட்டுக்கொண்டு வீண்காலக்ஷேபஞ் செய்யகில்லேமென்க. பின்னசம்பந்த முடைய நீருவர்களை யுபமானமாகக் கொண்ட பசுபாசங்களும் பின்னசம்பந்தமுடையனவே யாமென்பது சித்தமென்றுணர்க. "பாசங்கழன்றுற் பசுவுக்கிடம்பதியாம்" பசுவினின்றும் பாசங்கழலுமென்பதற்கே நீரினின்றும் உப்பு நீங்கும் என்னுமுபமான முபகாரமாயதென்க. இனி யிவர் "எது பின்னமாயொருகாலத்திற் பிரிகின்றதோ, அது ஒரு காலத்தில பின்னமாய்க்கூடியே யிருந்திருக்கவேண்டும்" என்று பிரசங்கித்து "மரத்தின்மேலிருக்கும்பறவை பின்னமாகலின், அது மரத்தைவிட்டுப் பிரிந்துபோகின்றது" என்று எடுத்துக்காட்டியதையுஞ் சிறிதுவிசாரித் தொழிப்பாம். நீரையும் உப்பையும் பசுபாசங்களின் பின்னசம்பந்தத்தை விளக்குமுபமானமாக நூல்களெடுத்துக்கூறவும், இவரந்தநீருப்புகளின் பின்னசம்பந்தத்தை விளக்குதற்கு மரம் - மரத்திலிருக்கும்பறவை யென்பவைகளை யெடுத்தாண்டது சுத்தமூடத்தனமாம். உபமேயத்தை உபமானத்தால் விளக்குவது ஆவசியகம். அவ்வுபமானத்தை வேருருபமானத்தால் விளக்குவது ஆவசியகமோ? ஓருபமேயத்தைப் பலவுபமானங்களால் விளக்கலாம். அவவுபமானங்க ளொன்றேடொன்று உதைத்துக்கொள்ளு

மாயின், எடுத்துக்கொண்ட உபமேயத்தைச் சாதித்துக் கொடுக்கமாட்டா. இவரெடுத்துக்கொண்ட நீருப்புகளின் பின்னசம்பந்தமும், மரம் பறவைகளின் பின்னசம்பந்த மும் தம்முளொத்துவாழமாட்டா. எங்ஙனமெனின், நீரு ள்ள ஞான்றே அதனோடு உவருள்ளது. நீரும் உவரும் பிரிபடாது தம்முள் விரவிநிற்பன. நீர்முழுதும் உவர் நிறைந்து விளங்கும். இவற்றோடு மரம் பறவைகளின் சம்பந்தம் பொருந்துமாறு யாங்ஙனம்? மரமுள்ளபோ தே அதனோடு பறவையுள்ளதோ? மரமும் பறவையும் பிரிபடாது தம்முள்விரவி நிற்பனவோ? மரமுழுதும் அதாவது மரத்தினுள்ளும் வெளியும் பறவை நிறைந்து நிற்பதோ? அன்றி, ஒருமரத்தி லொருபறவைதானோ வாழும்? அதிலும் ஒருஜாதி பறவைதானோ வாழும்? இவை நீருவர்களின் சம்பந்தத்தோ டொவ்வாமையால், நீருவர்களின் சம்பந்தத்தோ டொட்டவுரைக்கும் பசுபாசங்களுக்கு இவைகளை நிதரிசனமாக்கியது அவிவேகமே யாம். அன்றி, கடனீரிலிருந்து உப்பு ஒருகாலத்தில் பின்னமாயெடுக்கப்படுகின்றமையால், அது ஒருகாலத் தில் பின்னமாய்க் கூடியேயிருந்திருக்க வேண்டுமென்ப தும் மூடமாம். ஒருகாலத்திற் பின்னமாய்க் கூடியிருந்த லென்றது கடலுண்டானபோதோ, அல்லது உண்டாகிய சிலகாலத்தின் பின்னரோ, அந்தக் கடல் நீரில் முன்னில் லாதவுப்பினைக் கொண்டுபோய்க்கொட்டி ஒருவர் அல் லது பலபேர் கலந்துவைத்தார்களென்பதேயாம். கடலை யுண்டாக்கினவர் கடவுளேயாகையால், அவர் கடனீரை யும் - உப்பையுந் தனித்தனி யுண்டாக்கிப் பின்பொரு காலத்தில் இரண்டையு மொன்று சேர்த்தார் போலும். நூற்றுக்கு எழுபத்துமூன்றுபங்கு நீரும், இருபத்தேழு பங்கு உப்புங் கடலிலிருந்தெடுக்கிறார்களென்று இவர் கூறியபடியே தான் ஆதியில் கடவுளவைகளைச் சேர்த்தி ருக்கவேண்டும் போலும். இவரிவ்வாறு கண்டெழுதியது

எங்க வேதோபநிஷத்திலிருந்தென்றும் புலப்படவில்லை. கடல்நீரி லிவர்காட்டிய கணக்கின்படி உப்பையளந்து கொட்டிக் கலந்துவைத்தவர் வியாவகாரிகசத்தியக் கடவுளேயாகையால், அவர் இவரது பாரமார்த்திகசத்தியக் கடவுள் சந்நிதியில் பொய்யாய்ப்போகத் தட்டில்லை. அவர் பொய்யாய்ப்போகவே, அவர் கடலையுண்டாக்கினதும், கடல்நீரில் உப்பையளந்து சேர்த்ததும் வெறும்பொய்யென்று மூடவுரைகூறிப் பதுங்குவதைக்காட்டிலும் வேறு என்ன சமாதான மிவரெமக்குச் சொல்லப்போகின்றார்? இவரது மதத்தின்றொடக்கம் ஆஸ்திகமும், முடிவு நாஸ்திகமுமாம். நாஸ்திகப்படுகுழியின்வாயை ஆஸ்திகமூடியா லலங்காரஞ்செய்திருப்பதால் இவரையொத்த சாமானியர்கள் அதில்வீழ்ந்துவாழ நேர்ந்ததெனவறிக. சுகமாய் வாழட்டும். நிற்க.

இவர் தனக்கு வரப்போகிறகதியை யறியாமல் தன் எதிரியை "இந்த முழுநாஸ்திகர்" என்று கைகூசாதெழுதியது இவரதவிசார புத்திக்கொத்ததேயாம். பதிபசுபாச பதார்த்தத்திரயங்களில் பாசமாகிய ஜகத்துமாத்திரம் உள்பொருளென்றும், ஏனையிரண்டு மில்பொருள்களென்றுஞ் சொல்லும் உலகாயதனுக்குத் தம்பியாய்ப் பசுவாகிய ஆன்மாமாத்திர முள்பொருளென்றும், ஏனையிரண்டு மில்பொருள்களென்றும் மாயாவாதமதம் பற்றிக் கூறுமிவருக்குப் புத்தியிருந்தால், தன்னை ஆஸ்திகரென்றும், சைவர்களை நாஸ்திகரென்றுஞ் சொல்லாரென்க. மூன்று பொருள்களில் ஒன்றற்கே அஸ்தித்வமொப்பிய உலகாயதனை நாஸ்திகனென்பதுபோலவேயன்றோ அவனைப்போல ஒருபொருளினுக்கே (ஜநநமரண துக்கபந்தத்தில் வருந்தும் பொருளுக்கே) அஸ்தித்வ மொப்பிய மாயாவாதியாகிய இவரையும் நாஸ்திகரென்றிடல் வேண்டும்? உலகாயதன் பாசத்தையேற்று மற்றவைகளுக்கு அஸ்தித்வமொப்பாததுபோல, இந்தப் பூர்வபட்சி பசு

வையேற்று மற்றவைகளுக்கு அஸ்தித்வமொப்பாமை யால் நாஸ்திகசிரோமணியாய்த் தலைமைபெற்றோங்கினு ரென்பதி லோராசங்கையு மின்றென்க. பதிபசுபாசமெ னப்பெயரிய உள்பொருள்கள்மூன்றில் ஒன்றினையும் இல் பொருளென்று கூறாமல் மூன்றுமுள்பொருள்களென்று கூறும் (முழுஆஸ்திக) சைவரிடம் ஆஸ்திகப்பிச்சையே ற்று இந்தப்பூர்வபட்சி க்ஷேமமடையத்தக்க புண்ணியம் இந்தஜந்மத்திற் கிடைக்குமோ, எப்படியோ அறியேம்.

இனி யிவரொருகால் (உள்பொருள் ஒன்றே, மூன் றுபொருள்களில்லை, அதனால் யாம் ஒருபொருளுக்கே அஸ்தித்வமொப்பினேம், ஆகையால் யாமே ஆஸ்திகர் என்று வாதிக்கலாம். இவருடைய தமையனுகிய உல காயதனு மிப்படியே சொல்லுகிறுனுகையால், இவரு டைய வார்த்தைக்குக் கனமில்லையென்றறிக. தமையன்-தம்பிகளாகிய இவ்விருவரில் பெரியவனே புத்திசாலி யாய்த் தோன்றுகிறுன். எங்ஙனமெனின், அவன் ஒரே பொருள் உள்ளது என்று முதல்கூறியதினின்றும் புர ண்டு பேசுகிறதில்லை. ஜகத்தையேயன்றி ஜீவபரங்களை மறந்துங்கூறுன். சின்னவனுக்குச் சின்னபுத்தியே யிருப் பதால், ஒரேபொருளுள்ளது என்று முதல்கூறியதினின் றும் புரண்டு ஜகஜீவபரங்களையும், புண்ணியபாவங்களை யும், சொர்க்க நரகங்களையும் உள்பொருள்களென்று சில சமயங்களில் பிரஸ்தாபித்து மானமழிகிறுன். இவனெ ப்படியோ ஒரேபொருளைச் சாதிப்பவனுகலாம்? அல் லது மூன்றுபொருள்களைச் சாதிப்பவனென்றுதா னிவனை யெப்படிச் சொல்லலாம்? இவனதுவார்த்தை நிலையில் லாத மூடவார்த்தையேயாம். இத்தகைய அஸங்காத்ம வாதத்தைக் கடைப்பிடித்தெழுந்து பூர்வபட்சி மானமழி வது அதிகபரிதாபமென்க. இப்படி யிவரெழுதும் ஒவ் வொன்றும் கல்லின்மேற் போட்ட கலமாயுடைபடுகின் றமையால், இவர் முதலி லெடுத்துக்கொண்ட வியாபகத்

வாதிகளின் விசாரணை இவரது அந்ததமசின்பாலதாக முடிந்து நிஷ்பலமாகியதுணர்க. நிற்க.

இவர் இவரதுசுவடியி னோர்மூலையில் "கடவுள் உள்ளும்புறம்புங் கலந்துநிற்பர்" என்று சொல்வது பிசகென்றும், அப்படிச் சொல்வதனால் அவர் இடையில் இல்லையென்றாகிறதன்றோ வென்றும் தமது வல்லபந்தோன்றப் பிரசங்கித்திருக்கின்றார். சுருதி "అన్తర్బహిశ్చతత్సర్వం వ్యాప్య నారాయణస్థితః" என்று கூறியதன்பொருளென்னை? நாராயணர் உள்ளும்வெளியுங் கலந்திருக்கின்றாரென்று வேதங் கூறியது பிசகாயின், இவரதுமதம் என்னாவது? சுருதி இப்படி யிருக்குமென்று இவரறியார். அதட்டியாவை அறிஞரில்லாவிடின் (கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் விவிலிய நூலை அடிக்கடி மாற்றியெழுதுவதுபோல) இவரும் சுருதியைத் தமதிஷ்டம்போல மாற்றியெழுதவுந் துணிவார் போலும். வேதநிந்தகராய் வெளிப்பட்ட இவரது அவலப் பிரசங்கத்தை ஸாதுக்கள் தியஜிப்பரென்க. அன்றியுமிவர் எள்ளிலெண்ணெய்போற் கடவுளெங்கும் நிறைந்திருக்கின்றாரெனபதையுந் தமதூத்தைவாய் திறந்து நிந்திக்கின்றார். "తిలేషుతైలందధినీవసర్పి" என்றும் "సర్వవ్యాపినమాత్మానం క్షీరేసర్పిరివార్పితం" என்றும் சுருதிகூறியதுணராமல் துஷ்டத்தனஞ் செய்யும் பசுப்பிராய ரிவரென்றெதுக்கு வதைக்காட்டிலும் விவேகிகள் வேறொன்றுஞ் செய்யாரென்க. எள்ளிலெண்ணெய்போலும், தயிரில்நெய்போலும், பாலில்நெய்போலும் பரமன் விளங்குகின்றானென்று ஒவ்வொருகாரணம்பற்றி வேதமுரைக்கும் போதமுணர்ந்து குணப்படாமல் யானைகொழுத்து அடையுங் கதியை இவரடைந்தால் நாமென்ன செய்யலாம்? வேதபாகியரென்று விலக்குவதே விவேகமாம். நிற்க.

மேலே யாமுதகரித்த சுருதிகளில் "సర్వవ్యాపినమాత్మానం" என்னும் வாக்கியம் கடவுளென்கிற ஸ்தானத்தில்

ஆன்மா என்று பிரஸ்தாபித்தது. இதனால் கடவுள் ஆன்மா என்னுஞ் சொற்கள் ஒரேபொருளை விளக்கினவென்று ஏற்படுகின்றது. இனி இது கொண்டு கடவுளென்பதற்குப்பதிலாக ஆன்மா என்னுஞ் சொல்லையே யாண்டும் வழங்கலாமெனின், அது கூடாது. ஏனெனின், நாம் ஆன்மாவி னருளைப் பெறவேண்டுமென்று ஒருவருஞ் சொல்லார். என் சொல்லாரெனின், கூறுதும். உடலையியக்குவது உயிர். உயிரையியக்குவது கடவுள். இயக்கும் பொருளுக்கு ஆன்மா என்றுபெயர். உடலையியக்குகையால் உயிரை ஆன்மா என்றும், உயிரை யியக்குகையால் கடவுளை ஆன்மா என்றும் வேதாதிகள்கூறும். உயிருக்கும் கடவுளுக்கும் ஆன்மா என்னும்பெயர் வழங்கிவரினும் உயிராகிய ஆன்மாவினும் கடவுளாகிய ஆன்மாவினது விசிட்டம்போதரக் கடவுளைப் பரமான்மாவென்று சர்வகலைகளுஞ் சாற்றும். ஆன்மா-பரமான்மா என்றும் அல்லது ஜீவான்மா-பரமான்மா என்றும் வேதவித்யாபாரங்கசிலர் விளம்புமருமை புன்மக்களறியாரென்க. கடவுளுக்குப் பரமான்மா என்னும்பெயர் சிறந்தமையால் அவரை ஆன்மா என்று சாதாரணமாய்க்கூறுர் மேன்மக்களென்க. பரமான்மா நம்மைரக்ஷிப்பார் என்பதேயன்றி ஆன்மா நம்மைரக்ஷிக்கட்டும் என்பது மரபறிந்தார்க்குடம்பாடாகாதென்க. ஆன்மாவையே கடவுள் என்றுகொண்டால் பரமான்மாவை எதுவாகக்கொள்வது? ஆன்மா அருளைப்பெறுவதும், பரமான்மா அருளைப்புரிவதுமாகியதன்மைகளை யுடையனவாம். ஆன்மாவே கடவுளானால், அது யாருக்கு அருள்புரியத்தக்கது? ஆன்மாவாகியதனக்குக் கடவுளாகியதான் அருள்புரிந்திடும்போலும். இது தன்னுடையதோளில் தானேயேறி விளையாடியதோ டொக்குமென்க. "தன்னிற்றன்னைத் தானேகாணல், கண்ணிற்கண்ணைக் காணவும்படுமே" என்று கழித்தனரிதனைச் சைவத்தலைவரென்க. அன்றியும், சுருதி "ఆత్మానంపరమాత్మానం అంతరాత్మానమేవచ।

ஜ்ஞாத்வாத்ரிவிதமாத்மாநம் பரமாத்மாநமாச்ரயேத்॥"" என்றுகூறி "பர மாத்மாமஹேச்வரః" என்றுமுடிவுகூறியது. இதில் ஆத்மாவும் அந்தராத்மாவும் அநாசிரயபதார்த்தங்களென்று வர்ஜிக் கப்பட்டன. இங்ஙனமாக, ஆன்மாவே பரவஸ்துவாயிடுதல் எங்ஙனே சிறக்கும்? அன்றி, ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் ஒன்றாயிடுதலும் யாங்ஙனே நிலைக்கும்? இவ்வாறு பகுத் துணருமறிவிழந்த பூர்வபட்சியார் "ஆன்மாவைத்தவிரப் பிரமமில்லையென்பதிற் குற்றமென்ன" என்றும், "அஸ் தத்தைத்தவிரக் கையில்லையென்றால் அதுகுற்றமா" என் றும், "ஆன்மா என்கிறசொல் பிரமத்துக்குப் பரியாயநாம மென விவரறியாது போனால் அத்வைதிகளுக் காகவேண் டுவதென்ன" என்றும் தமதாபாசத்தைச் சோனைமாரியா கப் பொழிந்தார். பிரமத்துக்கு மாத்திரமே ஆன்மா என் னும்பேர் சிறவாமல் ஜீவனுக்கும் அது சிறந்தமையால் இவரது முதல்வாக்கியம் முதலறுந்தழிந்தது. அஸ்தம்-கைபோலாகாமல் சிவஜீவர்கள் சூத்ரதாரி-பதுமைபோல விஜாதியான இருபொருள்களாகத் துணியப்பட்டமையால் இவரது இரண்டாவது வாக்கியம் இடிப்பொடிந்து வீழ்ந் தது. ஆன்மா என்கிறசொல் ஜீவனுக்குப்பரியாயமும், பர மான்மா என்கிறசொல் பிரமத்துக்குப் பரியாயமுமாயி டுதல் சித்தமாயினமையால் இவரது மூன்றாவது வாக்கிய மும் முகங்கவிழ்ந்து போயிற்று. ஆன்மா என்கிற சொல் கடவுள் என்று பொருள்படுவதாகச் சிலவசனங்களை இவ ரெழுதிக்காட்டி யிருக்கின்றார். அவ்வான்மா பரமான்மா வேயாம். அது ஜீவான்மபரமாகாதென்க. இடத்துக்குத் தக்கவாறன்றோ பொருள்கொள்ள வேண்டும்? "யாகோப யோகமானபசுவை யூபத்திற் கட்டினான்" என்று பிரஸ்தா பமுண்டாகுகையில் அதனை ஆடு என்பதேயன்றிக் கழு தையென்று கோடலமையாது. ஆன்மா உலகில் நிறை ந்து எல்லாவற்றையும் இயக்குகின்றது என்கையில் அது ஜீவான்மா என்றிடல் கூடாது. பரமான்மா என்றிடலே

தகுதியாம். அன்றியும், இரண்டான்மாவுமொன்றென்றிடலும் அஸங்கதமாம். ஆடும் கழுதையும் பசு என்னும் பெயர்பெற்றதுகொண்டே இரண்டும் ஒன்ருயிடுதல் ஸம்பாவிதமோ? இவ்வாறு பகுத்துணர்வாரவைக்கண்ணே பூர்வபட்சி யெழுதிக்காட்டிய வசனங்கள் அவரது பட்சத்துக்கு அநுபயோகமாயினவென்று தீர்மானம்பெறுதலே சித்தமென்றுணர்க. அன்றி, வேருெருசமாதானமும் ஈண்டுக் கூறுகின்ருேம்.

வேதமானது "అన్నం బ్రహ్మేతివ్యజానాత్" என்றும் "నారాయణఃపరబ్రహ్మ" என்றுங் கூறுகின்றது. இப்படியே ஜீவன் அல்லது ஆன்மா பிரஹ்மமென்று கூறுதலுமாம். ஆன்மாவினிடத்திற் பிரஹ்மத்வாரோபணமே ஆண்டமைவுடைத்து. அன்னமுதலிய பொருள்களிடத்தும் நாராயணரிடத்துமே உபசாரவழக்கு நிலைபெறுமாயின், கேவலம் மலபத்தஜந்துவாகிய ஆன்மாவினிடத்தில் பிரஹ்மத்வஸமர்த்தநம் உபசாரமென்றிடற்கு ஐயமுளதேயோ? வேதமானது ஒருபொருளைக் காரணவஸ்துவாகக் கூறும். அதனையப்படியே நிறுத்தாது பின்னர்ப் பூர்வபட்சப்படுத்தி வேருெருவஸ்துவைக் காரணப்பொருளென்று கூறுவதுண்டு. அதனையும் முற்படிப்பூர்வபட்சப்படுத்தி வேருெருபொருளைக் காரணவஸ்துவென்று கூறுவதுண்டு. இப்படியேயொன்றன்மேலொன்று காரணவஸ்துவென்று வந்துகொண்டிருக்கும். பூர்வபட்சமாகாமல் நிலைத்தசித்தாந்தவஸ்து சிவபரஞ்சுடரொன்றேயாம். வேதத்தின் இவ்வுண்மை போதரவே "பூதங்களல்லபொறியல்லவேறுபுலனல்லவுள்ளமதியின்-பேதங்களல்லவிவையன்றிநின்ற பிறிதல்லவென்று பெருநூல் - வேதங்கிடந்து தடுமாறும் வஞ்சவெளியென்பகூடன்மறுகிற் - பாதங்களேவவளையிந்தனுதிபகர்வாரையாயுமவரே" என்று விரித்தனர் சைவப்பெரியோரென்க. இதில் "பிறிதல்ல" என்றதே ஆன்மாவை நிஷேதித்தபடியாம். இதிற்ருனே இந்திரவாதி - சந்திர

வாதி-சூரியவாதி-ஹிரண்யகர்ப்பவாதி-வாசுதேவபரமாத்மவாதி முதலினோரது மதங்களடங்கும். இந்தமதவாதிகள் ஆன்மாவாகிய தன்னையும், பிறவான்மாக்களாகிய இந்திராதிகளையும் பிரஹ்மமென்று பிரமித்துவாதிடலால் இன்னோர் யாவரையும் பசுக்கள்பரமென்று கொண்டவராகக் கழித்தபடியாம். மேலேதொடங்கிய "பூதங்களல்ல" என்றதுமுதல் "மதியின்பேதங்களல்ல" என்றதுவரையில் பூதவாதிமுதல் அந்தக்கரணவாதியீறாகப் பாசகாரியங்களைப் பரமென்றுகூறியவர்களை நிஷேதித்தபடியாம். இந்தவாதிகள் கொண்டபொருள்கள் ஜடமாகையால், இவற்றில் வேறுபிரித்துக்காட்டவேண்டிச் சித்தாகிய ஆன்மாவைக்கூறும் வாதிமதத்தை "இவையன்றிநின்றபிறிது" என்று விளக்கியபடியாம். இப்படி விசாரிப்பவரதுசந்நிதியில் ஆன்மபரமான சுருதிகள் பூர்வபட்சமாயடங்குதலே சால்புடைத்தாமாறறிக. இப்படியிவர் தொடுக்கும் ஒவ்வொருவாதமும் சூரியன்முன்னர் மின்மினிப்போலடங்குதலால், இவரது துர்வாதத்தில் அறிவுடையோர் மயங்காரென்க.

ஸதஸத்விசாரம்.

இனி, இவர் சத்து-அசத்து-சதசத்துக்களின் றன்மையை விசாரித்தபகுதியைச் சிறிது ஆராய்வாம். இவர் ஜீவன் எப்படி அநாதிநித்தியம் என்று ஆசங்கையெழுப்பி, சத்தாய் அநாதிநித்தியமா? அசத்தாய் அநாதிநித்தியமா? சதசத்தாய் அநாதிநித்தியமா? என்று தமதறிவினகலத்தை விரித்து, அதற்குமேல் மூன்றுவிதமும் பிழைபடுவனவாகச் சில நியாயங்காட்டினார். இப்படி முடித்தவர் "இவ்வளவவலக்ஷணமுள்ள மதத்திற் புத்தியின்றிப் பிரவேசித்தும், வாயுங்கையுமாத்திரம் வெகுநீட்சியா யிருக்கின்றன" எனறுதூஷித்துத் தமதடக்கத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டனர். இவர் சத்து-அசத்து-சதசத்து என்னுஞ்

சொற்களை யங்கீகரித்தேயன்றோ எம்மைக் கடாயினர்? அம்மூன்று சொற்களுக்கும் உண்மையானபொருளிவ ரறிந்திருந்தால் "அசத்தென்பது இல்லையென்று பொருள் படும்" எனவும் "சதசத்தோ அது உண்மையில் அசத்தேயாகும்" எனவும்பிதற்ற இடமிராது. அசத்தும் சதசத்தும் ஒருபொருளிலேயே நின்று பயன்செய்வனவாயின், அசத்தென்னுஞ் சொல்லொன்றே போதும். சதசத்தென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பிரயோசனமில்லையாம். அசத்து-சதசத்து என்னுஞ் சொற்கள் தாமரை - கமலம் என்பனபோலப் பரியாயச் சொற்களாயிடின், இவரது பிரசங்கம் ஒருவாறு தலைதூக்கும். அவைகளை இவர் பரியாயமாகக் கொண்டிருந்தால் "அசத்தா - சதசத்தா" என்று அச்சொற்களை வேறுபடுத்திக் கடாவுதல்செய்யாரென்க. சொற்பாகுபாடுணரமாட்டாத இவ்வந்தகர் அவற்றின் பொருட்டிறமுணர்தலும், அதற்குமேல் அவற்றை மறுத்திடலும் விந்தையாகாது வேறியாதாம்? அன்றியும், இவர் சத்து உள்பொருள், அசத்து இல்பொருள், சதசத்து உள்ளதுமில்லதுமாகிய பொருள் என்று பொருள்கொண்டு தடுமாறியே சதசத்து உண்மையில் அசத்தேயாமென்று பிதற்றி யோய்ந்தார். இலதாகிய பொருளும், உளதுமிலதுமாகிய பொருளு முண்டென்பாரது அவிவேகத்தைச் சுட்டெரிக்க எம்மால்முடியாதென்க. இந்தச்சொற்களின் பாகுபாடினைத்தெனச் சைவசித்தாந்தமுறைப்படிப் பின்னே கூறுதும். நிற்க.

ஈண்டிவர் தொடுத்த (ஆன்மா சத்தானநித்தியமா? அசத்தானநித்தியமா? சதசத்தான நித்தியமா?) என்னும் வாதத்தை முதல் விசாரித்தொழிப்பாம். சத்தான நித்தியம்-அசத்தான நித்தியம்-சதசத்தான நித்தியம் என்னும் மூவித நித்தியங்களையும் ஆன்மாவுக்கொப்பிய சைவநூற்கள் யாவை? இவ்வாறு சைவநூல்கள் கூறுமாயினன்றோ இவர் சைவநலத்தைத் தூஷிக்கமுந்தலாம்? ஆன்மா

நித்தியம் என்றபிறகு அதனைச் சத்தென்பதொழிய (இவர் கொண்ட பொருள்களையேற்று) அசத்து-சதசத்து என்று எந்தமூடனுஞ் சொல்லத் துணியானென்க. நித்தம் என்பதும் சத்து என்பதும் ஒருபொருளிலேயே பரிவஸானத்தையடைவ திவரறியாமலே மருண்டுவாய்திறந்து அவலக்ஷணபிரசினைகளைச் செய்தாரென்க. இவர்செய்த அசாஸ்திரீய பிரசினைகளை இவரது பிரமத்தின்மேலேற்றிக் காட்டினல், அப்போது இவரது மந்தபுத்தியில் தமதுமதியீனம் நன்குபுலப்படும். இவர் பிரமம் சத்தென்றுகூறுகையில், இவரை யொருநிர்மூடன் அந்தப்பிரமம் நித்தியமானசத்தா? அநித்தியமானசத்தா? நித்தியாநித்தியமானசத்தா? என்று கேட்டதாகக்கொள்வோம். அவனுக்கும், அவனது மூத்ததமையனுகிய இவருக்கும் பேதமென்னையோ? இப்படி வெறுஞ்சொற்களைத் தொடர்ப்படுத்தித் தெரியாதவரையெல்லாம் ஏனே இடர்ப்படுத்தவேண்டும்? பதி - பசு - பாசம் என்னும் இம்மூன்றுந் தனித்தனி யுள்பொருள்களேயாகையால், இந்த மும்முதல்களும் சத்துப்பொருள்களேயாம். மூன்றுஞ் சத்துப்பொருளாகுகையில், சிவத்தைச் சத்தென்றும், பாசத்தை அசத்தென்றும், சீவனைச் சதசத்தென்றுஞ் சைவநூல்கள் கூறுமாறென்னையெனின், அதனை விளக்குதும். சத்து, உள்பொருள். இது சிவம். இது தன்மைமாறுதிருப்பது. எனவே ஒருவிகாரத்தையு மெய்தாமலிருப்பது. அசத்து, சத்துப்போன்றதல்லாம லிருப்பது. இது பாசம். இது தன்மை மாறிக்கொண்டிருப்பது. எனவே விகாரத்தை யடைந்துகொண்டே யிருப்பது. இதுவிகாரித்துவருதலே தநுகரண புவனபோகங்களாம். சத்து-அசத்து என்பன பிராமணன் - அப்பிராமணன் என்பவைபோன்றனவாம். பிராமணன் பிராமணத்தன்மை மாறுதவன். அப்பிராமணன் பிராமணத்தன்மை மாறினவன். இப்படியே சத்தசத்துக்களையும் அறிந்திடுவர் மேலோ

றென்க. அப்பிராமணன் என்றவிடத்துப் பிராமணத்து வம் விட்டொழியாதிருப்பது சத்தியமாயினவாறுபோல, அசத்தென்றவிடத்துச் சத்துத்தன்மை விட்டொழியாதிருப்பது சத்தியமாயினவாறறிக. அப்பிராமணன் என்றவிடத்தில் பிராமணனது அபாவமென்று பொருள்பட்டு ஆளில்லாமை சிறக்குமாயின், அசத்தென்றவிடத்தில் சத்தினது அபாவமென்று பொருள்பட்டு ஒருபொருளு மில்லாமை சிறந்திடுமென்க. இவ்வுண்மை தேராது சத்து உள்பொருள், அசத்து இல்பொருள் அல்லது சூனியப்பொருள் என்று பிரசங்கிப்பாரது மதம் அசத்தின் பாற்பட்டதெனலே அமைவுடைத்து. இனிச் சதசத்து - சத்தைப்போல் தன்மைமாறுமலும், அசத்தைப்போல் தன்மை மாறிக்கொண்டும் இருப்பது. இது ஜீவன் அல்லது ஆன்மா என்றுசொல்லப்படும். இந்தச்சீவன் சத்தையும் அசத்தையுஞ் சார்ந்து சத்தைச்சார்ந்தபோது சத்தாயும், அசத்தைச் சார்ந்தபோது அசத்தாயும் விளங்குகின்றுகையால், இவனைச் சதசத்தென்று கூறியது அமைதியாம். அசத்தாகிய பாசத்தைச் சார்ந்து அவ்வசத்து விகாரப்படும்போது, அவ்விகாரங்களாகிய புல் - பூடு - புழு - மரமுதலிய தொடக்கிற்பட்டு உழன்றுகொண்டு "புல்லாகிப்பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகி" பிறவுமாகிப் பிறந்து அவ்வசத்தினது விகாரத்தைத் தானும்மருவலால் ஆன்மாவினது பந்தநிலையைநோக்கி அதனை அசத்தென்றபடியாம். இவ்வான்மாத்தானே பந்தநிவர்த்தியிற் சிவத்தினது திருவடியைச்சாரும்போது, அச்சிவம் ஒருவிகாரத்தையும் மருவாமல் இன்பவடிவாயமர்ந்திருத்தல் போலத் திருவடிப்பேறு கைகூடி யொருவிகாரத்தையும் மருவாமையாகிய (பிறந்திறந்துழலாமையாகிய) முத்தி நிலையை நோக்கி அதனைச் சத்தென்றபடியாம். இதனுல் ஆன்மாவைச் சதசத்தென்றவுண்மை யினைத்தென்று வெளிப்பட்டது. இவ்வாறுதெளிந்தாரவைக்கண்ணே, சத்து உள்

பொருள், அசத்து இல்பொருள், சதசத்து உள்ளதுமில்லதுமாகியபொருள் என்று பூர்வபட்சி செய்துகொண்ட வியாக்யானம் துச்சமாயொதுங்குமென்க. இவரது அபசித்தாந்தம் நிலைபெறுவதாயின், சத்து என்னும் ஒருசொல்லேயன்றி, அசத்து-சதசத்து என்னுஞ்சொற்கள் சசவிஷாணம் என்னுஞ் சொல்லோடினப்பட்டுப் பொருளிலாத புன்சொற்களாயழிவது மரபாமென்றுணர்க. அன்றியும், எஞ்சிநின்ற சத்து என்னுஞ்சொல்லை யுச்சரித்தற்காளில்லாமையும், அதனால் அச்சத்து என்னுஞ் சொல்லும் பயன்படாமையெய்தி யழியுந்தமையும் பெறப்படுதலால், அச்சொற்குப் பொருளாகியசிவமும் இல்பொருளாகிப் பரமநாஸ்திகப் பாஷண்டஞானமே தலைதூக்குமென்றறிக. நிற்க.

இவர்காட்டிய மூவிதநித்தியங்களில், அசத்தானநித்தியம், சதசத்தானநித்தியம் என்பவைகளின் விபரீதப்பொருள்களை இதுகாறும் விலக்கிச் சத்தானநித்தியத்தை விடுத்திருந்தோமாகையால், அதனையும் ஈண்டெடுத்து விசாரித்து முடிவுகூறுவாமென்க. இவர் கொண்டபொருளில் அசத்தானநித்தியம் என்று ஆன்மாவைச் சைவசித்தாந்திகள் கூறுமையை யாம்விதந்ததுநிற்க, வேறு சித்தாந்திகளாவது "எமது ஆன்மா சத்தானநித்தியம்-அசத்தானநித்தியம் - சதசத்தானநித்தியம்" என்று தனித்தனிக்கூறிச் சாதிப்பதுண்டாயினன்றோ இவரவைகளை மறுத்துச்செய்த துஷ்டப்பிரசங்கத்துக்கு ஒரு கௌரவமுண்டாகலாம்? ஒருவர்சித்தாந்தத்தையுந் தாக்கவலியற்ற மூடபிரசினைகள்செய்து வீண்சொற்களைநிரப்பி, அவைகளை மறுப்பதாகப் பயனில்லாத துடுக்குவார்த்தைகளைப் பரப்பி இவர்செய்த ஜாலவித்தை இவரினத்தவர்க்கே பயன்பட்டு க்ஷேமமுண்டுபண்ணட்டும். இனியிவர் சத்தானநித்தியமா ஆன்மா? என்றுகடாவி மறுத்தபகுதியையும் வெட்டிச்சாய்த்து ஸாதுக்கள் சந்தோஷிக்கச்செய்

வாமென்க. ஜீவனை "சத்தாய் நித்தியமென்பாராயின், அநாதிசத்தாகியசிவன் பரிபூரணராகலின், அந்தப்பரிபூரணத்தில் மற்றொரு சத்துப்பொருளிருத்தல் கூடாது" என்று தருக்கியதே இவரது ஆசங்கையாம். இவர் சத்து-நித்தியமென்றுகொண்ட (சிவன் என்னும்) பொருள் பரிபூரணமாயிருத்தலே ஜீவனது சத்திய நித்தியத்வத்தை விரோதிக்கின்றது என்பது இவரதுமதம். இனிப் பரிபூரணம் என்பது நிறைவு என்று பொருள்படும். இதனால் சிவம் தானேயெல்லாமாய் நிறைந்திருப்ப தெனவும், அதில் இன்னுமொருபொரு ளிருத்தற்கிடமில்லையெனவும், அப்படியிருப்பதாயின், சிவமில்லாதவிடத்தில் அது இருக்கவேண்டுமெனவும், இரண்டு பொருள்களில் ஒன்றிருந்த விடத்தி லொன்றிருக்கமாட்டாதெனவும், ஆகையால் ஜீவன் சத்தானநித்தியமென்றல் கூடாதெனவும் பூர்வபட்சிமதம் வியக்தமாகின்றது. இதிலுள்ள வாபாசத்தை இனி விரிப்பாம். இவர் சிவம் சத்து-நித்தியமென்று கூறியவுரையில் எமக்காக்ஷேபமில்லை. பின்னர் பரிபூரணமென்று கூறியது இவர்மதத்தைவெட்டிக் கிழேபுதைக்கத் தேடிக் கொண்டதொடுகருவி (மண்வெட்டி) யாயதென்க, எங்ஙமெனின், பரிபூரணமென்றபோது அதில், சிவம்-ஜீவன்-பாசம் என்னும் மூன்றுமடங்கின. இவற்றுள் சிவம் நிற்க, ஜீவன் எண்ணிறந்தன. பாசம் திரிவிதம். அன்றியும், தநுகரணபுவனபோக காரியரூபங்களு மவையாம். இவையெல்லாஞ் சேர்ந்தே சிவபரிபூரணமென்ப திவரதுமதம். சிவனே இப்படியெல்லா மாயினரென்ப திதன்முடிவு. இவ்வாறு கூறும் அபசித்தாந்தியை நோக்கி நிர்மலசித்தாகிய சிவம் மலினசித்தாகிய ஜீவனாதலும், கேவலம் ஜடமாகிய உலகமாதலும் யாங்ஙனமென்று கடாயினர்க்கு இவர் இரண்டுவித சமாதானங்கூறி யிருக்கின்றார். அவற்றுள் விஜாதியான இரண்டுபொருள்கள் ஒன்றிலொன்று பிறக்குமென்பதொன்றும், "பிரமம் எல்லாமாய் விரிந்த

தென்னின் பொருளாய் விரிந்ததென்பது அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தமன்று. கயிறுஅரவாயிற்று. கானல் நீராயிற்று. இந்திரஜாலசத்தி பலபொருளாயிற்று. மனம் சொப்பனவுலகாயிற்று என்பதில் கயிறு முதலியன அரவுமுதலியவாதல் தோற்றமேயன்றிப் பொருளல்ல. இதுதான் அத்வைதிகளுடையசித்தாந்தம்" என்று செருக்குமீதூரத் தருக்கிய தொன்றுமாம். இந்தச்சமாதானங்களில் முதற்சமாதானத்தை மொட்டையடித்துக் கரும்புள்ளி-செம்புள்ளிகுத்தி முன்னமேதானே விநோதக்காட்சி மந்திரத்தில் வேடிக்கைபார்க்க வைத்துவிட்டோம். ஈங்கு இனி அவரது இரண்டாவது சமாதானத்துக்குஞ் செய்வன திருந்தச்செய்து ஒழுங்குசெய்வாமென்க.

இவர் பிரமம்பரிபூரணம் என்பதற்கு அதுபொருளாய் விரிந்ததின்றெனவும், தோற்றமாத்திரமாய் விளங்குகின்றது எனவும் பொருள் கொண்டதாகத் தெரிகின்றது. விஜாதியான பொருள்கள் ஒன்றிலொன்று பிறக்குமென்று இவர் முதற்கூறியசமாதானத்தில் பரிபூரணம் பொருளாகவேவிரிந்தது என்றேற்படுகின்றது. இவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று உதைத்துத்தள்ளுகிறதோடு, முந்தியதை யாம் முகங்கவிழச்செய்தது யாவருமறிவார்கள். இந்த இரண்டாவது சமாதானத்தில் பரிபூரணம் தோற்றமென்று இவர் கூறியதும் அசங்கதமேயாம். யாங்ஙனமெனின், இவர் தோற்ற ஸமாதானங்கூறியது எப்போது? நிர்மலசேதனமாகிய பிரமம் மலினசேதனமாகிய ஜீவனாகவும், ஜடப்பிரபஞ்சமாகவும் விரிந்தவாறு யாங்ஙனமென்று யாம் கடாவியபோதேயன்றோ? பிரமம் பொருளாய் (விஜாதிப்பொருள்களாய்) விரிந்ததென்பதிலுண்டாகிய தோஷமே வேறாந்தோற்றத்திலும் சம்பவித்திருப்பதை இவருக்கிப்போது காட்டுகிறோம். பிரமம் நிர்மலமான ஒருதன்மையுடையது. அதில் அதற்குவிஜாதியான மலினசேதனத்தோற்றமும், ஜடப்பிரபஞ்சத்தோற்றமு முண்டாமாறியாங்ஙனம்? பிர

மத்தினிடத்தில் யாருக்கு இவ்விதத்தோற்ற முண்டாகி யது என்பதற்கு இவரதுமதத்தில் சமாதானங் கிடைப்ப தரிதாய்விட்டது. நிற்க. கயிறு அரவாய் விரிந்தது என வும், அது பொருளாக விரியாமல் தோற்றமாத்திரமாய் விரிந்தது எனவும், இவரே விரித்துக்காட்டினரன்ரே? கயிறு எப்படி யிருந்ததோ, அப்படியேயன்ரே அரவின் ரேற்றத்தையும் நாம் காண்கிரேம்? கயிற்றில் அரவின் ரேற்றமன்றிக் குதிரையின்ரேற்றம்-மயிலின்ரேற்ற முத லியவைகளை யாராவது காண்பதுண்டா? இங்ஙனமாக, பிர மத்தினிடத்தில் ஒருவிதமானதோற்றத்தைப் பிரசங்கிப்ப தன்றி இருவிதமான (விஜாதியான) தோற்றத்தை இந்தப் பூர்வபட்சியார் பிரசங்கித்தவாறென்னை? கயிறு நீளமாயி ருந்தால் பாம்பு நீளமாகத்தோன்றும். கயிறு சுருட்டிக் கொண்டிருந்தால் பாம்பு சுருட்டிக் கொண்டிருந்தவாறு தோன்றும். கயிறுவெள்ளையாயிருந்தால் அது வெள்ளைப் பாம்பாகத்தோன்றும். கயிறு கறுப்பாயிருந்தால் அது கறுத்தபாம்பாகத்தோன்றும். கட்டையினிடத்திற் கள் வன் தோன்றுவன். கட்டையினிடத்திற் பாம்புதோன்று மா? கயிற்றினிடத்திற் பாம்புதோன்றியவாறு அதனிடத் திற் கள்வன்தோன்றுவனு? எது எப்படியிருக்கிறதோ அத னிடத்தில் அப்படியேதோற்றமுண்டாயிடுதல் அநுபவ மாகவும், இதற்கு விரோதமாக நிர்விகாரமாகிய பிரமத் தினிடத்தில் விகாரவடிவங்களாகிய சிற்சடப்பிரபஞ்சந் தோற்றமாகக் காணப்படுகின்றது என்னும் அஸங்காத்ம வாதம் எங்ஙனேமணம்பெறும்? அன்றியுங் கயிறுகுட்டை யாயின் சிறியபாம்பும், நெட்டையாயின் பெரியபாம்புந் தோற்றமாம். கயிறு எவ்வளவுபரிமாணமோ அந்த அள வுக்கதிகமாகப் பாம்பின்ரேற்றமுண்டாகாது. இந்த வுபமானத்தால் பிரமத்தில் தோற்றமாத்திரமாய் விளங் கும் சிற்சடப்பிரபஞ்சம் பிரமத்தின் பரிமாணத்தளவாயே விளங்காநிற்கும். இதனுல், பிரமம் எவ்வளவு பெரிசு

என்று கேட்பார்க்கு உலகம் எவ்வளவுபெரிசோ அவ்வளவுபெரிசென்று விடைபகர்வதே இவரது தலையெழுத்தாய்முடிந்தது. பிரமம் எப்படியிருக்குமென்று கேட்பார்க்குப் பிரபஞ்சம் எப்படி நாநாத்வமாகிய விகாரமாயிருக்கின்றதோ அப்படியிருக்கு மென்றேயன்றோ இனியிவர் விடையிறுத்தல்வேண்டும்? இவ்வநுபவத்தால் உலகத்துக்குப் பெரிசாகாமல் (அதீதப்படாமல்) இவ்வளவென்று அளந்தறியத்தக்கநிலையிற் கண்டப்பட்டு விகாரமாய் விளங்கும் பிரமத்தை அகண்டம்-பரிபூரணம்-நிர்விகாரம் என்று இவர்பிதற்றியதை எந்தவித்வான்களொப்புவார்கள்? பிரமத்தைப்போலவே உலகமும், உலகத்தைப்போலவே பிரமமும் ஒரேயளவினவாய் விளங்குதலிவரது ரஜ்ஜுஸர்ப்ப திருஷ்டாந்தத்தாலறிந்த விவேகிகளது ஸதஸில் இந்தப்புத்திமான் பிரமம் அகண்டம், பிரபஞ்சம் கண்டம் என்றுசொல்லித் தப்பித்துக்கொள்ளும்விதம் யாதோ அறியேம். இவரது விவர்த்தவாதம் இவரைத்தெருவிலே தியங்கவிட்டு அநர்த்தவாதமாய் முடிந்தது இவரது அதிர்ஷ்டமேயாம். இதுகாறுங் கூறிய நியாயங்களால், பிரமம் வாஸ்தவமாக உலகமாய் விரிந்ததென்னும் பரிணாமவாதமும், பிரமம் தோற்றமாக உலகாய்விரிந்ததென்னும் விவர்த்தவாதமும் பிரமத்தையல்லற்படுத்தி அசுத்தமும், விகாரமும், கண்டமுமாக்கி அதனதுபரிபூரணத்தைப் பருந்துக்கிரையாக்கிவிட்டவாய்மை வெளிப்பட்டவாறறிக. இவரது பரிபூரணம் வெறுந்தோற்றமும், தோற்றம் பொய்யுமாமென்று இவரேபிரசங்கித்தார். இதனால் பரிபூரணம் பொய்யென்பது இவரதுமதமாகின்றது. இங்ஙனமாக, "அநாதிசத்தாகியசிவன் பரிபூரணராகலின்" என்று இவர் பரிபூரணத்தைக் கௌரவித்தது என்னமதி? பரிபூரணம் மெய்யாயிருக்கும்பட்சத்தில், இவர்மதப்படிப் பிரமமிருந்தவிடத்தில் மற்றொரு சத்துப்பொருளிருத்தல்கூடாது பொய்யான பரிபூரணபிரமத்துடன் (பரிபூரணமல்லாத

பிரமத்துடன்) மற்றொரு சத்துப்பொருளிருத்தல் ஏன் கூடாது? இவர் தோற்றத்தையேயன்றோ பரிபூரணமென்றனர்? தோற்றத்திற்கு அதிஷ்டானமாகிய பிரமத்தை (அதிற்றோற்றமுண்டாகாதபோது) பரிபூரண மென்றனரா? இல்லையே; இல்லாதபோது அத்துடன் சத்தான நித்தியஜீவனிருப்பை அங்கிகரிக்கமாட்டேனென்றது இவரது அகந்தையின் பயனேயாம். அன்றியும், இவர்தோற்றமாகிய பரிபூரணத்தில் மற்றொரு சத்துப்பொருளிருத்தல் கூடாதென்றது நிற்க. தோற்றத்தைக் காண்பதற்கு ஆளேற்படாதபோது அத்தோற்றப்பரிபூரணம் பிரமத்திலுண்டாயதென்பது யாங்ஙனம்? உண்டாகாத பரிபூரணத்தில் மற்றொரு சத்துப்பொருளிருத்தல் கூடாதென்றது யாங்ஙனம்? இவரது அபசித்தாந்தத்தை யாமங்கீகரித்திடினும், ஆன்மாவை அல்லது ஜீவனை நித்தியமென்றிடற் கோராசங்கையுமெழ இடமில்லாமற் போயினமையால், இவரது அகந்தைக்கே வியசனப்படுகின்றனர் ஸாதுக்களென்க. அன்றியும், இவர் பிரமம் உலகமாகியபொருளாய் விரிந்ததென்னும் வாதத்தைப் பரிணாமமென்று கண்டுகழித்தாரன்றோ? அப்பிரமம் தோற்றமாய்விரிந்த விவர்த்தவாதமே தனதுசொந்தமென்று இப்போது தருக்கியதற்குமாறாக இந்தவிவர்த்தத்தை முன்னரோரிடத்தல் தோற்றப்பரிணாமமென்று சொல்லித்தொலைத்தார். தோற்றத்தைப் பரிணாமமென்று இவர் கண்டுகூறியதற்கு ஆதரவுகாட்டல் வேண்டும். இப்படியே தோற்றத்தைப் பரிபூரணமென்று கூறியதற்கும் நூலாட்சிவேண்டும். இவருளறுஞ்சொல்லெல்லாம் பிரமாணமாய்விடுமா? பூர்வமாயாவாதிகளுக்கு இவ்விதமோசவித்தைகள் தெரியாவென்க. நிற்க.

சுருதி “జ్ఞాజ్ఞౌద్వావజావీశనీశౌ” என்று போதிக்கின்றது. இதனால் ஈசனும், அநீசனாகிய ஜீவனும் ஆகிய இருவரும் பிறவாதவர்களென்று பெறப்பட்டமையால், பிறவாத

ஈசன் நித்தியமாயிடுதல்போலப் பிறவாதஜீவனும் நித்தியமாயிடுதல் சித்தமென்றுணர்க. இந்த அர்த்தத்தையே "అజామేకాం లోహితశుక్లకృష్ణాం" என்னுஞ்சுருதியும் பிரதிபாதித்துப் பசுவைநித்தியமென்று ஸ்தாபிக்கின்றது. பசுவாகியஆன்மா நித்தியமாகாதபோது பதியாகிய சத்துப்பொருளும், பாசமாகிய அசத்துப்பொருளும் வேதபடிதமாயிருத்தலில் ஒருபயனுமின்றாம். பதியானது பாசத்தையறியாது. பாசம் பதியையறியாது. ஒளி இருளையறியாது. இருள் ஒளியை யறியாது. ஒளியையும் இருளையுங் கண்ணறிவதுபோலப் பதியையும் பாசத்தையும் பசுவே யறியுமென்றுணர்க. இந்தப்பசுவாகிய நித்தியப்பொருளும், பதியாகிய நித்தியப்பொருளுந் தம்மிற்கலந்துநிற்றலையே பரிபூரணம் என்றுகூறும் வேதமுதலிய கலைகளென்க. "அக்கரங்களின்று மகரவுயிரின்றேல் - இக்கிரமத்தென்னுமிருக்கு" எனவும் "உயிர்களொன்றி - நின்றனனென்றுபன்மை நிகழ்த்துவதென்னையென்னின், அக்கரங்கடோறுஞ்-சென்றிடுமகரம்போல நின்றனன் சிவனுஞ்சேர்ந்தே" எனவும், "அகரவுயிர்போலறிவாகியெங்கு - நிகரி லிறைநிற்குநிறைந்து" எனவும் சைவத்திருவாளரது வாக்கியங்கள் பலவுள. இவ்வுண்மையையே "அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி - பகவன்முதற்றேயுலகு" என்றார் திருவள்ளுவதேவரும். ககரமெய்யை அகரவுயிர்புணர்ந்து பரிபூரணத்தன்மை யெய்தியபோது க-என்று வெளிப்படும். அகரத்துக்கு ஒருமாத்திரையொலியும், க் - என்னும் மெய்க்கு அரைமாத்திரையொலியுமாம். ஒன்றும் அரையுங்கலந்தபோது ஒன்றரைமாத்திரையாகவொலிக்காமல், க - என்னும் உயிர்மெய் அகரத்தைப்போல ஒருமாத்திரையாகவே யொலித்திடல் அநுபவமாம். இப்படியே சிவனையுஞ் சீவனையுமறிந்து இன்புறுவர் பெரியோரென்க. இனி அகரத்துக்கு ஒலியுண்டு. க்-என்னும் மெய்க்கும் ஒலியுண்டு. இரண்டொலியுங்கலந்து வெளியாகும்போது அகரம் எப்

படித் தன்ஒளிக்கு அப்புறப்பட்டுப் போகாமல், க்-என்னுமெய்யொலியைத் தன்னிலடக்கித் தனதுபூரணத்தைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொள்ளுகிறதோ, அந்தப்படியே சிவமும் ஆன்மாவுங்கலந்து வெளியாகும்போது சிவம் தனது வியாபகத்துக்கு அப்புறப்பட்டுப்போகாமல் ஆன்மவியாபகத்தைத் தன்னிலடக்கித் தனது பூரணத்தைப் பிரகாசப்படுத்தி யொளிருமென்க. இவர் ஆன்மாவினது வியாபகத்தை (காட்டன்பேல் - Cotton bale) பருத்திப்பொதியைப்போல் ஞானம்பேசித் தடித்தனமாய் விவகரித்துத் தன்வரையில் சந்தோஷித்துக்கொண்டது இப்போது என்னையது? நிற்க. வேதாந்ததீபிகையென்னுஞ் சுவடியொன்றில், க-என்னு முயிர்மெய்க்கு ஒன்றரைமாத்திரை கூறாமல் ஒருமாத்திரை இலக்கணநூலார்கூறியது பிசகென்றும், அவ்வுபமானம் சிவசீவர்களிடத்திற் பொருந்தாதென்றும் பிரசங்கிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அகத்தியம் - தொல்காப்பிய முதலியநூல்களேயழித்து இவ்வாபாசதீபிகைக்காரர் இனியொரு இலக்கணஞ்செய்து வெளிவந்தபிறகே இவரதுவாதம் கேதம்பெறாது. இவருக்குத்தோன்றிய இலக்கணநியதியைத்தள்ளி ஏனோ அங்யதாகூறினர் அகஸ்த்யாதி முனிவர்கள்? இவரொவ்வித ஜாலவித்தைசெய்தாலுங் கண்ணொளியுடையார் கலங்காரென்க. நிற்க.

"ஆகாயமுங்காலும்போல வசைவற்ற-தேகாண் பரிபூரணம்" என்றதிருவாக்கும் சிவ ஜீவர்களது பரிபூரணத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆகாயம் பொருள். வாயுவும் பொருள். இரண்டுமுதல்களுந் தம்மிற்கலந்து பொருள் கெடாமல் வர்த்திக்குந்தன்மையுணர்ந்தோர் சிவபூரணத்திலடங்கி வர்த்திக்கும் ஆன்மாவினது நித்தியவியாபகத்தன்மையில் ஓராசங்கையுங் கொள்ளாரென்க. ஆகாயமும் வாயுவும் விஜாதிகளென்பதும், ஆகாயத்தில் வாயு பிறந்ததின்றென்பதும், ஆகாயத்தில் வாயுவானது (கயிற்றிலரவுபோல) தோற்றமாகாதென்பதுமாகிய வுண்மை

களை மேலேயாம் இனிதுபரிஷ்கரித்து எதிர்மதத்தை யீட்டழியச்செய்தோமகையால், பூர்வபட்சியினது புண்பட்ட சொல்லுக்கு இனிக் கௌரவமுண்டாகாதென்க. இவ்வருமைகளை அஹங்காராவேசமின்றிப் பார்த்துமகிழாமல் பொருளில் பொருளடங்குமாவென்று பயனில் கேள்வி கேட்டுத் தனதுவிபரீதங்களையெல்லாம் உபமானங்களாக்கி, அவற்றைத் தானேயாட்சேபித்துக்கொண்டு இவரிது காறும் மனப்பால் குடித்ததும், அதற்குமேல் விவர்த்வாதாநுசாரமான பரிபூரணம் நிராட்சேபமானது என்று வீண்தருக்கம் பேசியதும் இனியென்னுமோ வறியேம். இவரது தத்துவநிச்சயம் புருடர்மெச்சுந் தன்மையினதாகாமையை இன்னுங்கொஞ்சம் விரிப்பாம். இவர் கொஞ்சம் மானியம்விட்டு வைதிகரெனமெச்சிய ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகள் சிவபரிபூரணத்தைப் பொருளாகக்கொண்டனரா? தோற்றமாகக்கொண்டனரா? ஏனைய இராமாநுஜர் முதலினோர் எவ்வாறுகொண்டார்கள்? இவர்களையும், சித்தாந்தசைவர்களைப்போலக் கேவலம் நிமித்தவாதங்கூறும் மத்துவமதத்தவரையும் இந்தஅவிவேகபுஞ்சம் தெரியாதவர்களாக்கித் தனதுசங்கராசாரியருங்கண்டுகூறுத தோற்றப்பரிணமம் - தோற்றப்பரிபூரணமுதலிய ஆபாசங்களையெழுதிப்பரப்பி அஹங்காரமஹோதஸவங் கொண்டாடித்திரிவது காலத்தின் கொடுமையேயாம். சுருதிகள் சிவபரமாத்மாவை "விசுவாதிகன்-விசுவககாரணன் - விசுவாந்தரியாமி-விசுவரூபி" என்று கூறுமுண்மைகளுக்கு இந்தக்கண்ணொளியற்ற வித்வான் யாதுகதிகண்டுகூறினர்? இவற்றுள், "அந்தரியாமி" என்பதற்குத் தோற்றத்துக்கு அந்தரியாமி யென்பாரோ? விசுவாதிகர்=மாயாகாரியதேகமெய்தாதவனெனவும், விசுவகாரணர்=மாயை காரியப்படுதற்கு நிமித்தகாரணராயிருப்பரெனவும், விசுவரூபி=மேலிருவிதபிரபஞ்சங்களில் நிறைந்திருத்தலால், அந்தப்பிரபஞ்சமே திருமேனியாகவுடையவரெனவும் பொ

ருள்விரித்திடுதல் நியதமாம். விசுவகாரணன் - பிரபஞ்சோற்பத்திற்கு அபின்னநிமித்தோபாதானமானவன் என்று பொருள்கொண்டால், விசுவாந்திரியாமி யென்பது விரோதப்படும். அன்றியும், விசுவரூபி என்பது கூறியது கூறலாய் முடியும். விசுவம் தானேயானபோது தன்னில் தான்அந்தரியாமியாயிடுதல் கூடாதாகையால், விசுவகாரணன்- விசுவரூபி யென்பவற்றிற்கு யாம் கூறியவுரையே ஸாமஞ்சஸமாயினவாறறிக. நமது ரஜ்ஜுஸர்ப்பபிராந்திக்காரருக்கும், மேல் சுருதிகளுக்கும் வெகுதூரமென்க. இந்தச்சுருதிகளுக்குத் தப்பர்த்தங்கூறியும், அதட்டிக் கேட்டால் சுருதியும் மிச்சையென்று வம்பளந்தும் உய்வகையிழந்துபோவது அவரதியற்கையாகையால், இதையிம்மட்டினிறுத்தி வேறொன்றினை யீண்டுவிரித்துச் சிவபரிபூரணத்தைச் சிறந்திடச்செய்வாமென்க.

பிரமத்தில் விவர்த்தமாக உலகுண்டாகியது என்றாலும், பிரமத்தின்பரிணாமம்உலகு என்றாலும், பிரமத்தினது காரியம் உலகுஎன்றாலும் பிரமத்துக்குப் பூரணத்வம் சித்தியாது. எங்ஙனமெனின், முதற்பக்ஷத்தை யோசிக்கின், நிர்விகாரமாகிய பிரமத்தினிடத்தில் விவர்த்தவிகாரங் கேட்கப்பட்டபிறகே அந்தப்பிரமத்துக்குப் பூரணத்வம் சித்திக்கின்றது. பிரமம்பரிபூரணம் என்று சாதிக்க வெழுந்து அது நிர்விகாரமென்பதை இழக்கநேர்ந்தது பரிதாபமென்க. விவர்த்தம் வெறுந்தோற்றமாகையால் அதனிடத்தில் விகாரதோஷப்பிரஸ்தாபம் அஸப்யமெனின், அவ்வெறுந்தோற்றத்தைப் பரிபூரணமென்று பிரசங்கிக்க வந்தது அதனினும் அஸப்யமாகாதொழியுமோ? அன்றியும், அது தோற்றவிகாரம் என்னும் பெயர்பெறாதொழியுமோ? பூர்வபக்ஷமதத்தை யங்கீகரித்தபோதும் தோஷம் விலகியதின்றென்க. இன்னும் கயிறுஎப்படியோ, அப்படியே பாம்பு விவர்த்தமாவதுபோலப் பிரமம்எப்படியோ அப்படியே உலகுவிவர்த்தமாயினதறிக. உருவமுடைய

தும், கோணல் முதலிய விகாரமுடையதுமான கயிற்றில் உருவம் - கோணல்முதலிய விகாரத்துடன் பாம்பினது தோற்ற முண்டாகியபடியேயன்றோ உருவமுடையதும், பல விகாரமுடையதுமான பிரமத்தில் உருவமுடைய தும் பலவிகாரமுடையதுமான பிரபஞ்சத்தோற்ற முண் டாகவேண்டும்? இங்ஙனமாக, பிரமம் உருவமில்லாதது என்று விவர்த்தவாதிகள் கூறுவது விவேகமாகுமா? ஒரு விருக்ஷத்தின்சாயையை நாம் பார்ப்போம். அதன்கிளை கள் - அக்கிளைகளின் கோணல்கள் - அவற்றிலடர்த்தியா யுள்ள இலைமுதலியவைகள் எப்படியோ, அப்படியே யன்றோ சாயையில் நமக்குப் புலப்படுகின்றது. மரத்தின் கிளைகள் நான்காயிருக்க அதன்சாயையில் கிளைகள் எட் டாய்த்தோன்றுமா! மரத்தின் இலைகள் அடர்த்தியாயிரு க்கச் சாயையில் இலைகளில்லாமல் தோன்றுமா? நிழ லிற்றோன்றியவிகாரமனைத்தும் விருக்ஷத்தில்நைஜம் என் பதை மறுப்பாருண்டோ? இப்படியே உலகத்தின் றோ ற்றமனைத்தும்பிரமத்தில்நைஜம் என்பதை ஏனோமறுத்தி டுவர் நியாயமுணர்ந்தோர்? பிரமத்தினிடத்தில் சத்திய விகாராதியுருவங்களை யொப்பிமானமழியவேண்டிய விவர் த்தவாதிகள் மூடர்களை மயக்கி, பிரமம் நிர்விகாரம்-அரூ பம் - சுத்தம் - அகண்டம் என்று வாய்ஞானம்பேசித் திரி வது இனி என்னுமோ அறியேம். இப்போயர்கள் உலகம் கண்டம், பிரமம் அகண்டம் என்பதும் இனி எங்ஙனே ஜீவிக்கும்? உலகத்துக்கும் பிரமத்துக்கும் ஒரேயளவு தேறியதுணர்ந்தவர்கள் கண்டாகண்ட பிரஸ்தாபத்துக்கு இடங்கண்டுணர்த்துவதெங்கே? பிரமமொரு முதலும் உல கமொருமுதலுமாக இவரொப்பாதவர். அங்ஙனமொப் பின், பிரமம் அகண்டம் - உலகம் கண்டம் என்று கூற லாம். அநந்தரம் கண்டவுலகத்தை யியக்குதற்கு அதில கண்ட பிரமம் வியாபித்துவர்த்திக்கிறதென்னும் வாதத் தையு நிகழ்த்தலாம். அப்படிக்கொன்றுங்கூறமல் பிரம

மேயுளது, அசில் விவர்த்தவுலகந் தோன்றியது, அதின் ரேற்றமே பரிபூரணம் என்று புலம்பும் வாதத்தைச் சிவ பரிபூரணத்வம் எங்ஙனம் நிலைப்பிக்கும்? இவ்விவர்த்த வாதி உலகவிரிவுக்குப் பிரமத்தை அதிஷ்டானமாக வொப்பினமையால் இத்தோற்றவுலகுக்கதிகமான வியாபகத்வம் அப்பிரமத்தினிடத்தி லுண்டென்றுவாதிக்க இவரான் முடியாதென்க. இதனுல் பிரமம் அகண்ட பரிபூரணம் - உலகம் ஏகதேசவிவர்த்தரூபம் என்று இவர்கத்தியவாதம் இனிச்சீவிப்பது கஷ்டமாயினதறிக. நிற்க.

யாம் "மாயாவாதிமதக்குழப்பம்" என்று பெயர் கொடுத்தெழுதியதில் "ஆன்மா அல்லது பிரமம் வியாபக முடையதெனின், அதற்கிரண்டிரண்டாவதில்லாதபோது அது வேறுஎதில் வியபித்தது? எல்லாந் தானயிடுதலே வியாபகமாகையால் எதில்எதுவியாபித்தது என்றது அடா தெனின், அப்போது வியாப்தி-வியாப்யம் என்னுஞ்சொற் களும் அவற்றின் பொருள்களும் என்னவது? அன்றியும் எலலாந்தானயிடுதலே வியாபகமெனின், எல்லாம் என் றது பாசபசுக்களேயாம். தான் என்றது பதியாம். இப்படி யேனே அப்பதி பசுபாசங்களாகவிரிந்தது? அல்லது வியா பித்தது? பாசமாகவும் பசுவாகவும் வியாபித்தபதி ஏனே இன்னும் (பாச பசுக்களுக்கு வேருய)பல பொருள்களாக வியாபித்தல் கூடாது? அங்ஙனம் பதிவியாபிமையால் அவ் வாறு வியாபிக்கத்தக்கவாற்றல் அதற்கில்லை யென்பது சித் தமாம். அதவா வியாபிக்குமெனக்கொள்ளின் அவ்வாறு வியாபிக்குமெவ்வளவு வியாபகமும் அதனது வியாபகத் தின் அகண்டமாகாமல் கண்டமேயாய்முடியும். அதனுல் அதுசர்வவியாபகப்பொருளாதல் பூாத்தி கட்டாது. இத னுல் (சிவம்) தானே எல்லாமாயதென்னும் வாதத்தையொ ழித்து, தான் என்னும்பதி எல்லாம்என்னும் பசுபாசங்க ளில் வியாபித்தலை யொப்புவதே பதியினது வியாபகதர்ம மாம். பசுபாசங்களை யியக்குதற்கே பதி அவற்றில் வியா

பித்தமையால் அதுவே பூரணமாம். பசுபாசங்களைத் தவிர வேறுபொருள்களில்லாமையால் பதிக்கு அவற்றின் மேலிட்டவியாபகத்வம் கேட்கப்படவில்லை. பதியைப் போலப் பசுபாசங்களும் நித்தியமாகையால் இவற்றிற்கு அன்னியமாக வேறுபொருள்களின் பிரஸ்தாபம் சாஸ்திரங்களிலுமுண்டாகவில்லை. இவ்வாறு தெளிந்திடாத இவர் பதியினது வியாபகத்தை விசாரித்துச் சைவசித்தாந்தத்தை மறுக்கப்புகுந்தது ஆச்சரியமாயதெள்க" என்று பிரகாசப்படுத்யிருக்கின்றோம்.

இதற்குச் சமாதானங்கூறுபவராயெழுந்த பூர்வபட்சி என்ன எழுதித்தொலைத்தார்? "பதி பசு பாச வாதம்" என்னும் அவரது பாழ்வாசகத்தில் "பதி பசுபாசங்களில் வியாபித்ததாய் இவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்? அத்வைதிகளும ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்கள். இவர் பொருளாக வொப்புக்கொள்ளுகின்றார், அவர்கள் தோற்றமாக ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்கள், அத்வைதிகள் பொருளாய் வியாபகஞ் சொல்லாமையால் இவருடைய ஆக்ஷேபம் அவர்களைப்போய்த் தாக்காது" என்று கூறினார். பதியானது பசுபாசங்களில் வியாபித்ததாக யாம் ஒப்பினோம் என்பது சத்தியம். இந்த மூர்க்கவாதி அவ்வாறு ஒப்பியதெங்கே? பதியானது பாசபசுக்களில் வியாபித்தது என்று யாமொப்பியதும் அவரொப்பியதும் ஒன்றுவதெங்ஙனம்? இருவர்கூறியது மொன்றுனல் யாம் இவரது காதைப் பிடித்தாட்டவேண்டிய ஆவசியகமுண்டோ? நிற்க. இவர் "யாம் பொருளாக வொப்பவில்லை-தோற்றமாக வொப்பினோம்" என்றதினுலுண்டான வெற்றி இவருக்கு யாது? இவர் தோற்றவாதத்தை மேலே யாம் துவைத்து நிர்மூலமாக்கியதுணர்ந்தவர்கள் இவரைப் பிச்சரிற் பிச்சராயொதுக்கப் பின்னிடையாரென்க. இவரது தோற்றவாதந் தொலைந்து நெடுநாளாயினமையால், அதனை இவரடிக்கடிபேசி யேசப்படுவது பரிதாபமென்க. பரிணமவாதிகள் இவரைப்போ

லத் தோற்றமாக வொப்பாமல் பொருளாகவே ஜகத்தை யொப்பி அதற்கதிஷ்டானம் பிரமமென்று கூறுகையால் இவரது துஷணம் அவரையேசென்று சேருமெனக. பிரமமாகியபொருள் உலகமாகியபொருளாய்ப் பரிணமித்தது என்றபிறகு உலகத்தில் பிரமம்வியாபித்தது என்றிடற் கவகாசமில்லாமையால், அதுவும் சிவபரிபூரணத்துக்கு இடர்தேடிய சித்தாந்தமாகவே யொதுக்கப்பட்டவாறறிக. இந்தத் தோஷந்தானே பிரமம் உலகமாகக் காரியப்பட்டது என்ற ஆரம்ப வாதத்திலும் நேர்ந்து இடர்ப்படுத்தியவாறறிக. இவ்விருவாதிகளும் விவர்த்தவாதியைப் போலப் பிரமமே உலகுக்கதிஷ்டானமென்று கூறுகையால் இப்போது விரிந்தவளவில் பிரமத்தின்வியாபகத்தை இன்னோர் கட்டுப்படுத்தினரென்றிடல் ஸங்கதமாயிற்று. இந்த வாதிகள் சிவபரிபூரணத்தை விளக்குவதிலெமோடுமாறுபடினும் "யாம் பொருளாக வொப்பவில்லை" என்று பிதற்றிய அஸங்காத்மவாதியை யடித்துத்துரத்தும் மாற்றல்வகித்த ஆப்தராயினரென்க. உலகத்தைப் பொருளாகவொப்புவதே சர்வமதசம்மதமாகையால் "இவருடைய ஆக்ஷேபம் அவர்களைப்போய்த் தாக்காது" என்று பூர்வபட்சி புலம்பியது வெறுங்கத்தாயொழிந்தறிக. நிற்க,

இவர் ஏனோ "பசுபாசங்களாக (பிரமம்) விரிந்தது என்று யாம் கூடாவியதற்குப் பொருளாய் விரியவுமில்லை வியாபிக்கவுமில்லை" என்று விடைகூறி எமது கேள்வி தகுதியற்றதென்று பரிகசித்தார். நாயை யெங்கடித்தாலுங் காலைத்தூக்குவது சுபாவம். அதுபோல இவரை எந்தக்கேள்வி கேட்டாலும் "யாம் உலகைப்பொருளாக வொப்பினோமா? தோற்றமாகவேயன்றோ வொப்பினோம்" என்று விடைகூறி யிறுமாந்திடுகின்றார். நல்லழகிது! இவரது அபசித்தாந்தத்தைத் தழுவியே பின்னுங் கேள்வி கேட்கிறோம். ஏனோ பிரமத்தினிடத்தில் பசு பாசங்கள் தோற்றமாக வேனும் விரிந்தது? இவரதுமதத்தைத் தா

பித்ததற்கு இவர்தேடிய (கயிறு அரவாய்விரிந்த) உபமானத்தைச் சிறிதாராய்வாம் "ஏனோ கயிறு அரவாய் விரிந்தது" என்று கடாவெழின் மாலைக்காலத்தில் பார்ப்பவனது கண்குற்றத்தால் அவ்வாறுவிரிந்தது என்று விடையுண்டாம். இப்படிப்போல வொருசமாதானங்கூற வேண்டியது இவரதுகடமையாகவும், இவர் விடைகூறாது வெற்றுரைபேசியது சத்துரையாகுமா? கயிற்றிற் பாம்புதோன்றியது துன்பத்துக்கேதுவாம். பிரமத்தினுலகந்தோன்றியது அப்படியாகலாமா? பிரமத்தினிடத்தி லின்பஞ்சகிப்பதற்குமாறாகத் துன்பஞ்சகித்தல் அதனதுயோக்யதையையே வெளிப்படுத்தியது. எனவே, அது பிரமமன்றென்பது வெட்டவெளியாகியதுணர்க. அன்றியும், கயிற்றில் அரவின்றோற்றத்தைக் கயிறுக்கு வேறாகிய (கயிறல்லாத) வொருவன்கண்டு பிரமித்திடல் போலப் பிரமத்தில் உலகத்தோற்றத்தைப் பிரமத்துக்கு வேறாகிய (பிரமமல்லாத) வொருபொருள்கண்டு பிரமித்திடலமையாமையால் இந்தவுலகமாகிய மலம் அப்பிக்கொண்டிருக்கும் அசுத்த பதார்த்தம் இவரதுபிரமமென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இன்னும் கயிறு-பாம்பின்றோற்றம்-கண்டவன் ஆகிய இம்மூன்றும் ஒன்றல்ல. பிரமம் - உலகத்தோற்றம் - காணும்பொருள் ஆகிய இம்மூன்றுக்குங் கதியென்னை; பிரமம் என்று பூர்வபட்சிகூறும் பொருளில் தோற்றக்காட்சியானது பிரமம்போலிராமல் ஜடவுலகும், அஞ்ஞானகலுஷித ஜீவனுமேயாயினமையால் அவர் சித்தாந்தமாகத்துணிந்த பொருள் பிரமமென்னும் பெயர் மாத்திரம் பெற்றிருப்பதன்றி அதனிலக்கணத்தைப்பெற்றுப் பிறங்கியதின்றென்பது நாட்டப்பட்டது. இதனால், வேதம்கூறிய பதிபசுபாசங்களில் இவர் பதியைக்கோடலொழிந்து பசுபாசங்களைப் பரம் என்று துணிந்து, பசுவைக்கோடலால் ஜீவப்பிரஹ்மவாதியும், பாசத்தைக்கோடலால் மாயாவாதியுமாயினரென்பது சித்தமாயினதறிக.

இவ்வாறு ஸ்ரீநாயகரவர்களெழுதி யுபகரித்தப்குதியை இம்மட்டி னிறுத்தினும். இவ்வுயர் வொப்பில்லாத நியாயரக்ஷாமணிகளை ஸாதுக்கள் கொண்டுவாழ்ந்து சுகிக்கட்டும். இவ்வுண்மைகளை யறியுந் திறனிருந்தும், அநுபவிக்கும் புண்ணியங் கைகூடாமையால் பூர்வபட்சிகள் ஸ்ரீநாயகரவர்களை இன்னுந் தூஷித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றனர். எவரெவ்வாறு வைதுமகிழ்ந்திடினும் அதனை யொருபொருளாக மதித்துவருந்தாமல் அவர்கள் குணப்பட்டவேண்டுமென்னுங்கருத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டு ஸ்ரீநாயகரவர்களும், அவர்களை யாசிரயித்து=வாழும் யாமுந் திருவருளைவாழ்த்தி வந்திக்கின்றோம்.

என்று தினகரனுருபசாந்தி யடைந்தனர். இனியிவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீவைத்யநாத-குருஸ்வாமிசர்மா என்னும் எமது தோழர் சிலவரைந்தனர். அதனையும் ஈண்டெடுத்துக்காட்டி யுபகரிப்பாம்.

சர்மா அவர்களது சீர்தூக்கம்.

இந்து அவர்கள் சதசத்து என்னும் பெயரின்பொருளை அறியாமல் அழுதுவழிந்து தடுமாறியதைப் பார்க்குந்தோறும் அவரது அற்பபுத்திக்கு யாம் பரிதபிக்கிறோம். அவர் தமதுபிரசங்கத்தில் "சதசத்தென்று சொல்லலாமெனில் சதசத்தென்பதன் பொருள் உளதுஇலது ஆதலாலும், ஒன்றுக்கொன்று நேர்விரோதமான இலக்கணமமையப்பெற்றபொருள் இராதாதலாலும சதசத்தென்று கூறுதலமையாது" என்று சொல்லியிருக்கின்றனர். மீண்டும் ஓரிடத்தில் சதசத்தென்னலாமெனில் "எதிர்மறையான ஒருஇலக்கணமுள்ளபொருள் இராது" என்றும், "நேர்விரோதமான இரண்டுதருமம் ஒருபொருளிடத்திராது" என்றுங் கூறினர். மறுபடியும் "சதசத்தென்றுரைக்கப்படுமாலோ எனின் மறுதலைப்பட்ட இரண்டுதருமம் ஒன்றின்கணிரா" என்றுகூறினர். இப்படி

யே வேறுஅநேகம் இடங்களிலுஞ் சொல்லியிருக்கிறார். இதனால் சதசத்து என்பதேகிடையாது என்றும், அப்பெயரும், அப்பெயர்க்குரிய பொருளும் ஒருபோதுமில்லை என்றும் சொல்லிவிட்டு, மற்றோரிடத்தில் "எது சதசததோ அது உண்மையில் அசத்தேயாம்" என்றுசொல்லி, சதசத்து என்பதை ஸம்மதிக்கிறார். இம்முரண் அற்பபுத்தியினது விளைவா? அல்லது அநிர்வசனீயமா? ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசகஸ்வாமிகள் "இன்பமுந் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே" என்றும் "எல்லாமாய் அல்லவுமாய்" என்றும், "சோதியனே துன்னிருளே" என்றும் நேர்விரோதமான இருதர்மங்களைக் கடவுளிடம் கூறுகின்றனரே? இதை யென்சொல்வார் இந்து?

"நிற்பவன்பொருட்டு வணக்கம்-ஓடுபவன்பொருட்டு வணக்கம்" எனவும், "நாயானுன்பொருட்டும், நாக்குபதியானவன்பொருட்டும் வணக்கம்" எனவும் வேதம ஸ்ரீபரமேச்சுரனைத் துதிக்கின்றதே. இதற்கு என்சொல்வார் இந்து?

"தன்னையன்றி ஒன்றுமில்லை" எனவும், தான் ஒன்றுமல்ல" எனவுங் கூறும் உபநிடதத்துக்கு என்னகதி?

இப்படி அனந்தமுளவாதலால் இருகுணங்கள் ஒன்றினிடத்துக்காணப்படுவது ஸஹஜம். தகப்பனாகவும், மகனாகவும் அநேகரிவ்வுலகி லிருக்கின்றார்களென்றால், உடனே நமதுஇந்து அதுகூடாது என்று ததிங்கணத்தோம் ஆடுவாரோ? இவருக்கு மகப்பேறுண்டானால் இவர் தந்தையல்லவோ? இவர் ஒருவருடைய மகனல்லவோ? ஆகவே, இவரைத் தகப்பனும் மகனுமானவர் என்பது பிழைதானோ?

ஸ்ரீ சிவபெருமானை வழிபடும் எம்பெருமக்கள்சொல்லும் "ஸதஸத்து" என்னும்பொருள் மேற்கூறியபடியே ஸத்துடன் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது அஸத்தாகவும்,

அஸத்துடன் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது ஸத்தாகவும் விளங்கலால் அதற்கு அப்பெயர் சிறந்தவாறறிக ஒரு பொருளுக்கு ஒரேகாலத்தில், ஒரேகாரணத்தினுல் ஸத்தென்றும் அஸத்தென்றும் பெயர் யாருஞ் சொல்லவில்லை. ஸதஸத்தென்னும் பதத்தின் பொருளேயுணராமல் தடுமாறும் இந்துஎன்பவர் ரூபாரூபம் என்னும் பதப்பிரயோகத்தைக்கண்டு பிராணனைவிடாதவிதம்யாது? ரூபத்துடன் ஒப்பிடும்போது அரூபமாகவும், அரூபத்துடன் ஒப்பிடும்போது ரூபமாகவும் உள்ளதே ரூபாரூபம். இப்படியே நிலையாமல் நிலைத்தல் முதலிய பலபிரயோகங்களுள்ளவற்றையுமறிந்து இந்துஅவர்கள் குணப்படுவாராக. நிற்க. இந்து அவர்கள் "பரிணுமம் மூன்றுவகை, [1] பால் தயிராவதொன்று [2] மண்கடமாவதொன்று [3] கயிறு அரவாவதொன்று" என்று கனைத்திருக்கின்றனர். ஐயோ பாவம்! தானுமறியார். தம்பெரியாரையுங் கேளார். அன்னியரைக்கண்டும் பொருர். இத்தகையாரை எப்படித் திருத்துவது? பரிணுமம் என்ருல் திரிதல் என்றேபொருள். மரம்+சாய்ந்தது = மரஞ்சாய்ந்தது என்னுமிடத்துச் சகரத்தின் ஸந்திவிசேஷத்தால் மகரம் ஞகரமாகப் பரிணமித்தது.[இலக்கணத்தில் பரிணுமமென்று சொல்லவில்லை. யாமே உதாரணத்துக்காக அப்பெயரிட்டோம்] ஒன்று வேறென்ருகத்திரிதல்,[மாறுதல்] தான் பரிணுமம். அப்படியிருக்க, நமது இந்துஅவர்கள் கயிறு அரவாவது ஒருபரிணுமமென்கிருர். ஜாலக்காரன் பாம்புத்தோலைக் காட்டிப் பாம்பாகமாற்றுகிறுன். நமது இந்துவோ கயிற்றையே பாம்பாகமாறவிட்டார். என்ருவது கயிறேபாம்பாக மாறுமா? காலத்திரயத்தும் மாருது. கயிற்றைப் பாம்பாக எண்ணிப் பிரமிப்பவருண்டு. கயிறு ஒருநாளும் பாம்பாவதே கிடையாது. அப்படியிருக்க, அதை ஒரு பரிணுமமாகச்சொல்லி ஊளையிட்டார் நமதுநண்பர். மீண்டுமவர் "கயிற்றரவுப்பரிணுமம் யதார்த்தமன்று" என்

றுஞ் சொல்லுகிறார். பரிணாமமல்லாததைப் பரிணாமமென்று மோசமாய்ச்சொன்னது அற்பபுத்தியின் விளைவேயொழியவேறன்று. இத்துடனாவது நின்றுதொலைத்தாரா? "இங்ஙனமே பிரமம் கயிற்றரவுபோல் உலகமாகப் பரிணமிக்கிறது" என்றுங்கூறுகிறார். 'கயிறு அரவாகமாறவே மாறாது. அதுபோல் பிரமம் உலகமாக மாறவேமாறாது என்றாயிற்று. இவ்விதமந்தமதியோ மாயாவாதத்துக்கு வக்கீலாய்ப் புறப்பட்டனர்? ஐயோ பாவம்!

உண்மையில், பரிணாமம் பலவகை. பொருட்பரிணாமம் - உருவப்பரிணாமம் - சினைப்பரிணாமம் - ஒலிப்பரிணாமம் - தொழிற்பரிணாமம் ஆதியாக உள்ளன. இவ்வகை ஒவ்வொன்றினும் கிளைவகைகளும் உள. பால் தயிராவது மோர்கூடி. தயிர் மோராவது வெண்ணெய்குறைந்து. இனி வாளைப்பளம் என்பது ஒலிப்பரிணாமம். இப்படிப் பார்த்துக்கொண்டேபோனால் பலவகைகள் காணலாம். நிற்க.

இவர் மற்றொருபுதுமை கூறினார். என்னெனின் "தோன்றுமையின் சத்து எனல் அமையாது" என்று ஸத்தினிலக்கண முரைத்திருப்பதேயாம். தம்மை மறப்பவராகிய இந்துஅவர்கள் வேறோரிடத்தில் "கடவுள் இந்திரியத்தினாலும் மனத்தினாலும் ஜீவான்மாவாலும் காணப்படாதவரென்பது சித்தாந்தமாயிற்றென்க" என்று ஊளையிடுகிறார். ஆகவே, இவர் ஸத்தல்ல என்று கடவுளை ஒதுக்கிவிட்டவராயினர். அல்லது அஸத்தைத் தொழுபவராயினர். வேறு எவ்வாறாயினும் ஆகக்கடவர். இவரது பிரமம் ஸத்தல்ல என்றது நிச்சயம். இத்துடனாவது நின்று தொலைத்தாரா? "அஸத்தென்பது இல்லையெனப் பொருள் படுகின்றது" என்று ஓரிடத்தில் எழுதியிருக்கிறார். கடவுளை அஸத்தென்றும், இல்பொருளென்றும் உளறிவழியும் இவரை அலகையென்று ஒதுக்கிவிடுவதே எமக்குத் தருமமென்று இவ்வளவில் விடுத்தாம். இவருக்கு அநேக

வித்தை தெரியும். இவரைத் தெய்வம் கண்குருடில்லாமல் பிறப்பித்திருந்தும் கண்ணுக்கொளியில்லையென்று வாதிட்டுமாய்கிறார்.

கண்ணொளி.

இனி ஒளிவிஷயத்தில் உலகின்பொருள்கள் நால்வகை. ஒன்று சூரியனொளிபோல் அதிகபிரகாசமுள்ளவை; இரண்டாவது கண்ணாடியின்ஒளிபோல் உள்ளவை; மூன்றாவது காகிதவொளிபோல் உள்ளவை; நான்காவது ஏழைய. கண்ணிலோ, ஜலபிண்டமும் (Aqueous Humour ஸ்படிகபிண்டமும் [Lens] நுங்குவெள்ளிபோன்ற ஓர் பிண்டமும் [Vitrens Humour] ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் இருக்கின்றன. இவை இல்லாதகண்கள் முழுக்குருட்டு மூழைகளே. இவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டாம்வகையொளிப்பொருள்கள். ஆதலால் கண்ணுக்கொளியில்லை யென்பவரைக் கற்றறியாப்பேதை-அறிவிலி-அற்பபுத்தி என்று சொல்ல இடங்கொடுக்கிறது. நிற்க.

"இந்து" அவர்கள் வைதிகர்தாமோ? அங்ஙனமாயின், ஐதரேயோபநிடதத்தில், "கண்களினின்றும் ஒளியுண்டாயிற்று, அவ்வொளியினின்றும் ஆதித்யனுண்டாயினன்" என்று சொல்லியிருப்பதற்கு என்செய்வார்? அது போலவே புருஷஸூக்தத்திலும், கடோபநிஷத்திலும் கண்ணினது ஒளியைப் பிரஸ்தாபித்திருப்பதற்கு என்செய்வார்?

"இந்து" அவர்கள் பெரியவர்களிடம் மதிப்பும், மரியாதையும் உள்ளவர்தாமோ? பொய்யாமொழிப்புலவர் என்று எல்லாமதத்தவராலும் நன்குமதிக்கப் பெற்ற திருவள்ளுவநாயனர் "சுவை-ஒளி-ஊறு-ஓசை-நாற்றம் என்றைந்தின், வகை தெரிவான் கட்டே உலகு" என்று கண்ணின்குணத்தை ஒளியென்றாரே! இதற்கு எங்குப் போய் முட்டிக்கொள்ளுகிறது? எம்து மதத்தவர் என்று

மாயாவாதிகள் சண்டையிட்டுச் சேர்த்துக்கொள்ளப் பார்க்கிற தாயுமானவர் "வெளியான நீ என் மனவெளியூடு விரவினையால், ஒளியாரும் கண்ணும் இரவியும்போனின்றுலாவுவன்காண்" என்று பச்சையாய்க் கண்ணொளி-கதிரொளி உதாரணஞ்சொல்வதற்கு என்னவழிதேடுவது? "ஒளியிழந்த கண்ணேபோல்" என்று கம்பன்சொல்வதற்கு யாதுகதி? இப்படி இன்னும் அநந்தமானபேர் சொல்வது எவ்வாறு தொலைவது? இவைகளை ஸாதுக்கள் யோசிக்கட்டும். நிற்க.

எமது ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்கள் முன்னோர் சொன்னதையும், சுருதியுக்திகளையுமொத்துக் கண்ணுக்கொளியுண்டென்றார். இந்து என்பவர் அதைமறுத்து, கண்ணுக்கொளியில்லை யென்றார். யாம் முன்னோரையும் வைதிக நூல்களையுமநுஸரித்து ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்கள் சொன்னது உண்மையென்றும், 'இந்து' என்பவர் சொன்னது பிசகென்றும் மறுத்து நியாயங் கூறினோம். அதற்குமேல் விஜயபாநு என்பவர்தோன்றி "சூரியனது சோதியாகிய பிரகாசத்தை ஒளியென்றும், இந்தச் சோதியாகிய ஒளி கண்ணுக்குக்கிடையாதென்றும் இந்துகூறுகிறார்" என்று இந்துவைப்பரிந்துபேசினார். சோதி, பிரகாசம், ஒளி என்பவை ஒரே பொருளுள்ளனவா வேறு வேறா? ஏண்டா நாழிகழித்து வந்தாய் என்றுகேட்ட உபாத்தியாயருக்கு நாழியாய்ப்போயிற்று என்று மாணக்கன் பதில் சொன்னானும். இதுபோல் இவரது வார்த்தை கனம்பெற்றதறிக. 'சூரியனைப்போல் கண்ணுக்கொளியில்லை, என்ற சிறுவாக்கியத்துக்குப் பதிலாக அகராதிகளிலுள்ள பிரதிபதங்களை இவர் அநாவசியமாய்க் கொட்டியளந்தது கருங்கசசொல்லி விளங்கவையாததையும், பயனில்சொல் பாராட்டுதலையும் இவரதுதலையிலுள்ள காயங்களாக நிலைப்பித்துவிட்டது. சூரியன்போன்ற அவ்வளவு ஒளி கண்ணுக்குண்டென்று எமதுநாயகரவர்கள் சொன்னதுண்டா? கண்ணுக்கு

ஒளி யுண்டென்பதுமட்டும் நாயகர் கூற்றென்று யாம் முந்தியே கூறினோம். அதை இவர் கவனித்திலர். நிற்க.

கதிரவனுக்கே ஒளியுண்டு. கண்ணுக்கொளியில்லை என்றது இந்துவின்மதம். கதிரவனுக்கு ஒளியுண்டு, கண்ணுக்கும் ஒளியுண்டு. ஆனால்,இவை ஏற்றந்தாழ்வுடையன என்பது எமதுமதம். எமக்குமேல் கோட்டியெழுதிய இவர் "வைத்யநாதரோ எனில் காகிதம் முதலியவற்றின் பளபளப்பாகிய மேனியையே ஒளியென்றும், இந்தப்பளபளப்புத்தருமம் கண்ணுக்குண்டென்றும் கூறுகின்றார். இதனால் இந்து சோதியை ஒளியென்றும், வைத்யநாதர் மேனியை ஒளியென்றுங் கூறியதாக விளங்குகின்றது." என்றுபிரசங்கித்தார். மேனியென்றால் பொருளென்னை? தேகத்தின்மேல்பரப்பா? அப்படியானால் நாம் மேனியைப் பற்றிக்கூறவேயில்லை. மேனியென்றால் நிறமா? நாம் நிறத்தைப்பற்றிக் கூறவேயில்லை. மேனியென்றால் பின்னர் என்னை? ஒளியேயன்றோ? பளபளப்பு, மேனி, ஒளி, மினுக்கு, மின்னல், சோதி காந்தி, பிரகாசம் என்னும் எந்தப்பெயரைச் சொன்னாற்றானென்னை? இவற்றில் யாதுவித்யா ஸங்கண்டாரோ விஜயபானு? மேனி ஒளியின் ஆதாரவைப்பெற்று விளங்குவதாம், ஒளி தானே விளங்குவதாம். இது தவறு. இப்படியுள்ள வித்யாசத்தை ஒத்துப்பார்த்து நாம் பதார்த்தங்களுக்கு ஒளியுண்டெனக்கூறினோமில்லை. ஒளியென்றால் இன்னது என்று பானுவுக்குத் தெரியவில்லையென்பது இன்றுதான் வெட்டவெளியாயிற்று. ஒளியின் வகைதெரியாத இவரை யம்ப்ரஹ்மமென்று தான்சொல்லவேண்டும. இவ்வொளிவிஷயம் தெரியாதவர்களுக்குச் சொல்லப்புகுந்தால் வெகு கஷ்டமாகுமானதால் எடுத்த விஷயத்தை யோருவாறு முடிப்பாம்.

"ஒளி தானய்விளங்குவது. இது அநுபவப்ரமாணம்" "கண்ணாவது, கடிதக்கண்ணாடியாவது இருளைப்போக்குக்

கின்றதா" இதனால் கண்ணுக்கு ஒளியில்லையென்பதும், அவ்வொளியைக் கண்ணுக்குரியமேனியோடு உவமிப்பதும் அடாதென்பதே முடிபு" என்றூர்பாறு. இதிலிருக்கும் ஆதாரம், தீர்மானம் இவைகளைப் பண்டிதரே பார்த்துப் பரிசுகொடுக்கட்டும்.

ஒளி தானாய் விளங்குவது என்றூரே! பதினாயிரம் சூரியர்கள் ஏககாலத்துதித்தாலும், இவர் குருடாகயிருந்தால் இவர்சொல்லும் ஒளி இவருக்குத் தானாய்விளங்குமோ? சூரியனுக்குமட்டும் இவர் சம்பாதித்துக் கொடுத்த வொளியை அவன் எம்மட்டில் அனுபவித் திருக்கிறான்? கண்ணுள்ளவனுக்கும், பார்வை குறைந்தவனுக்கும், பார்வை மழுங்கினவனுக்கும், முழுக்குருடனுக்கும் ஓரேயளவாய் ஒளிவிளங்கினாலல்லவா "ஒளி தானாய்விளங்குவது" என்ற ஆதாரத்தைப்பற்றிக்கொண்டு தீர்ப்புச் சொல்லலாம்? கண்ணாடி, காகிதம், ஜலம், படிகம், வைரம், அனல், மதி, சூரியன், கண்முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் ஒளியுண்டு. ஆனால் அவை தாரதம்யமுடையனவாம். "கண்ணானது சூரியனைப்போல் பதார்த்தங்களைக் காட்டுகிறதா? ஆதலால் அதற்கொளியில்லை" யென்பதும், "சூரியனானது கண்ணில்லாதவழி ஒளியுள்ளதா? ஆதலால் சூரியனுக்கொளியெ யில்லை" யென்பதும் தப்பிதமாகும். உண்மையில் இரண்டுக்கும் ஒளியுண்டு. ற்றில் எது இல்லாவிடினும் ஒளியென்னும் அறிவே இல்லாததாகும். ஒளியில் தாரதம்யமில்லை யென்றும், ஒளியென்றால் சூரியனொளி ஒன்றுதான் என்றும் எண்ணிக் குழறிவழியும் இவர் சூர்யன்-சந்திரன்-அக்னி-மின்மினி-வைரம்-கண்ணாடி-முதலிய வேறுபாடுகளில் எதை மேனி என்பார்? எதை ஒளியென்பார்? ஒருமரம் (சோதிமரம்) இரவில் பிரகாசிக்கின்றது. அதை மேனியென்பாரோ? மினுக்கென்பாரோ? ஒளியென்றுதான் சொல்லித்தொலைப்பாரோ? அறியேம்.

ஐதரேய உபநிடதத்திலிருந்து நாம், கண்ணுக்கொளியுண்டெனக் கூறியிருந்தோம். அது இவர்புத்திக்கெட்டியதில்லையாதலால் நாம்சொன்னபொருள் திரிபு கொண்டது என்று பேசினர். "ஒவ்வொருவர் கண்களிலுமிருந்து சூரியனுண்டாய்விட்டால் இருக்குஞ் சூரியனுக்கு என்னவழி தேடுவது? ராஜீநாமாதான் கொடுக்கவேண்டிவரும்" என்றார். ஐயோ சற்றுநிதாநித்துப் பாராததால் வந்தகுறைவே இது. விராட்புருஷனுடைய கண்ணினின்றும் ஒளியும் ஒளியினின்றும், சூரியனும் உதித்ததாக உபநிடதம் சொல்லுகிறதேயன்றி மீளையும் உவர்நீரும் மலிந்த (இவர்போன்றவரது) புன்புலாற் கண்ணினின்றும் ஒளியும், ஆதித்யனும் பிறந்ததாகச் சொல்லவில்லை. ஒளியோ ஸர்வவியாபகமுடையது. அது கண்ணிலில்லையென்றும், ஆதித்தனில்மட்டும் இருக்கிறதென்றும் பிதற்றியது பேதமையேயாம். நிற்க,

சூரிய ஒளியே ஒளியென்று கூச்சல்போட்ட பானு அவர்கள் நெருப்பு, மின்மினி முதலியவற்றை ஒளியுள்ளனவாகப்பேசினர். இதையுங் கொஞ்சம் ஆலோசிப்பாம். ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தி எப்படி ஸர்வ்வியாபியோ, அப்படியே அக்னியும் ஸர்வவியாபி. அக்னியுள்ள இடமெங்கும் ஒளியுண்டு. இங்கஒளியே யஹிர்ப்பூதமான நெருப்பினிடத்தும், அதுபோன்ற நீரினுள்ளும், அதுபோன்ற பிருதிவியினிடத்தும் விளங்குகின்றது. இது சூரியனுக்குமட்டும் என்றும், மற்றொன்றுக்குமட்டும் என்றும் சொல்வது ஒருபோதும் உண்மையன்று. எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவென்றறிந்து குணப்படுவாராக.

இவ்வாறு முடிவுகூறிய சர்மாஅவர்களைப் போல இந்தக் கண்ணொளிவிஷயத்தை ஸ்ரீசெந்திநாதையரவர்களுஞ் சிறிதுகூறிப் பிரகாசப்படுத்தினர். அது வருமாறு:

இருக்கு முதலிய பதினெண்வித்தைகளுள்ளும் "நியாயம்" என்பதொன்றன்றோ? இந்த நியாயமும், வைசே

ஷிகமும் ஷட்தரிசனங்களுள் அமைந்தனவன்றோ? நியாயம் கௌதமமுனிவராலும், வைசேஷிகம் கணாதமுனிவராலும் அருளப்பட்டனவன்றோ? ஆகவே, நியாயமும் வைசேஷிகமும் ரிஷிப்புரோக்தங்களாம். [முனிவர் திருவாக்குகளாம்] என்பது நன்கு துணியப்பட்டதாயிற்று. கணாதமுனிவரும் கௌதமமுனிவரும்,

[க] తేజోరూపస్పర్శవత్॥

[உ] అనేకద్రవ్యసమవాయాద్రూపవిశేషాచ్చరూపోపలబ్ధిః॥

என்று அருளிய சூத்திரங்களாலும், அவ்விருநியாய வைசேஷிக டீகாஆக்கியோர்களாலும் கண்ணுக்கு ஒளியுண்மையாமாறு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பூனை கோட்டான் முதலியவற்றிற்கு இராப்போதிற் கட்பிரகாசமுண்மை பின்ன பின்ன தேஜோவிசேஷங்களாமென்றுணர்த்தற்குக் கௌதமமுனிவர் இராப்போதில் இராக்ஷஸனுக்குக் கட்பிரகாசவுண்மை விளக்கி,

నక్తఞ్చరనయనరశ్మిదర్శనాచ్చ॥

என்று சூத்திரித்தார். விசுவநாதபஞ்சானன பட்டாசாரியாரும் தாம் இயற்றிய தர்க்ககாரிகாவளியிற்போந்த

ఇన్ద్రియం నయనం॥

என்றமூலத்துக்குக் கண் ஒளியுடைப்பொருளாமெனப் பொருள்பட

చక్షుస్తైజసం॥

என்று சித்தாந்தமுக்தாவளி வியாக்கியான வாயிலாக விதந்துரைத்தார். இங்ஙனம் கண்ணுக்கு ஒளியுளதாதல் இருடிகளாலும், மற்றைத் தார்க்கிகர்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தொன்றும். அத்துவித ஆசாரியர்களுக்கும் அத்துவித கிரந்தங்களுக்கும் விரோதமுற்றதின்றும், மறுக்கப்பட்டதுமின்றும்; நான்கு சாஸ்திரபண்டிதர்களா

யுள்ள ஸ்ரீ சிவகுமார பண்டிதர் - கங்காதரசாஸ்திரியார் - மஹாகாமஹோபாத்தியாயராகிய ஸ்ரீ தியாகராஜமகிராஜர் முதலிய பாரதகண்டத்துப் பெரும்புகழ்படைத்த சமஸ்தபெரியோரனைவராலும் ஒத்தமனசோடு அங்கீகரிக்கப்பட்ட தொன்றும். இங்ஙனமாக, வடமொழிப்பயிற்சி எட்டுணையுமின்றி, தமிழிலேனும் நிரம்பிய உணர்ச்சியின்றி, 'கல்லாதான்சொற் காமுறுதல்' என்ற திருவாக்கை முற்றும் மறந்து மாயாவாதி கண்ணுக்கொளியில்லை யென்று வாதிடுவது என்பெறவோ?

என்றுவிளக்கிய சிறிதுபாகத்தையே மீண்டெடுத்தெழுதினோம். இவரெழுதிய பகுதிகள் மலையிலக்காயிருக்கின்றன. அவற்றை யொருங்கே திரட்டி வெளிப்படுத்தியுபகரிப்பது சைவசமயிகளுக் கின்றியமையாப்பெருங்கடமையாம். திருவருள் கூட்டிமுடிக்கக்கடவது இன்னும் ஸ்ரீ வேங்கடரமணதாசரவர்கள் - ஸ்ரீஸத்யோஜாத சிவாசாரியார் முதலிய சாம்பவமணிகளும் இத்தூர்த்த மாயாவாதிகளது கொட்டமடக்கிய விஷயங்கள்பலவுள. அவைகளையுந்திரட்டி நம்மவர் வெளியிடுவது ஆவசியகமாம.

இவ்வாறு பலஸாதுக்கள் பிரவர்த்தித்துவரு மருமைகளைக்கண்டு மாயாவாதப்படிறர் மனம்பொறுது மானம்பொங்கி யெழுந்து பின்னுங் குறைகூறித் தலைநீட்டியது கண்டு (அச்சாம்பவமணிகளது திருவடித்தாமரைகளைச் சிரமேற்சூடிய) யாமுஞ் சிலவரைந்துள்ளேமாகையால், அதனையும் ஈண்டெழுதி வெளிப்படுத்துகிறோம்.

அநுத்தாபத்திப்பிரமாணம்.

இப்பிரமாணத்தின் இயல்பறியும் வன்மையின்மையாலோ? தம்மதத்தை நியாயவழியாகவல்ல துரபிமானவழியாக நிலைக்கச்செய்யவேண்டுமென்ற கருத்தினாலோ? சிலர், இதன் (இப்பிரமாணத்தின்) தொல்லை வரம்பழித்து அது கூறப்படும் தருக்கவிலக்கணத்தைப் புரை

யற் கற்றநாகத்தருக்கிச் சில பத்திரிகையில் வரைந்திருப்பது நண்பர்கள் அறிந்திருக்கலாம். யுக்தி நியாயங்களுக்குத் தம்மதம் பொருத்தமுடையதாயில்லாவிடில் (நடுவுநிலைமை கருதினவராயிருந்தால்) அவைகட்குப் பொருத்தமுடையதாயிருக்கும் ஒரு மதந்தேடி அதை யனுசரித்துப் பெருமைபெறுதலே புத்திமான்கட்கழகாகும். அதைவிடுத்து யுக்திநியாயங்கட்கேற்ப அதியுசித ஏற்பாடுகளோடு கட்டப் பட்டிருக்கும் ஒருசமயத்தைத் தூஷித்து, அதை யனுசரித்துத் தம்மட்டிலொழுகிவரும் பெரியாரது மனவருத்தத்தையும் வருவித்து, தொல்லை இலக்கண விலக்கியங்களின் வரம்பையும் அழித்து வருவதென்றால், உடனே அவரது மிகைபட்ட செய்கையை உலகங் கண்டியாது விடுமோ? இனியெமதுண்மையை விரிப்பாம்.

௫ அருத்தாபத்திப்பிரமாணம் தொல்லாசிரியர் பலராலும் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தொல்காப்பியத்துள் "எடுத்தமொழியினஞ் செப்பலுமுரித்தே" எனும் சூத்திரத்தில் உரையாசிரியர், நச்சினார்க்கினியார் "அருத்தாபத்தி இனஞ்செப்புமாறு தன்னோடுமறுதலைப்பட்டு நிற்பது ஒன்று உள்வழியாயிற்று. மறுதலைப்பாடு பல உள்வழிச் செப்பாது" என்றுணா கூறி 'அறஞ்செய்தான் துறக்கம்புகும் என்றவழி, மறஞ்செய்தான் நிரயம்புகும்' என்பது இதனாற் பெறப்படுமென் றுதாரணமுங் காட்டினார். எனவே, இனமாயபொருள் இரண்டுள்வழி அருத்தாபத்திப் பிரமாணம் பயன்படுதலும், பலவுள்வழி அது பயன்படாமையும் நன்குவிளங்கும். "ஆவாழ்க" என்றால் ஏனையவெல்லாம், இறந்துப்படல் வேண்டுமென்பது கருத்தாகாமையால் இதில் அருத்தாபத்திப் பிரமாணம் வற்புறுத்தாது; ஆவிற்கு மறுதலைப்பொருள் எருமை, குதிரை, ஒட்டகமெனப் பலவிருத்தலாலென்க. சந்திரன் இரவை விளக்குமென்றால், சூரியன் பகலை விளக்குமென்பது கருத்தாதலின் இதில் அருத்தாபத்திப் பிரமா

ணம் பயன்பட்டது ; சந்திரனுக்கு மறுதலைப்பொருள் சூரியன் ஒன்றேயாகலான். இவ்வருத்தாபத்திப் பிரமாணம் சிறுபான்மை அனுமானப் பிரமாணத்துள்ளும் அடங்கும். அனுமானப் பிரமாணத்துள் அருத்தாபத்திப் பிரமாணம் அடங்குமென்பது, ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் மொழிபெயர்த்தருளிய தருக்கசங்கிரக வுரையிற்காண்க. இன்னும் அருத்தாபத்திப் பிரமாணத்தின் விதியை அளவை நூலுடையார் "அடுத்துலகோதும் பொருளருத்தாபத்தி" என்னுந்துறையிற் கூறியிருத்தலானுங்காண்க. இதன்விதி இங்ஙனமாகவும், நண்பரொருவர் "ஒருவன்மனைவியிருவருள், மூத்தாள் பதிவிரதையென்றால் இளையாள் வியபிசாரியென்பதெப்படி?" என்று கடாவெழுப்பி, 'பகலுண்ணான் சாத்தன் பருத்திருப்பன்' என அருத்தாபத்திப் பிரமாணத்துக்குத் தருக்கசங்கிரகவுரையில் தந்திருந்த உதாரணத்தை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு 'சாத்தன் இரவுண்பன், பகலுண்ணனுயும் பருத்திருத்தலின் என்னு கருதலளவையான் அறியுமாப்போல, இளையாள் வியபிசாரி யென்பதறிதற் கறிகுறியொன்றுமின்மையால் அங்ஙனங் கூறப்படாதென்றும், இளையாள் பதிவிரதையாகவுமிருக்கலாம், அப்படியல்லாமலு மிருக்கலாம் அவளைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் இல்லை, ஈண்டுப் பிரஸ்தாபிக்கவந்தது மூத்தாளையேயென்றுங் கூறியிருப்பதாகத் தெரியவருகின்றது. தருக்க சங்கிரகவுரையில் அவ்வுதாரணம் வந்தசமயந்தெரியாது வீண்பிரசினை செய்தது தம்மதத்திலெழுந்த தாபிமான புத்தியினலும் பிறமதத்தின்மேலெழுந்த துவேஷ புத்தியினலும் அவருக்கு உண்மை தோன்றுமற்போனதை இனிது விளக்குகின்றது. ஆண்டுக் கூறவந்ததெல்லாம் இது: தருக்கசங்கிரகம் சுருக்கநூலாதலின் அது தான் கூறும் விஷயங்களையும் முதல்நூலில் கூறப்பட்ட விஷயங்களையும் சுருக்கிப்பேசவே கருதிற்று. அது சுருங்கச்சொல்லல் என்னும் அழகும், அவ்வழகாற் பெரிய

விடயங்களும் தெளிவாய் விளங்குதலால் விளங்கவைத்த லென்னும் அழகுமாம். அது காண்டல் கருதல், ஒப்பு, உரையென நான்களவைவகுத்து, அவ்வகுத்தவற்றுள் முதல்நூலிற் கூறப்பட்ட ஏனையளவைகளையும் அடக்கப் பார்க்கும். அதனால், அருத்தாபத்தியும் சிறுபான்மை அனுமானப் பிரமாணத்துள் அடங்குதல்பற்றி அதையவ் வாறே யடக்கும். முற்றும் அருத்தாபத்திப் பிரமாணம் அனுமானப் பிரமாணத்துள் அடங்காதாம். முற்றுமே யடங்குமாயின், அருத்தாபத்தியெனப் பெயர் வேறுகொடுத்தொன்று காட்டல் 'நின்றுபயனின்மை' என்னுங் குற்றமாம். அதுகூறிய முதல்நூல்களும் மிகைபடக் கூறலென்னுங் குற்றத்திற்கிலக்காம். ஆதலால், ஒவ்வோர் இயைபுபற்றியும் சிறுபான்மை தான்கூறிய பிரமாணங்களுள் அவை அடங்குதல்பற்றியும் தருக்கசங்கிரகம் அவற்றை அடக்கின்மையை அதனுரை தெரிவித்து அதற்கியைந்த உதாரணங்களையும் காட்டிற்று. ஆகவே, அருத்தாபத்திப் பிரமாணம் முற்றும் அனுமானத்துள் அடங்குமாறில்லை; அதற்குதாரணமாம் 'அறஞ்செய்தான் றுறக்கம்புகும்' என்பதும், 'பகலுண்ணான் சாத்தன் பருத்திருப்பான்' என்பதுபோல அனுமானப் பிரமாணத்துள் அடங்காதாம். அதுவா, அனுமானிக்கினும் சொல்லுவான் கருத்துவன்கப்பாலும் அதன்வழித்தான் அவன் சொல்வகையானுமே தெளியப்படுமென்பது. அதுபோல 'மூத்தாள் பதிவிரதை யென்பதுங் கொள்ளப்படும்' என்றால் 'இளையாள் வியபிசாரி' என்பதும் பெறப்படுமென்க.

இளையாள் வியபிசாரியோ அல்லது பதிவிரதையோ அதைப்பற்றிய பிரஸ்தாப மில்லை, என்பதைச் சற்றுப்பரிசோதிப்பாம். ஒருவனது பொருளாகிய மனைவிய ரிருவரில், பேசுகிறவன் மூத்தாளாகிய இலக்கியப்பொருளை யெடுத்துக் கொண்டு அதன் பாலுறும் இலக்கணமாகிய பதிவிரதைத் தன்மையை வரைந்து பேசும்போது, அவ்வில

க்கணம் இளையாள்பாலுஞ் செல்லுமாறு பேசினனாயின் அதிவியாத்தியென்னுங் குற்றமாய; அல்லது, இருவரது இலக்கணங்களும் தெரிந்திருந்தே மூத்தாட்குமட்டும் அவ்விலக்கணத்தை வரைந்து கூறினனாயின், இருபொருட்குப் பொதுவாவதொருபண்பை ஒன்றற்கே சிறப்புறக் கூறுதல் குற்றமாம். ஆதலால் இருவர் இலக்கணங்களும் மாறுபட்டிருந்தமை கண்ட ஒருவன், அவர்களது கணவற்கு அவற்றைத் தெரிவிக்கவேண்டி மூத்தாள் பாலுள்ள இலக்கணத்தை மட்டுங்கூறி, அவ்விலக்கணம் இளையாள் பாலில்லாமையைக் குறிப்பாலுணர்த்தி அவ்விலக்கணத்தை மூத்தாட்குமட்டும் வரைந்துகொண்டு நின்றுவிட்டான். அதையறிபவன் அருத்தாபத்திப் பிரமாணத்தாலறிதற்பாலனுமென்க. மனைவியரில் மூத்தாளிலக்கணம் கூறுவோன், இளையாளிலக்கணந் தெரியானாயின் அறிபவன் அருத்தாபத்திப்பிரமாணத்தா லறியாதிருத்தற் பொருட்டு இளையாளிலக்கண மெனக்குத்தெரியாது என்று அடைகொடுக்கற்பாலனென்பது. இது அன்னம்பட்டியத்திலுங் காண்க; "குறித்தோன் கூற்றந் தெரித்து மொழி கிளவி" என்றார் தொல்காப்பியனாரும். ஒரு பொருள் வேறுபாடு குறித்தோன் அது ஆற்றன் முதலியவற்றால் விளங்காதாயின், அதனைத் தெரித்துச் சொல்லுக என்பதே யதன்பொருளாம். அன்றியும், தருமஞ்செய்தான் சுவர்க்கம்புகுவான் என்றால், பாவஞ்செய்தான் சுவர்க்கம் புகலாம் அல்லது புகாதிருக்கலா மென்று கொள்ளப்படலா மென்பார் போலும் நமதன்பர்; நிற்க.

எதிரியினது காரணகாரிய அழிவுபாடு.

ஸ்ரீநாயகரவர்கள் எழுதிய சைவசித்தாந்தத்தில் பொதிந்துகிடந்த உண்மைப்பகுதிகளையும், ஏனைச்சமயிகள் அறிவுதிரிந்துகூறும் புரைபட்டுக் கீழ்மையுறும் பகுதிகளையும் தினகரன் என்னுமெமதரியநண்பர் கூர்த்த அறிவுடைய சித்தாந்தசைவர் உணர்ந்து பேறுபெறுமாறு விரித்துத்

தீட்டிவந்தவிடயங்களின் திறமறிந்து நன்னெறிச்செல லும் ஊழின்றி, அவை புரைபட்டனவாகத் தமது திரிவெய்திய அறிவிற்கண்டு, தொன்னூல்கட்கு முரணுறுமாறு அவற்றை மறுப்பார்போன்று சில பலவரிகள் எழுதிச் சிறுமியர் மணற்சோறட்டுண்டு தம்மிலே தேக்கிக்களிக்குமாறுபோலக் களிப்பெய்திநின்றன ரொருமாயாவாதி. தமிழிலுள்ள சிறந்தகாவியங்களையும் இலக்கணங்களையும், மெய்கண்டசாத்திரங்களின் அருங்கருத்தையும் படித்தறிந்து தெளிதலில்லாத அந்நண்பர் எழுதியவற்றை யொருபொருட்படுத்தி யான்றோர் ஒருவரும் இதுகாறுங் கண்டித்திலர் எனினும், மந்த அறிவுடையார் இந்நண்பரது போலிக் கூற்றுகளைக்கேட்டு மயங்காமைப்பொருட்டு, ஈண்டுச்சில யாம் வரைந்துகாட்டுவாம்.

இந்நண்பரது அருத்தாபத்திப்பிரமாணவிசாரத்தை மேலே துவைத்தாம். இனி மற்றப்பகுதி வருமாறு:

ஸ்ரீநாயகரவர்கள் பஞ்சபூதமும் ஒன்றிலொன்றொடுங்குமுறைமைக்கும், அவைவெளிப்படுமுறைமைக்கும் தெளிவுபெற எடுத்துக்காட்டிய பாத்திரவுவமானத்திற் குற்றங்காணவந்து "ஒருபாத்திரம் மற்றொருபாத்திரத்தை விட்டு வெளிவந்தபிறகு இவ்விரண்டு பாத்திரங்கட்கும் சையோகாதி மற்றெந்தச் சம்பந்தமுமில்லாதிருக்கும் அங்ஙனம் பஞ்சபூதங்களிருக்கக் காணகிலோய்" என்று நண்பர் வரைந்தார். பஞ்சபூதத்தின் ஒடுக்கத் தோற்றத்தொழின்மாத்திரைக்கு எடுத்துக்காட்டிய பாத்திரவுவமை யுத்தியில் அவற்றின் (பஞ்சபூதத்தின்) இருத்தற்றொழிற்கும் இயைபு காணவந்து ஆவிரம்பூப் பொன்னோ டொக்குமென்றால் அதுபொன்போல் அடித்து நீட்டவருமோ என்று வினவுவாரோ டிந்நண்பரும் இனப்பட்டு இழுக்குற்றார். பொருட்கும் உவமைக்கும் உள்ள இயைபுகள் காணவல்ல அத்துணைப்பயிற்சிதானு மிவர்க்கில்லை கொல்லாம். பொரு

ட்குஉவமை எடுத்துக்காட்டுவார் குறிப்பொடுபட்டன்றே அவ்விரண்டற்கும் உள்ள இயைபுகோடற்பாலது? அவ்வாறின்றி நண்பர் கருத்துப்படியெல்லாம் இயைபுகள் கூறணப்படவேண்டும்போலும்? அதுகிடக்க, நண்பர் கருத்துப்படியே பார்க்கினும் சண்டைக்காவதோரிழுக்கில்லை; என்னை? ஸ்ரீநாயகரவர்கள் கூறியவற்றில் "பெரியபாத்திரத்தில் சிறியபாத்திரங்கள் அடங்கியிருப்பதும் அவை ஒன்றிலிருந்து வெளிவருவதுமாகிய நிதரிசனமே யீண்டமைதியாயதென்க" எனப்போந்த தொடரில் வெளிவருவதும் என்ற இருசொல்லும் "என்னை வாட்டந்திருத்துவதே", என்ற திருக்கோவையாரிற்போல ஒருசொன் னீர்மைத்தாய்நின்று கட்பொறிக்குப் புலனாவதும் என்று பொருள் கோடுமாயினென்பது; புறம்பேபடின் என்று கோடுமாயினன்றே நண்பரது இழுக்கிய கருத்துப்படி வழுவாவது? முறையே சிறியவும் பெரியவுமாய பாத்திரங்கள் பலவற்றைப் பொதிந்துகொண்ட ஒரு பெரும்பாத்திரம் வாயில் மூடப்பெற்றிருந்த நிலைமை ஆகாயமொழிந்த நான்குபூதங்களும் அதனுள் ஒடுங்கியிருந்த முறைமைக்கும் அப்பாத்திரத்தின் மூடி நீக்கப்பட்டு அது ஏனையவற்றைத் தன்னுட் செறித்துக்கொண்டு கட்பொறிக்கு விடயமாகுநிலைமை ஒன்றைவிட்டொன்று பிரிவுறுது தோன்றும் ஐம்பெரும்பூதங்களின் கிடைக்கைக்கும் ஒப்பாயவாறு தேர்ந்துணரவல்ல நுண்ணறிவாளர்க்கு, நாயகரவர்கள் எழுதிய அரியதொடரினுண்மை இனிது விளங்கும். அவ்வாறன்றி உண்மைப்பகுதிகளிலும் குற்றங்காணத் துரபிமானம் கடைப்பிடித்தொழுகும் நண்பர்போல்வார்க்கு அவர் மதத்தில் விசேடித்துவழங்கும் கயிற்றரவு, இப்பிவெள்ளி, பேய்த்தேர்போல அவ்வுண்மைப் பகுதியும் பொய்மையாகக் காட்டிற்றே? அதுவன்றி அம்மதத்தினர்க்கு "நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந்த" வாறுபோலத் தாங்கள் பயிலும் நூற்பழக்கத்தால் திரிவுகொண்டு எல்லாவற்றையும் பொய்

(முக்காலத்தும் இல்லை) என்றுகண்ட அவர்கருத்து அங்ஙனம் காட்டிற்றே? நிற்க.

பிரமமே உலகமாகத்திரிந்தது என்னும் தமதுவழக்குரையை நிலைநிறுத்தற்பொருட்டு எடுத்த ஆகாயஉபமானத்தை ஆதரிக்க இந்துவென்பவர் காட்டிய பஞ்சுதிட்டாந்தம் பொருந்தாமையான் நாயகரவர்கள் "நூலைப் பிச்சுப்பார்த்தபோதும் அவை பஞ்சாலாக்கப் பட்டவையென்று சிறு குழந்தையும் அறிந்துசொல்லும். இவற்றோடு எங்ஙனே ஆகாயாதி பொருந்தும்?" என்று மறுத்ததைப் போலிமருட்டால் மாற்றவந்து இந்நண்பர் "ஆகாயத்தின் றன்மை சப்தம்; ஆதலின், எங்கெங்கு ஆகாயமுள்ளதோ அங்கங்குச் சப்தமுள்ளது. வாயுவாதி பூதங்களில் ஆகாயமுளது ஆகலின் வாயுவாதி பூதங்களில் சப்தமுளது ஆகலின் எப்படிப் பஞ்சிலுள்ள தன்மையே நூலிலும் வஸ்திரத்திலுமுண்டோ, அப்படியே ஆகாயத்தின் தன்மை ஏனைய பூதங்களிலுமுண்டு. நாயகரவர்கள் அபேக்ஷித்தபடியே ஆகாசாதிகளின் றன்மை வாயுவாதிகளி லிருக்கக்கண்டாம். இப்போதாவது காரணகாரிய சம்பந்தம் பூதங்களில் ஒப்புவார்களோ? ஒப்பார்களோ?" என்று மிக இரங்கிக்கூறுகின்றார். இவரது புலமையை என்னென்பாம்? காரணப்பொருளிற் கிடக்குந்தன்மை காரியப்பொருளினும் இருத்தற்பாலது: காரணப்பொருளிற் கிடந்திலவாய பண்புகள் காரியப்பொருளிற் காணலுறுமேயெனின், அவை பிறகாரணப்பொருளின் சேர்க்கையால் உண்டாயினவென்பதும் தெற்றெனத் துணியப்படுமன்றே? எவ்வாறெனில்? வெண்பஞ்சியானாய நூலின் வெண்டன்மையும், அந்நூலின் உருவத்தைச் சிதைப்புழிக் காரணப்பொருளாம் பஞ்சின்றன்மையுமே காணலுறுவதன்றிப் பிறகாரணப்பொருளின்றன்மை இறைத்துணையுங் காணப்படுமாறில்லை. அவ்வாறன்றி, வெண்பஞ்சியானாய நூலிற் செம்மைநிறம் காணப்படுமாயின், அச்செம்மை நிறத்தைத்

தரும்பொருள் வெண்பஞ்சின் வேறாகப் பிறிதொன்றுண்டெனவேபடும். படவே, வெண்பஞ்சியானுய நூலிற் செம்மைநிறங் காணப்படுவதுகொண்டு அந்நூல் வெண்பஞ்சியானுய தென்றாகாமல், செம்மைநிறந்தரும் பொருளின் காரியம் என்று கோடல்பொருந்துமாறியாங்ஙனம்? அதுபோலவே உளருந்தன்மைத்தாய வளியினிடத்து ஆகாயத்தின் பண்பாம் ஓசைதோன்றுமாயின், அது ஆகாயத்தின் சேர்க்கையானுயதென்றுகோடலன்றி, ஆகாயத்தின் காரியமே வாயுவென்று கோடலியாங்ஙனம்? வாயு ஒருபொருள். ஆகாயம் பிறிதொருபொருள். இங்ஙனம் வெவ்வேறு பெற்றியவாயபூதங்களுள் வாயுவில் ஆகாயம் புணருங்கால் தன்னரைக்கூற்றிற் காற்பாகமே அதிற்கலக்குமென்பதூஉம் அவ்வாறு கலந்துழியும் ஆகாயத்தின்காரியம் வாயுவாகாதென்பதூஉம் பஞ்சீகரணமுறைமை யுணரவல்லார்க்கு இனிது விளங்குமென்பது.

"இனிக் காரியமாயநூலாதியைப் பிசுப்பார்த்தபோது காரணமாய பஞ்சாகவே முடிந்தபடி, காரியமாய வாயுவாதிகளைப் பிசுப்பார்த்தபொழுது, காரணமாய ஆகாசமாகவில்லையே" என்று திருத்தமுற நாயகரவர்கள் வரைந்தபகுதியை, நண்பர் தமது குழறுபாட்டுரையான் மறுக்கவந்து "அங்ஙனமாக இப்போது ஒவ்வொரு பூதமாக வெடுத்துப் பிசுப்பார்க்குமளவில் ஒவ்வொன்றும் துவியணுகம், திரியணுகம், சதுரணுகங்களாகப் பிரியும். அவைகளை மறித்தும் பிரிக்க (கையினுற் பிரிக்கக்கூடாதாயின், மனத்தினுலங்ஙனம் செய்யலாம்) அதீந்திரிய அணுக்களாய் முன்கூறியவாயுவோடொப்ப ஆகாயரூபமாகுமல்லவா? அங்ஙனமாயின் காரியமாய நூலாதிகள் காரணமாய பஞ்சானதுபோல் காரியமாயவாயுவாதிகள் காரணமான ஆகாயமாயது பொருத்தமுடைத்தே" என்றோர் வழுக்குரைமொழிக் களித்துச்செருக்கினுர். உலகியற்பொருளெல்லாம் அரு உருவென இருபிரிவுடையனவாய் மறித்

தும் கலப்புப்பொருளெனவும் தனிப்பொருளெனவும் இருவேறு வகுப்புடையனவாய் இயலும். இங்ஙனமாக நான்கு வகுப்புக்குட்பட்ட பொருள்களனைத்தும் வெவ்வேறு பெற்றியவாய அணுக்கூட்டக்கிழமையானயதாதலின், அவற்றுள் உருவப்பொருளின் அணுக்குழாம் பிரிக்கப்பட்டுழி அவை யருவத்தன்மை பெறுதலே கண்கூடாக அறியக்கிடக்கின்றது. பொருள்கள் பகுக்கப்படுங்கால் தனிப்பொருள் ஒருதன்மைத்தாய பல அணுக்களாலும் கலப்புப்பொருள் பலதன்மையவாய பலஅணுக்களாலும் அமைக்கப்பட்டவாகலான், அவை பகுக்கப்பட்டுழியும் அவ்வாறே பிரிவனவாம். பிரிந்துழியும் ஓரணு தன்றன்மை திரிந்து மற்றோரணுவாகவாதல், ஓரணுச்சாதி தன்றன்மை திரிந்து மற்றோரணுச்சாதியாகவாதல் திரிதலில்லையென்பது பொருட்டிறநூல் (Physics) நாற்பூதவிளக்கம் (Chemistry) ஆதிய அரியநூல்களாலும் மெய்கண்டநூல்களாலும் இனிது புலப்படும். எவ்வாறெனின்? ஒரு பசும்பொற்கட்டி தனிப்பொருளாதலின் அதைப் பலஅணுக்களாகச்சிதைத்து, ஒரு கலத்திட்டு (in a glass vessel) அவை புறம்பே போகாவண்ணம் ஓம்பிப்பார்ப்புழி அவை கட்பொறிக்குப் புலனாகாமை தெள்ளிதிற்புலப்படும். மறித்தும் அப்பாத்திரத்தொடு எரிதழல்கூடியவழி யவ்வணுக்கள் ஒருங்குசேர்ந்து முதலிற்கண்ட பசும்பொற்கட்டியாயே காணப்படும். இதனால், உருவத்தனிப்பொருள் அணுக்களாகப்பிரிக்கப்பட்டுழி அருவத்தன்மையுற்றும் தன்றன்மை அணுக்களைவிட்டுப் பிரியாததாய் அவ்வணுக்கள் தனிப் பொருளணுவாற்றலால் (Cohesion) கூடியவிடத்து முன்னைய உருவப்பொருளாமே தோன்றுமென்பதூஉம், ஓர் உருவத்தனிப்பொருள் அருவததன்மையெய்தி மறித்தும் உருவமாகச்சமைந்துழிப் பிறிதோர் தன்மைப்பொருளாகாது முன்னைய தன்மைப்பொருளாகவே யமையுமென்பதூஉம், இயல்பில் பழமையாகவே நிலைபெறும். எவ்வெ

ப்பொருளும் உருவம்வேறுபட்டுழியும் அருவமடைந்து
ழியும் தன்றன்மையிற்சிறிதும் வேறுபடுதலில்லையென்ப
தூஉம் திண்மைபெறக் கிடைக்கபபெற்றதன்றே? இது
போலவே நீர் என்னும் கலப்புப்பொருளும் நூல்வழியே
பிரிக்கப்படுமிடத்து இருவேறு நீர் வாயுக்களாகப்பிரிந்து
மீண்டும் அவ்வாயுக்கள புணர்க்கப்படுங்கால் நீர் என்னும்
கலப்புப்பொருள் அமைவதூஉம், நீரென்னும் கலப்புப்
பொருளை உண்டாக்குதற்கிழமைத்தாய அணுக்கள் தன்ற
ன்மைதிரிவெய்தி வேறுதன்மையுடைய ஒரு பொருளாக
அமைதலில்லையென்ப தூஉம், அவ்வாறு அமைத்துக்கோ
டற்கு நண்பர்போன்ற எத்துணை மாயாவாதிகள் எத்துணை
மாயம்புரியினும் அவை கடைபோகா வென்பதூஉம்,
இனிது பெறக்கிடந்ததன்றே? இவ்வாறே மண்-புனல்-
அனல் என்னும் உருவப்பொருளெல்லாம் அணுக்களாகப்
பிரிந்துழி உருவழிந்து கட்பொறிக்குப்புலனுகா. அத்துணை
யேயன்றி, ஆகாயத்தின் றன்மையெய்துதலாதல், ஆகாய
மாகத்திரிதலாதல் இயல்பிலமைந்த விதிக்கு முரணுறு
மாதலால், அங்ஙனங்கூறுவார் சொல்லன்றி அப்பொருள்
கள் அவ்வாறுகாமை யினிதுபெறப்பட்டு, இதுபோலவே
வாயுவின்றன்மையும் திரிவெய்துமாறில்லை யென்பதும்
பெறப்பட்டு நண்பர் எடுத்துரைத்த மறுப்புகளும், கொள்
கைகளும் அவரையே மயற்கடற்குளமிழ்த்தி நாயகரா
வர்களது அருங்கொள்கைகளைத் தாங்குந் திண்ணிய கோ
டாயினமைகண்டு யாம் செருக்குற்றனம். என்னையெ
னில்? காரியப்பொருளாம் நூலைச்சிதைக்கப பஞ்சுபெற்ற
வாறுபோல ஆகாயத்தின் காரியமென்று நண்பர் குழறி
யுரைத்த பிருதிவியாதிகள் ஒடுங்குமுறைமையில் ஆகாய
மாகிய காரணப்பொருளாகத் திரிதலில்லையென்பது பெ
றப்பட்டமையினென்க. தருக்கநூலாரும் பிருதிவி, அப்பு,
தேயு, வாயு, ஆகாயமாதிகளைத் தனித்திரவியங்களென்றும்
அவ்வொவ்வொன்றின் றன்மைகளையும் தனித்தனியே எடு

த்து விதந்துரைத்து ஒன்றன்பண்பு பிறிதொன்றிற்காணுறின் அதன்சையோகத்தால் பிறிதொன்றிற்கும் அப்பண்பெய்திற்றென்று அதிவியாத்திக்குற்றம் படாது விலக்கி, உதாரணமாகத் 'தண்ணென்றது சிலாதலம் என்புழித் தட்பந்தோன்றுதல் நீரின் சம்பந்தத்தாலாகலின், ஆண்டு அதிவியாத்தியின்மையுமுணர்க.' என்றும் விரித்துத் தெளிவுபெற விளக்குபவாகவும், நண்பர் அவற்றையெல்லாம் தினையளவும் ஆராய்ச்சிசெய்திலராய்த் தனக்குத்தோன்றியவாறெல்லாம் புரைபல விரியவுரைந்து பெரியாரைப்பழித்து வசைமொழிக்கிலக்காயினர் கண்டீர். இங்ஙனம் ஒருபொருள் பிறிதொருபொருளாகத் திரியுமாறில்லையெனும் உண்மையைச் சிழுக்குவாராய்ச்சி செய்தன்றே எமது சைவப்பெரியோரும் "உலகினிற் பதார்த்தமெல்லா முருவமோடருவமாகி, நிலவிடுமொன்றொன்றாகா" என்று அருளிச்செய்வாராயினர். இன்ன பல அரியவுண்மையெல்லாம் துரபிமானம கடைபிடித்தொழுகும் நண்பர்போல்வார்க்கன்றி நடுவுநிலைமையோடிருந்து கருவிநூல் உதவிகொண்டு முறைபட ஆராய்ச்சிசெய்வார்க்கே புலப்படற்பாலனவாம் என்பது. நிற்க.

இனி, எமது சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம் ஆகாயம ஒழித்தொழிந்த ஏனைய பூதங்கட்கு அவ்வாகாயம் முதற்காரணப் பொருளாமாறில்லையென்பதை வேறொரு முகத்தானும் விளக்கி யெடுத்த "இவை (பூதங்கள்) ஒன்றோடொன்று விஜாதிகளும் ஒன்றிலொன்று பகைமை கொண்டவைகளுமாமென்பது எவரும் எளிதிலுணரக்கூடுமாகவும் இவ்விந்துவுக்கு மாத்திரமேனோ இப்படி வீண் விபரீதம் ஜனித்தது" என்ற தொடரின்மேல் தடையெழுப்பி "விஜாதியென்றால் வேறுஜாதியென்றர்த்தம். பொருட்களின் ஜாதி அப்பொருட்களின் குணங்களால் நிதானிக்கப்படும் ஆகலின், பூதங்களின் குணத்தைச் சிறிது விசாரித்து ஜாதியேற்படுத்துவோம். மண்ணின் விசே

ஷகுணம் நாற்றம் ஆகலின் எது எது நாற்றமுடைத்தோ அது அது மண்ஜாதி. (நாற்றமென்னல், நறு நாற்றம் தியநாற்றம் இரண்டையுமே) புஷ்பம் சந்தனாதிகளும், மல மூத்திராதிகளும் நாற்றமுடையன வாகலின் அவை மண்ஜாதியாம். இங்ஙனமே, ஆகாய விசேஷகுணம் சப்தம் ஆகலின் எது எது சப்தமுடைத்தோ அதெல்லாம் ஆகாயஜாதி. எப்படி காரியமாய நூல் துணிகள் அவைக ளின்காரணமாய பஞ்சோடுஸஜாதியோ, அப்படியே காரியமான பூதங்கள் அவைகளின் காரணமான பூதத்தோடு ஸஜாதியாம்" என்று வாளாவிரிவுறவரைந்து மிகத்திருக்கிறார் நண்பர். ஜாதியினிலக்கணம் இதுவென்றெழுதி மறுக்கப்புகின் அது தமக்கே ஒருபெருங்கேடு விளைக்குமென்று கருதிப்போலும் நண்பர் ஜாதியென்பது இன்ன தகைத்து என்று விளக்கிலராய் மேற்குறிக்கப்பட்ட பகுதியெழுதியது? நிற்க. ஒருகுணமாதல் பலகுணமாதல் பொருந்திய ஒரு பொருட்கூட்டமே ஜாதியென்னும் பெயர்த்தாம். என்னை பெறுமாறெனின்? ஒரு வணிகர்கடையில பலபொற்கட்டிகள் பகுப்புகளாக இருக்கக்கண்டு அவற்றுள் ஒரு பகுதியை விலை கோடற்குப் போவார் அவ்வணிகர் பெருந்தகையைவிளித்து ஐய! நல்ல ஜாதிப் பொற்கட்டிப்பகுதி எமக்கொன்று தருகவென வினவி அவ்வாறேபெற்று ஒவ்வொருகட்டியையும உரைகல்லில் உரைத்து அப்பகுதிக்கட்டிக ளனைத்தும் ஒரு மாற்றாக விருக்கில் அதற்குரியவிலை கைக்கொடுத்துப் போவதைப் பார்த்துச ஜாதியினிலக்கணம் அறியவிரும்புஞ் சிறுவ னொருவன் அதை யினிது தெளிந்துகொள்ளுமன்றே; இது போலவென்பது. இதுவே, ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகட்குங்கருத்தாதல் "ஜாதியாவது ஒரு நிகரனவாகிய பலபொருட்குப் பொதுவாவதோர்தன்மை" என்று சித்தியார் அளவை யிலக்கணத்தில் வரைந்தமையானுணர்க. நண்பர் ஒரு ஜாதியாகக்கூறும் பஞ்சபூதங்களில் இவ்

விலக்கணக்கிடக்கை அறிவுக்கு இனிது போதருமாறு புலப்படுகின்றதா? என்பதைச் சிறிது ஆராய்வாம். பஞ்ச பூதங்களும் ஆகாயச் சாதியெனின், அதன் (ஆகாயத்தின்) சிறப்புக்குணம் ஓசை யொன்றுமே யவ்வைந்தினு மிருத்தற்பாலது, அஃதன்றிப் பிறகுணங்களுங் காணப்படின் அவை வெவ்வேறு சாதியவென்பதே துணிபாம். அற்றன்று; சத்தகுணமுடைய ஆகாயமொன்றே வாயுவாகத் திரிந்து பரிசமும், தேயுவாகத் திரிந்து உருவமும், அப்புவாகத்திரிந்து சுவையும் பிருதிவியாகத்திரிந்து நாற்றமும் எய்தி ஏனையகுணங்களோடு நிகழுமென்றுலென்னையெனின்; அறியாது கடாயினாய். காரணமாய ஆகாயமொன்றே காரியபூதங்கள் ஏனை நான்குமாகத் திரிந்ததென்னின், காரணத்தில் இலவாய குணங்கள் காரியத்திற் புதிதாகத் தோன்றுதல் யாண்டுமின்மையானும், இதுபற்றியே தெய்வீகச் சுருதிகளும் "தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்" என்றும் "இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின்" என்றும் அருளிய வாகலானும், ஆங்கிலேய நூலாரும் பொருட்டிற நூலில் (Physics) நமக்குத் தெரிந்தவளவில், இல்பொருளினின்றும் ஓரணுவைச் சிருட்டிக்கவாதல், உள்பொருளை இல்பொருளாகத் திரிவுபடுத்தவாதல் வல்லதொரு தன்மைப் பொருளில்லையென்னும்பொருள்பட (By no power known to us can the smallest particle of matter be either created out of nothing or reduced to nothing) என்று கூறுபவாகலானும் அது பொருந்துமாறு யாங்ஙனமென்பதாம். அவ்வப்பண்புகளையுந் தந்துகொண்டிருக்கும் தனித்தனி வெவ்வேறு பூதங்கள் உளவென்பதே தேற்றமாம். ஒரு பூதத்தின் உதவி ஏனைய பூதங்கட்கும் வேண்டியிருத்தலான் * பிறவாயாக்கைப் பெரியோன் சங்கற்ப மாத்திரையானே, அவைகட்குச் சையோகம் பிறந்தமையை நண்பர்தம் போலி

* சிலப்பதிகாரம் இந்திரவிழவூரெடுத்த காதையில் மாதேவனுக்கே அப்பெயர் காரணவிடுகுறி யாயதுணர்க.

மதத்திற்குச் சார்பாகக் காரணகாரியமாக்கவந்து மிக நலிந்து அவற்றை யிடர்ப்படுத்தியும் அவற்றால் அவை போழப்படாவாறு அவற்றினியற்கை வைரக்குப்பாயம் அவைகட்குப் பூட்டப்பட்டவாறுணர்க. இப்பூதங்கள் ஒன்றிலொன்று காணலுறுவது சையோகமாத்திரையே யன்றிக் காரணகாரியமாக வன்றென்பதை நண்பர் உரையைக்கொண்டே விளக்கிக்காட்டுவாம். "அங்கிலேய சாஸ்திரிகளும் 4-டிகிரி உஷ்ணம் அப்புவிலுண்டென்று கண்டார்கள்" என்றும் "கொதிக்கும் ஜலத்தைப் பனிக்கட்டிசெய்யும் எந்திரத்திலூற்றி அவ்வெந்திரத்தையியக்க ஜலத்திலுள்ள உஷ்ணவன்மை குறைந்துகொண்டேவந்து ஓர் நிலையில் தண்ணீராகி அது குளிர்ந்து கட்டியாகும் இக்கட்டியோ தன்னிடமிருந்த உஷ்ணமெல்லாம் பலிகொடுத்து. வெறுத்த அப்புவாம்" என்றும் நண்பர்வரைந்தார். தேயுவென்னுங் காரணப்பொருள் அப்புவென்னுங் காரியப்பொருளாங்கால் தேயுவின்பண்பாம் வெம்மை அப்புவுக்கும் பண்பாய் அமைதற்பாலது; பொற்பணிபோல. அவ்வாறமைந்துழி அப்பு குணியும், அதன்வெம்மை குணமுமாம். குணியழிந்துழிக் குணமழியும். குணமழிந்துழிக் குணியழியும். ஒன்றைவிட்டொன்று பிரிந்திராவாகலானென்பது; ஆனால், நண்பருரைப்படி தண்ணீரில் இருந்தவெம்மையெல்லாம் அது பனிக்கட்டியாகப் பரிணமித்துழிக் கெட்டொழிந்தது. ஒழியக் குணமாகிய வெம்மையின்றிக் குணிப்பொருளாம் அப்புத் தனித்திருந்தது போலும்? நன்று! நன்று!! இவர் அறிவின் கூர்மையிருந்தவாறு. குணமொழியவும் குணிநிலைபெறுதற்கு அரியவிதி நண்பர் தான் கற்ற குதர்க்கநூலிற் பெற்றார்கொல்? நிற்க, அப்பு தேயுவின் காரியமாயிருந்துழித் தன் றன்மையாகிய வெம்மையைப் பிரிந்திராதுடனே தானுமழிவுற்றிருக்கும். அங்ஙனமின்றி வெம்மைப்பண்பு தன்னைவிட்டொழியவும் தான் அழிவுறாதிருந்தமையான் அது தேயுவின் காரியமன்றென்பதூஉம், தனது நெகிழ்ச்சிக்குணத்திற்கு ஒருதலை

யாக இன்றியமையா அசமவாயிகாரணமாய் வேண்டப் படுதலான் இறைவனது சங்கற்பமாத்திரையானே தன்னொடு தேயுவின் சையோகத்தைப் பெற்றதென்பதூஉம் இனிது பெறக்கிடந்தவாறுணர்க.

இப்பகுதியால், நாயகரவர்கள் எம்மீது (சித்தாந்த சைவர்கள் மீது) பெருங்கருணையால் தெளிவுறத்தீட்டி வந்த, பூதங்களின் காரணகாரியத்தைப் பஞ்சுதிட்டாந்த அழிவினுல் மறுத்தொழித்தபகுதி நியாயவலியுடைத்தெ ன்பதூஉம், பூதங்களொன்றேடொன்று விஜாதி பேதமு ற்றனவென்பதன்றிறம் தருக்கவியைபுடைத்தென்பதூஉம் இனிதுவிளக்கி வற்புறுத்தப்பட்டது.

பூதங்கள் ஒன்றேடொன்று விஜாதிபேத முள்ளன வென்று நாயகரவர்கள் ஆழியகருத்தொடு வரைந்ததன் உண்மையுணராது பூர்வபட்சி தன்மிதந்த அறிவான் ஆராய்ச்சிசெய் தெழுதியவை பொருத்தமுடைய வல்ல வென்பதைக்காட்டி மறுத்தொழித்தாம். இனி "ஒன்றி லொன்று பகைமை கொண்டவைகள்" என்ற தொடரின் மேல் நண்பர் எழுப்பிய தடைகளின் உரத்தையும் நண்பர் உரத்தையும் ஐம்மை வடிவுடைய எமது கூரிய வேலாற் போழ்ந்தெறிவாம். நாயகரவர்கள் மேற்காட்டிய தொட ரினுள்ள 'பகைமை' என்ற சொற்கு நண்பர் ஒன்றை யொன்றழிக்குந்தன்மை எனப் பொருள்கொண்டு குழறி ஞர். நண்பர் ஆன்றோர் இலக்கியங்களிலும் காவியங்களி லும் ஏனையபிரபந்தங்களிலும் நன்கு பயின்றிலரென்ப தும், தருக்கநூலையும் ஒழுங்குற ஆராய்ச்சி செய்திலரென் பதும் இதனுல் இனிது புலப்படுகின்றது. இலக்கணநூ லால் "வினை வேறுபடூஉம் பலபொரு ளொருசொல், வேறுபடுவினையினு மினத்தினுஞ் சார்பினுந், தேறத்தோ ன்றும் பொருடெரிநிலையே" என்றும், தருக்கநூலார் இயல்பளவை யென்றும் தெரித்தவற்றை யாராயாது "பகைமை" என்பதற்கு ஈண்டைக் கேலாப்பொருள் செ ய்து நண்பர் எமது நியாயசஸ்திரத்திற்கு இலக்காயி

ளர். சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்பவற்றில் ஒன்றையொன்றழிக்குந்தன்மை காணப்பெறுமையால், நாயகரவர்கள் எடுத்தாண்ட 'பகைமை' எனுஞ்சொற்கு அது பொருளன்மையும், நாயகரவர்கட்கு அவ்வாறுகூறுதல் கருத்தன்மையும் பெறுதும். ஈண்டுப் 'பகைமை' என்பதற்கு 'மாறுபாடு' எனப் பொருள்கோடலே சிறப்புடைத்தாம்; என்றால் ஒருபூதத்திற்குரியகுணம் பிறிதொருபூதத்திற்கும் உரித்தாகாது, அதனில் வேறுபட்ட குணத்தை யுரித்தாகக்கொள்ளும் என்பதே நாயகரவர்கள் கருத்தென்று இனிது கண்டாம். ஆகவே, ஐம்பெரும்பூதங்களும் ஒரு பண்புடையவாகாது வேறுபல பண்புகளையுடைய பண்பிகளாய் நிலைபெறுவனவாம். சுவையின்வேறுஒளி; ஒளியின்வேறுஊறு; ஊறின்வேறு ஓசை; ஓசையின்வேறு நாற்றம் என்பதாம். இவ்வேறுபாட்டையே பகைமை யென்றதாம். இவ்வருங்கருத்துறவரைந்த தொடர்க்குப் பொருள்காணும் அத்துணைமதுகைதானுமின்றி, நண்பர் "பிருதிவிக்குக்குணம் சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம். இக்குணங்களில் எவைஎவை பகையுடையன?" "ஆகாசாதிபூதங்களின் குணங்களைவிட வாயுவாதிய பூதங்களில் அதிககுணமிருக்கக் காண்கின்றோம். இது காரணகாரிய சம்பந்தமுடைய பொருள்கட்கு அமையும் ஓரிலக்கணமாம்" என்று வாளாவரைந்து செருக்கினார். ஆகாயத்தின் காரியமே பிருதிவியாயின் ஆகாயத்திலுள்ள பண்பன்றி அதிலில்லாயபண்புகள் உலக இயற்கையமைதிக்கும் அதைநலமுற ஆராய்ந்த கிரந்தங்கட்கும் முரணுகத்தோன்றுமா றில்லையென்பதை மேலேயாம் கடாவிடைகளால் விரிவுறவரைந்து விளக்கினமாதலின் நண்பர் "இது காரணகாரிய சம்பந்தமுடைய பொருள்கட்கு அமையும் ஓரிலக்கணமாம்" என்று வரைந்தது பொருந்தாமையுணர்க. இவரிவ்வரிய இலக்கணத்தை 'ஈண்டுப்பெற்றோ' மென்றந்நூலையுங்குறித்து விளக்கினாரில்லை. ஆதலான் அவர்கூறியது அவர்கூறிய கயிற்றரவேயாமென்க.

மேல், பக்கமை என்பதற்கு நண்பர் கருத்துப்படியேயும் பொருள்கொண்டு "ஆனால் பக்கமை தேயுவிலும் அப்புவிலுமிருக்கக் காண்கின்றோம் என்று நாயகரவர்கள் கூறலாம். அப்படித் தான் சாமானியமாய்த் தோன்றுகிறது ஆனால் உள்ளபடி அப்படியில்ல. 'பக்கையுடைய விருகுணங்கள் ஓரகத்திலிரா' என்ற தருக்கவாய்ப்பாட்டிற்கு விரோதமாய்ச் சீதோஷ்ணங்களாய் இரு வியதிரேககுணங்களும் அப்புவிலிருக்கின்றன. மேற்கூறிய தர்க்க வாய்பாட்டுடன் விரோதிக்கின்றதே யெனின் ; அங்ஙனமன்று. தேயு உஷ்ணத்தோடு கூடிய அணுக்களாலாக்கப்பட்டது, அப்புவோ அவ்வுஷ்ணங்குறைந்த அணுக்களா லாக்கப்பட்டது; ஆகலின் முரணாதென்க" என்று நாயகரவர்களை மறுப்பார்போன்று வந்து தானே ஓர் ஆசங்கை யெழுப்பியதற்கு விடையுந்தானேபிறுத்தெழுதிய பகுதியைச் சிறிது ஆராய்வாம். நண்பர் தான் எடுத்தெழுதிய தருக்க வாய்பாட்டின் நுண்ணிய கருத்தறியாது பொருந்தா ஆசங்கை எழுப்பியதற்கேற்ற மாறுவிடையும் விளம்பி யிடருழப்பதைக்கண்டு கற்றோர் நகையாடுகின்றனர். பக்கமையுடைய இருபண்புகள் ஒருபொருட்குப் பண்பாதலில் என்பதே யதன்கருத்தாம். தண்மை பண்பியாம் அப்புவுக்கு வெம்மை பண்பாயினன்றே அதனோடொருங்கிருத்தல் சாலாது? அது அப்புவின் பண்பாகாது தேயுவின் பண்பாமென்றும், தேயுவின் சையோகமாத்திரையானே அப்புவுக்கு வெம்மையுறுமென்றும் முன்னர் விளக்கினமாதலின் எடுத்துக்காட்டிய தருக்கவாய்பாட்டிற்கு அது முரணுமாறியாண்டையதென்பதாம். பகைவராயினு மிருவருள் வலியராம் ஒருவர் தன்னெளிய பகைவரை யடக்கிக்கொண்டிருத்தல்போலத் தேயுவின் சையோகத்தானே வெம்மைமிகின் அப்புவின் தண்மை புலப்படாது அடங்கியும், அதன்வெம்மை குறையின் தண்மை புலப்பட்டு நிற்குமென்றுங் கோடலன்றித் தேயு வெம்மை மிகுந்தஅணுக்களாலும் அப்புவெம்மை குறைந்த

அணுக்களாலும் அமைக்கப்பட்டனவென்று கோடல் உலகவியல்புரைக்கும் நூலாராய்ச்சியில்லார் மருங்கென்று கூறிமறுக்க. அஃதாயின் நன்று; குணமழிந்துழிக் குணியுமழியுமென்று முன்னர்க்கூறினீராகலான், தேயுவின் சையோகத்தானே வெம்மைமிகுந்து அப்புவின் பண்பாம் தண்மையழியவும் அப்பு கேடிலாதிருந்த தெவ்வாறெனின்;— நன்றுகடாயினாய், தேயுவின் கூறும பசும்பொன்னின் வெம்மைப்பரிசமும் ஒளிரும் வெம்மையும் புலப்படாமை, அதனைப்பொதிந்த பிருதிவிக்கூற்றினுருவமும் பரிசமும் அவற்றைத் தடுத்தலான் என்று தருக்கநூலார் தெளிவுற விளக்கியதுபோலத் தேயுவின்சையோகத்தானும் வெம்மையும் அப்புவின்றண்மை புலப்படாது அதைத்தடுத்து நிற்குமென்று கோடுமாகலானும் தண்மையழிந்து இலதாமென்று யாண்டுங்கொண்டிலமாதலானும் அழிந்திலதாயது மறுவலுந் தோன்றாதொழியவும், ஆறவைத்தநீரில் மறித்துந்தண்மை புலப்படக் காண்டுமாகலானும் அவ்வாறுவினாதல் போலியென்றொழிக. அற்றேல் அஃதாக, ஒளியினதபாவமே இருளென்று கோடல்போல வெம்மையதபாவமே தண்மையென்றுகோடும் பிறவெனின்;— அற்றன்று, தண்மை பரிசவுணர்ச்சிக் கிடமாயிருத்தலானும், அபாவப் பொருட்குத் தொழிலிலதாகலானும், தருக்கநூலாரும் அதைப்பொருளென்றே கொள்பவாகலானும் அவ்வாறு கோடல் பொருத்தமின்றென்றொழிக. இன்னுங் குணகுணியதியலை இயைபுபற்றி மேலிடத்தில் ஆங்காங்குப்பெருகவுரைத்தாம் ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. இங்ஙனங் கூறிப்போந்த நெறிபிழைத்து மிகுந்தகுறைந்த அணுக்குழுவே தீயுநீருமென்பார்க்கு நூலாதரவும் யுக்தியனுபவமுமின்றென்றுகூறுக. இதனானும் அப்புதேயுக்கள் விஜாதிபேதமுற்றனவென்பதூஉம், அவை தம்மிலே பகைமை கொண்டனவாமென்பதூஉம் இனிதுவிளக்கிவற்புறுத்தப்பட்டது. நிற்க. இனி, நண்பர் வேறொருமுகத்தானும் அப்புதேயுக்களது பகைமையை மறுக்கிறார். அதையுந்

சிறிது ஆராய்வாம். "நாயகரவர்கள் நெருப்புநீரைப் பருகுதலானும், நீர் நெருப்பை யவித்தலானும் இவ்விரண்டும் பகைமை யுடையனவெனப் புகலலாம், இதுகூடாது" என்றெழுதி "தீப்பற்றியெரியும்போது அதன்சுவாலையும் நெருப்பாம். தீச்சுவாலையினூடே இந்தனத்தைத் தொடாதபடி நீரைப்போக்கவிடுத்தால், அந்நீர் தன்னோடு சையோகித்ததீயை யவியாமல் அதன் உஷ்ணகுணத்தை அச்சையோகவளவாகப்பெற்று மீளும். ஆகலின், அவைகள் பகையுடையனவன்று" என்றோர் ஆசங்கையையும் பின்னர் எழுப்புகிறார், இவ்வாறெழுதி யித்துடன் நின்றிருக்கினும் நண்பருரை சிறிதுப்பாடுபெறும். இடையில் அறிவுதிரிந்து சிலவரிகளெழுதினமை தான் இவரை இப்போதிடர்க்கடற்குளமிழ்த்துவதாயிற்று. தேயுவுக்குப் பொதுவுஞ் சிறப்புமென இருவேறுருவுளவென்றும், அவை முறையே பூதங்களினும் இந்தனங்களினு மமைந்திருக்குமென்றும், இந்தனங்களில் எரிவதற்கு அது இந்தனங்களில் ஓரளவு வெம்மையை யவாவிநிற்குமென்றும், ஆதலாற்றான் ஈரவிறகிலும் நீர் சொரியப்பட்டவிடத்தும் பற்றாது அவிந்துவிடுகிறதென்றும் எழுதியிழுக்குற்றார். மேலே, நண்பர் அப்பு வெம்மைகுறைந்த அணுக்களாலாக்கப்பட்டதென்றமையால், தண்மையென்பது வேறுபிறிதன்று, வெம்மையின் குறைவே யென்பது பெற்றாம். ஆகவே ஈரவிறகுங் குறைந்தவெம்மையுடைத்தாம். வெம்மை யேற்றக் குறைச்சலாயிருக்கினும் வெம்மை வெம்மையோடு கூடுதற் கோர்தடையின்றாம், இனம் இனத்தோடு சார்தல் மரபாதலின். அங்ஙனமாகவும் தீப்பற்றுதற்கு ஓரளவு வெம்மை வேண்டுமென்பது அருங்குழவியின் குதலைச் சொல்லென்றே கோடும். அஃதன்றியும் குறைந்த வெம்மையுடைய எளியபொருள் அப்புமிகுந்த வெம்மையுடையவலியபொருளைச் (தீயைச்) சிதைக்குமாறி யாங்ஙனம்? எளியபொருள் வலியபொருளைப் புறங்காணுமா? இவற்றையெல்லாம் நண்பர் ஆராயாமல் பெரியாரைமறுக்கவந்

தது, பிறப்பிற் பேடி செருச்செய்யச் சென்றதுபோலாம். அவை பகைப்பொருளாதலினன்றே ஒன்றையொன்று மேற்கொள்வனவாயின. இவ்வாறெளிதிற் கொளக்கிடந்த தொன்றை நலிந்துகொண்டும் அது நிலையுதலின்றிக் கேடுறுதல், நண்பர் கட்ட குடி காநயத்துட் சிறந்தவரென்பதைக் காட்டுகிறது. பளா!! பளா!! இனித் தேயுப்பிழம்பை நீரவியாமைக்குக் காரணங் கூறுதும். தூலப்பொருள் சூக்குமப்பொருளைக் கெடுக்குமாறில்லை யென்பது தெளியப்பட்டதொன்றும். ஐம்பெரும் பூதங்களுள் ஆகாயமும் வாயுவுமொழித்தொழிந்த பூதங்கள்மூன்றும் தூலவுருவும் சூக்குமவுருவும் என இருவேறுருவுடையனவென்பது நண்பர் முதலானோரும் ஒப்புக்கொண்டதாம். அங்ஙனமே, இந்தனத்தில் சுடர்விட்டெரியும்பிழம்பு சூக்குமவுருவினது. அப்பிழம்பினுடே நண்பர் போகவிடச் சொன்ன அப்பு தூலவுருவினதாம். இவ்வாறு தூலவுருவென்று பெறப்பட்ட அப்பு சூக்குமவுருவிற்றாய சுடர்ப்பிழம்பை யவிக்குமாறில்லை யென்பது எளிதிற் பெறக்கூடுமாக, நண்பர் தூல சூக்கும மாபறியாதுமறுக்க வந்தது பிள்ளைமையேயாம். இந்தனத்தில் பொதிந்த தீயையே தூல அப்புக்கெடுக்கவற்று, அதிலுள்ள தீ தூலவுருவிற்றாகலானென்பது. உண்மை யிவ்வாறிருத்தலின் நண்பர் இவ்விரண்டு பூதமும் பகைமை யுடையவல்ல வென்று மறுத்தவுரை நிலையுதலினறென்பதூஉம், எம் அடிகள் ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவாகள் வரைந்த வுரையே என்றும் ஒளிகெழுமித் துலங்குவனவா மென்பதூஉம், நடுவு நிலைமையொடு நோக்குவார்க்கு இனிது விளங்கும். நண்பர் மேல் மறுத்தெழுதிய தொடரில் "நீரைப் போக்க விடுத்தால்" என்று இரு பிறவினை தந்து வலரந்தது வழுவாம் 'போக்க' அல்லது 'விடுத்தால்' எனுமிரண்டு சொற்களில் ஒன்றே பிறபொருட்டொழிலைத் தருவதாக நண்பர் மற்றொன்று விரித்தது மிகைபடக் கூறலாமென்க. இன்னபல வழுஉக்களை இவர் எழுதிய விடயங்களிற் றில

தெண்டில நயமாக எளிதிற் பிரித்தெடுத்து விளக்குதலெ ளிதாகவும் அவற்றில் சிலவற்றைமாத்திரம் இன்றியமை யாத விடங்களிற் குறித்துப் போந்தாம்; ஏனையவற் றைப் பிரித்தலில் பெரும்பயனின்மையான் விடுத்தாம். நிற்க, இத்துடன் அமையாமல் கழிபேரிரையன் ஊணைய வாவிக்கொண்டே நிற்குமாப்போல நண்பர், இவ்விரண்டு பூதத்தின் பகைமையை மறுத்துக் கேண்மையைச் சாதிப் பான் றொடங்கி "அங்ஙனமில்லாது தன்னோடு சையோ கித்த அங்கியின் சூட்டைத் தான்பெறலால் நீருக்கு நெ ருப்பினிடத்துச் சிநேகத்துவமே சாதிக்கத்தக்கது" என் றொரு தொடர் எழுதுகிறார். அறிவுடைப் பொருளல்லா இவ்விரண்டுபூதம் ஒன்றன்குணத்தை யொன்று பெறு மாறும் விடுக்குமாறும் யாங்ஙனம்? அறிபொருட்கன்றே யது நிகழ்தற்பாற்று. ஆகலான், இறைவனது சங்கற்ப மாத்திரையானுதல் பிற அறிபொருளின் புடை பெயர்ச்சி யானுதல் இவ்விரண்டிற்குஞ் சேர்க்கை நிகழ்ந்துழி நூ னங்களதிகத் திற்கியைந்தவாறு வெம்மைதண்மை எய்தப் பெறுவனவாம்; இது தொழிலாற்றோன்றிய சையோகம். இதனானும் இவ்விரண்டு பூதத்தின் பகைமை நிலைநிறுத் தப்பட்டமை யறிந்தடங்குக நண்பர் இப்பண்பின் பிரிவை இனிது விளக்குதற்பொருட்டு எடுத்தாண்ட "அங்ஙன மன்றோ மனிதருங்கூட்டுறவால் ஒருகுணமாறி மறுகுண மடைகிறார்கள்." என்னுந்தொடரின் யுக்தியை என்னென் பாம்? ஆன்மவிலக்கணம், கடவுளிலக்கணங் கூறத்தெரி யாத மாயாவாதத்தை அனுசரித்தமையால் நண்பரிவ்வா றெல்லாங்குழறும்படி நேர்ந்தது. குணமழிந்துழிக் குணி யழியுமென்பது மரபாதலின், ஆன்மாவுக்குள்ள ஒருகு ணந்தொலைந்து பிறிதொருகுணத்தை எய்துங்கால் அது அழிவுறுதிருந்ததி யாங்ஙனம்? இவர்கூறும் நியாயத்தால் நித்திய ஆன்மாவுக்கு அநித்தியம் வரலால், அவர்கூற்றுப் பொலியாமை மறுக்க. பின் என்னையோ பெறுமாறெ னின்? ஆன்மா சார்ந்த தன்பாலா மியல்புடைத்து, இது

இங்ஙனமாதல், கருடபாவனை பண்ணுமவன்மாட்டும், வெறியாடும் வேலன்மாட்டும் இன்பமெய்தி யாங்கண்ணும் வைத்துணரப் படுமென்க; நக்கீரனாரும் இறையனாரகப் பொருளுரையில் ஆற்றாமையெய்தலாவது "பிறிதெவ்வுணர்வுமின்றி யவ்வாற்றாமைதானே யாவது" என்றுரைத்தவாற்றானுணர்க. இன்ன தன்மையுடைய ஆன்மா தனக்கெனவோர் உரிமைப் பண்புடையதாகாது சார்ந்ததன்பாலதாதலின் 'கூட்டுறவுக்கு இயைந்தவாறு குணம் பெறும்' எனக் கூறுதலே வழுவிலதென்க. நாயனாரும் "நிலத்தியல்பானீர் திரிந்தற்றாகுமாந்தர்க், கினத்தியல்பதாகுமறிவு" என்றருளிச்செய்தவாறுணர்க. இன்னு மிதனைவிரிக்கிற் பெருகும்-நிற்க. வேறு விஷயமொன்று இனிக்கூறுகின்றாம்.

சத்தி.

சத்தியென்றாலும் ஆற்றலென்றாலு மொக்கும். இனிச்சத்தியென்பது சித்துப்பொருள் சடப்பொருளென்னு மிவற்றியற்கையாய்ப் பிளவுபடாது ஒற்றித்துநிற்கும் ஓர்குணமாம். ஒருபொருளும் அப்பொருட்சத்தியுந் தம்முட்சமவாய சம்பந்த முடையவாகலா னொன்றினொன்று பிரிந்துநிற்குமாறு அவற்றைப்பிரித்தவழி யவையங்ஙனம்பிரிந்துநில்லாது ஒருங்கேயழிந்துபடுமென்பதுகாட்சியளவையாற் றுணியப்படும். எனவே, சத்தியென்பது ஒருபொருட்குணமாய் அப்பொருடோன்றுங் காலத்துடன்றோன்றி யஃதழியுங்காற் றானு முடனழிவதாமென்க. ஒருபொருட்க ணுள்ள சத்தி மற்றொருபொருட் சத்தியோடியைந்து அதனைப் புலப்படுக்கும் வழித்தானும் புலப்பட்டுநிற்குமாமென்பதூஉம், அப்பொருளோ டிணங்கியதன் சத்தியைப் புலப்படுத்தாதவழித் தானும் புலப்படாது தன்பொருளிற்கரந்து கிடக்குமா மென்பதூஉம், இங்ஙனம் ஒருபொருட்சத்தி புலப்பட்டுநின்றவழி யச்சத்தியையுடைய பொருள் தொழிற்படுகின்ற தெனவும் அப்பொருட்சத்தி புலப்பட்டு நில்லாவழி யப் பொருள்

றிதே கிடந்ததெனவுங் கூறப்படுமென்பதூஉம்விளங்குமாறு ஒன்றன்மேல் வைத்துக்காட்டுதும். ‘சாத்தான்மண்ணாற்குடத்தை வனைந்தான்’ என்புழி வனைதற்சத்தி சாத்தன்கண்ணும் குடமாதற் கேற்ற சத்தி மண்ணினிடத்தும் புலப்பட்டுநின்றன. வனைதற்சத்தி சாத்தனிடத்தினின்றும் வெளிப்படாதாயின் குடமாதற்கேற்ற சத்தி மண்ணினிடத்தும் வெளிப்படாதாம். சாத்தனதுவனைதற்சத்தி வெளிப்படுங்கால் அவன் முயற்சியுடைய னாயினனென்றும், அவனிடத்தச் சத்தி விளங்காதாயின் அவன் வறிதேயிருந்தானென்றுங் கூறுப. எனவே, சாத்தனதுவனைதற்சத்தி வெளிப்படுதற்கு மண்ணினது குடமாதற் கேற்ற சத்தியும், மண்ணினது குடமாதற்கேற்ற சத்தி வெளிப்படுதற்குச் சாத்தனது வனைதற்சத்தியுந் தம்முட்காரணமாம். அற்றேலிவை யொன்றையொன்று நோக்கித் தம்முட்காரணமாயினையதலி னிங்ஙன முரைத்தலன்னியோன்னியாச்சிரயக் குற்றமாகாதோவெனின்:—அற்றன்று, ‘தலைவன் றலைவியோடின்ப நுகர்ந்தான்’ என்புழி யின்பநுகர்ச்சி யிருவர்கண்ணுங் காணப்படுதலானும், தலைவியையின்றித் தலைவனுந் தலைவனையின்றித் தலைவியுமின்பநுகர்தல் ஒருவாற்றானு மமையாமையி னவரதின்பநுகர்ச்சிக்கு அவர் தம்முட்டாமே காரணராதல் பெறப்படுதலானும், இதனை ‘இருவரின்முடியு மொருவினை’ என்பவாகலானும் இன்னோரன்னவெல்லாம் அன்னியோன்னியாச்சிரயக்குற்றமாதல் செல்லாதென்றொழிக. அற்றேலஃதாக, குடமாதற்கேற்றசத்தி மண்ணினிடத்துள்ளதென்றுரைத்ததென்னை, சாத்தனிடத்துள்ள வனைதற்சத்தியே மண்ணினிடத்துக் குடமாகக் காரியப்பட்டெழுந்ததாலெனின்;—அறியாது கடாயினாய், சாத்தனிடத்துள்ள வனைதற்சத்தியே மண்ணினிடத்துக் குடமாகக் காரியப்பட்டெழுந்ததென்பார்க்கு அச்சத்தி நீரிற்சென்றவழியுந் தீயிற்சென்றவழியும் வாயுவிற்சென்ற வழியும் ஆகாயத்திற் சென்றவழியுங் குடமெழுதல்வேண்டும், அங்ஙனமெழுதல் காட்

யற்

சிவகையானுங் கருத்துவகையானு மறியப்படாமையிற் குடமாதற்கேற்ற சத்தி மண்ணின்மாத்திரமேயுளதென்றும், அது சாத்தனிடத்துள்ள வனைதற்சத்தியோ டியைந்தவழிக் குட மெழுமென்று முணர்ந்து கொள்க. இதனாற் சற்காரியவாதங்கொள்ளு மெமது சித்தாந்தசைவமே நிலையுதலுறுமாறும், சிவாத்துவிதசைவரும் மாயாவாதியரு ளொருசாராருங்கூறு மசற்காரியவாதம் அழிவுபடுமாறுங் கடைப்பிடிக்க. இங்ஙனந் தருக்கநெறியோ டொத்துத் தலையாய அறிவினோரெல்லார்க்கு மினிது விளங்கக்கிடக்கு மிதனை மாயாவாதியரு ளொருசாரார் பாகுபடுத்துணராது எல்லாப்பொருள்களும் சத்தியினின்றே தோன்றினவென்று கூறுதலி னவருரை பொருந்தாதா மென்று மறுக்க. இனிப்பிரமவித்தியாப் பத்திரிகையு ளொருவரெழுந்து சத்தியி னிலக்கணங்களைச் செவ்வனே விரித்து விளக்குமதுகையின்றிக் குழறுபடையாகச் சிலவரைந்து, கடமென்பது சத்தின்பாலதா அசத்தின்பாலதாவென்று, காரணகாரிய முறைப்படி யாராயப்புகுங்கால் சடமென்பதே முக்காலத்துமில்லாத மிச்சைப்பொருளென்பது முடிந்ததாகலி னக்கட சத்தியுமதனை வெளிப்படுக்கும் வனைதற்றியுமுளவாமா றியாண்டு மின்றாமென்றும், கடத்தோற்றமுளதாகலி னதுபற்றி யச்சத்தியுமுளதென்று கோடுமெனின் பனியைப்புகையென்றே மருண்ட வுணர்வினா னதுகொண்டே தீயில்லாதவிடத்துத் தீயுளதென்று நிறுவப்புகுந்தவாறுபோல வெறும் பொய்யே யாமென்றும், இன்னோரன்னவெல்லாம் அனுமானப் போலியாமென்றும், உண்மையனுமானத்தா னுணர்வதே மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி யெய்துதற் கேதுவாமென்றும் கூறிச் சத்தியுங் காரியமும் யாண்டுமில்லாத மிச்சைப்பொருள்களேயாமென முடிவுரையுங் கூறினார். சிறுமகார் நகையாடுந்திறத்தாற்கூறிய விவர துரைத்திறத்தை யுற்றுநோக்குவார்க்குக்கடமென்பதும் உலகமென்பதும் மிச்சைப்பொருள்களாய் முடிவுழி யவற்றாற்சுட்டப்படும் குயவனது வனைதற்

சத்தியும இறைவனது கிரியாசத்தியும் பெறப்படாமை யான், அவற்றையுணர்வதற்குக் கருவியாமென்ற அனு மானமுதலிய பிரமாணங்களு மில்லையாய் அவற்றை யுணர்த்திவைத்த தருக்கநூல்களும் போலியாமென்பதும் நன்கு விளங்கும். தருக்கமுதலிய நூல்களும் அவற்றுட் கூறப்படும் அநுமானம் முதலிய பிரமாணங்களும் பொய் யாயொழிந்தவழி எதார்த்த வநுமானமென வொன்றுண் டாமென்பது வெறுஞ்சொன் மாத்திரையே போலும். அசத்துப்பொருளை அநித்தப்பொருளென்று துணிவதற்கு மாருக அதனை அபாவப் பொருளென்று துணிந்தது வில ங்குணர்ச்சி போலாமென்றுணர்க. குடங்காரியவுருவாக இருந்தவழி அநித்தமென்றும் காரணமான பரமாணு வுருவாகத் திரிந்த வழி நித்தப்பொருளாமென்றுந் தருக்க நூல்களிற் கூறப்படுதலை யிவர் அறிந்தார்வாய்க் கேட்டறி யாமை பெரிதும் இழுக்குடைத்தாம். இனிப் பனித்தோ ன்றியவழி அதனைப் புகையென்று காணுதல் பிரத்தியட்ச வாபாசமாம். அப்பிரத்தியட்ச வாபாசத்தின்வழி யுய்த் துணரப்படும் அநுமானமும் ஆபாசமாம். பிரத்தியட்ச வுணர்வு சவிகற்பமாய் நிகழ்ந்து துணியப்பட்டவிடத்து அதன்வழியே யநுமான வுணர்வு நிகழ்வதன்றிப் பிரத்தி யட்ச வுணர்வு ஐயவிபரீதங்களுடன் நிகழ்வுழியதன் வழித்தாக அநுமானவுணர்வு நிகழ்தலேலாதாமென்க. இதுபோலக் குடத்தைக்கண்டு குடமென்றே பிரத்தியட்ச வுணர்வு சவிகற்ப வுணர்ச்சியோடுடன் நிகழ்ந்தவழி மற் றவ்வுணர்ச்சியாற் குடமாதற் கேற்ற சத்தி மண்ணினிடத் தும் வனைதற் சத்தி குயவனிடத்தும் உளவென்று உய்த் துணர்ந்து கோடல் ஒருவாற்றானும் வழுவாமாறில்லை; யாண்டுக் குடமுளது ஆண்டதன் சத்தியும்,அச்சத்தியைப் புலப்படுக்கும் சத்தியும் உளவென்னும் பிறழ்ச்சியுணர் வோடு கூடாவியாத்தி யுணர்ச்சியுண்மையானென்க. இனி மற்றொருசாரார் இறைவன் அளவிறந்த சத்தியுடைய

ஞுதலான் இல்பொருளை யுள்பொருளாகவும் உள்பொருளை யில்பொருளாகவுஞ் செய்தற்கண் இழுக்கின்றாகவும் ஆன்மாக்களும் ஆணவமுதலியமலங்களும் அநுதியே யுளவென்றெம்மனோர் கூறுதல் பொருந்தாதென்ப. அவருமறியார் என்னை? முன்னோதியவாற்றாற் சத்தியென்பது ஒரு பொருட்கண்ணதாய்ப் பிறிதொருபொருட்க ணுள்ள சத்தியையெழுப்புவதூஉம், மற்றதனைத் தடைப்படுத்துவதூஉமென்னுந் தொழின்மை யுடையதாகலா னென்பது. இறைவனிடத்துள்ள சத்தியும் அறிவுப்பொருளா யுள்ள அவ்வான்மாக்கட்கு அவ்வறிவையெழுப்புவதூஉம், இயக்கப் பொருளாகிய மலத்திற்கு அவ்வியக்கத்தை யெழுப்புவதூஉம், மற்றச்சத்திகளியங்காவாறு தடைசெய்து நிற்றலு முடையது. இப்பெற்றித்தாகிய சத்தியே சத்தியெனப்படுவதல்லது பிறிதன்றாகலான், இதனைப்பிறவாறுரைப்பார்கூற்றுப் போலியாமென்றொழிக. இதனை யீண்டெடுத்துவிளக்கியது தன்னினமுடித்தலென்னு முத்தியாம் என்றித்துணையுங் கூறுதலான் மாயாவாதி, விவர்த்தவாதி, பரிணாமவாதி, சிவாத்துவிதி முதலியோர்கூறும் மயக்குரையான் மயங்கிச் சித்தாந்தசைவத்துறையி லெடுத்துக் கொள்ளப்படும் சத்தியினிலக்கணங்களாகிய ஆணிமுத்துக்களை யிழவாது பெற்றுக்களிப்புறுவதே பயனாமென்க. இம்மட்டோ, இம்மாயாவாதப்படிற்றது கோலாகாலத்திற்களவில்லை. எமது நாயகரவாகள் "அகரமுதல" என்னுந்திருக்குறளுக்கோர் அரியவுரையெழுதி யுபகரித்திருந்தார்கள். சோமனைப்பார்த்துத் தலைவீங்கிய பிராணியாகிய இவர் "முதற்குறள் வாதம்" என்றொரு வழுவாசகத்திரட்டை வெளிபபடுத்தினர். அதனை மறுத்து யாம் "முதற்குறள் வாத நிராகரணம்" என்னும் வைரத்தம்பம் நாட்டியுள்ளேம். அதனையசைக்காத இவரது வீண்கூச்சலுக்கு அறிஞர் மனமிளையார். இத்தகைய அரிய விஷயங்களைக் கொண்டதாயும், ஸா[illegible]க்களுக்கு மனவுறுதியைப் பயப்பதாயும் விளங்கும் [illegible]ஸத்கிரந்தம் உலகில் நீடுவாழ்க. சுபம். சுபம்.

திரு[illegible]ம்பலம்.

Post Office Registration Number C 428

THE Dawn Magazine

"THAT MOST USEFUL NATIONAL ORGAN"—*The Hindu*

To

~~Roll No.~~ 359.S.) S. Sivasambhunatha Iyer,
Sanskrit Student
Tiruparankunram P.O.
Madura Dt

In case of non-delivery to be returned to MANAGER—
THE DAWN MAGAZINE
Box 363, CALCUTTA